

សេចក្តីអធិប្បាយ

លេវីវ៉ាន់យ ជនគនា និងចោទិយកថា

បណ្ឌិត Yune Sun Park

Cambodia Reformed Faith Institute

បុព្វបទ

គ្រូខាងវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំ បណ្ឌិត យូណេ ស៊ុន ផាក (១៩០៥-១៩៨៨) គឺជាគំរូរបស់ខ្ញុំអំពី ទ្រឹស្តីដែលបានកែទម្រង់ និងជីវិតបូជាសាសនាបរិសុទ្ធនៅក្នុងកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់ខ្ញុំ។ ក្នុងការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះ ព្រះជាម្ចាស់បានដឹកនាំខ្ញុំទៅកាន់ទ្រង់ក្នុងពេលសិស្សថ្នាក់សិក្សា សាលារបស់ខ្ញុំនៅប្រទេសកូរ៉េខាងត្បូង មហាវិទ្យាល័យ Chong Shin Bible College (BA) និង Hapdong Theological Seminary in South Korea (M.Div.) និងនៅ សហរដ្ឋអាមេរិកផងដែរ នៅ Westminster កាលីហ្វ័រញ៉ា សិក្សាសាលា (D. Min 1906) បន្ទាប់មក ចិត្តខ្ញុំប្រាថ្នាចង់យកតម្រាប់តាមគាត់ ដើម្បីបម្រើការហៅរបស់ព្រះ។ ឥឡូវនេះ នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជាផងដែរ ពេលវេលាផ្សព្វផ្សាយសាសនា ខ្ញុំបានបន្តធ្វើដូចគាត់នៅក្នុង កិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់ខ្ញុំ ពីព្រោះខ្ញុំស្រឡាញ់បេះដូងស្មោះត្រង់របស់គាត់ចំពោះបទគម្ពីរ។

ហេតុផលដែលខ្ញុំលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីបកប្រែសៀវភៅទ្រឹស្តីរបស់គាត់ និងអត្ថាធិប្បាយ របស់គាត់ និងសេចក្តីអធិប្បាយរបស់គាត់ជាភាសាអង់គ្លេស និងខ្មែរ គឺជាការធានារបស់ ខ្ញុំក្នុងការផ្សាយដំណឹងល្អដល់ប្រទេសកម្ពុជា 25 ខេត្ត និង 14500 ភូមិជាមួយនឹងដំណឹង ល្អ និងភ្លើងរស់ឡើងវិញនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ ហើយជាក់ស្តែងរបស់គាត់បានកែទម្រង់ការ បង្រៀនខាងទ្រឹស្តី និងរបស់គាត់។ ជីវិតបូជាបរិសុទ្ធគឺជាខ្លឹមសារដ៏ត្រឹមត្រូវបំផុត និងវិធី សាស្ត្ររបស់វានៅលើវិស័យបេសកកម្មនៃប្រទេសកម្ពុជា។

ដូច្នេះ ជាដំបូង ខ្ញុំអាចបញ្ចប់ការបកប្រែសៀវភៅទ្រឹស្តីជាច្រើន ទ្រឹស្តីព្រះគម្ពីរ ព្រះគម្ពីរ និងជីវិតរបស់គាត់ (ស្វ័យភាពរបស់គាត់) កំណែទម្រង់ Dogmatic និងអត្តាធិប្បាយ របស់គាត់ វិវរណៈយ៉ូហាន រ៉ូម និងសូភាសិត ទៅជាភាសាអង់គ្លេស និងខ្មែរ។ ហើយខ្ញុំក៏ រួមបញ្ចូលធម្មទេសនាទាំងអស់ (ប្រហែល 1000 ធម្មទេសនា) នៅក្នុងអធិប្បាយ។ ក្នុង គ្រានេះ ដោយព្រះគុណនៃព្រះ ខ្ញុំត្រេកអរនឹងការបញ្ចប់សេចក្តីអធិប្បាយ លេវីវិន័យ លេខ និងចោទិយកថា។ ការបកប្រែរបស់ខ្ញុំមានគោលបំណងបកប្រែទៅជាចក្ខុវិស័យខ្មែរ ដើម្បីបង្កើតទ្រឹស្តីកំណែទម្រង់ និងជំនឿរបស់វាលើវិស័យបេសកកម្មនៃប្រទេសកម្ពុជា។ I សូមថ្លែងអំណរគុណដល់សហសេរីក CEMF បុគ្គលិកកម្ពុជារបស់ខ្ញុំ និងក្រុមគ្រួសារជាទី ស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំសម្រាប់ពួកគេលើកទឹកចិត្ត ការលះបង់ និងការអធិស្ឋានដ៏ស្មោះត្រង់ របស់ពួកគេ។

សូមព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់គង់នៅជាមួយអ្នកអាន ដើម្បីចូលទៅក្នុងពិភពនៃការយល់ ដឹងរបស់ Jung Am នៃបទគម្ពីរ និងការគោរពប្រណិប័តន៍របស់ព្រះអង្គតាមរយៈធម្ម ទេសនារបស់គាត់។

នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

លោកបណ្ឌិត White Young Jeon ប្រធាន CRFI

លំដាប់នៃសេចក្តីអធិប្បាយ

1. ឯកសារយោងពិសេសនៃលេវីវិន័យ

- 1) តង្វាយដុត
- 2) នៃការថ្វាយអាហារ
- 3) នៃការថ្វាយសន្តិភាព
- 4) ដង្វាយធួន
- 5) អត្ថន័យនិមិត្តសញ្ញានៃឆ្នាំ Jubilee

2. សេចក្តីអធិប្បាយអំពីលេវីវិន័យ

3. សេចក្តីអធិប្បាយនៃជនគណនា

- 1) សេចក្តីអធិប្បាយ 1 ចូរធ្វើតាមព្រះអម្ចាស់ (ជនគណនា ៩:១៥-២៣)
- 2) សេចក្តីអធិប្បាយ 2 អំពីការក្រាបថ្វាយបង្គំលោកម៉ូសេ (ជនគណនា ១៤:១-៥)
- 3) សេចក្តីអធិប្បាយ 3 អត្ថន័យនៃពិធីបុណ្យច្រកកាត់ (ជនគណនា ២៨:២៦-៣១)
- 4) សេចក្តីអធិប្បាយ 4 ចូរអរព្រះគុណជាបរិបូរ (ជនគណនា ២៩:១២-៣៨)
- 5) សេចក្តីអធិប្បាយ 5 ចូររក្សាភាពស្មោះត្រង់។ (ជនគណនា ៣០:១-២)

6) សេចក្តីអធិប្បាយ 6 ចេញពីលោកិយ។ (ជនគណនា ៣៣:៣-៤)

7) សេចក្តីអធិប្បាយ 7 បូទានភាពនៃព្រះ (ជនគណនា ៣៣:៣-៤)

8) សេចក្តីអធិប្បាយ 8 ម៉ារ៉ា និង អេលីម (ជនគណនា ៣៣:៩)

9) សេចក្តីអធិប្បាយ 9 អំពីការស្តាប់របស់អេវីន (ជនគណនា ៣៣:៣៨-៣៩)

4. សេចក្តីអធិប្បាយអំពីលេវីនីយ

5. សេចក្តីអធិប្បាយលេវីនីយ

1) សេចក្តីអធិប្បាយ 1 ការចងចាំអំពីការដឹកនាំរបស់ព្រះ (Duet ១:១-៤៦)

2) សេចក្តីអធិប្បាយ 2 ចូរយើងជឿលើតែព្រះ ហើយស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់ (Duet 2:13-37)

3) សេចក្តីអធិប្បាយ 3 ចុងបញ្ចប់នៃលោកម៉ូសេ (ខូតី ៣:២៣-២៩)

4) សេចក្តីអធិប្បាយ 4 ជានត្តតែមួយគត់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់យើង (ខូតី ៦:៤-៩)

5) សេចក្តីអធិប្បាយ 5 រថភ្លើងនៅទីរហោស្ថាន (ខុច 8: 1-5)

6) សេចក្តីអធិប្បាយ 6 អត្ថន័យនៃទិសក្តារ: (ខៀត ១២:១១-១៤)

7) សេចក្តីអធិប្បាយ 7 ចូររស់នៅជាអ្នកប្រតិបត្តិ។ (ខុច ៣០:១១-១៤)

8) សេចក្តីអធិប្បាយ 8 ចូរមានចិត្តរឹងប៉ឹង ហើយមានចិត្តក្លាហាន។

9) សេចក្តីអធិប្បាយ 9 កិច្ចការនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (ខ្លឹមសារ ៣២:១-៤)

10) សេចក្តីអធិប្បាយ 10 ព្រះ និងក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ (ខ្លឹមសារ ៣២:៩-១២)

6. សេចក្តីអធិប្បាយអំពីចោទិយកថា

ឯកសារយោងពិសេសនៃលេខវិវិធី

1. តង្វាយដុត

2. នៃការថ្វាយអាហារ

3. នៃការបូជាសន្តិភាព

4. ការថ្វាយដង្ហាយឆ្នួន

5. អត្ថន័យនិមិត្តសញ្ញានៃឆ្នាំ Jubilee

សេចក្តីអធិប្បាយអំពីលេខវិនិច្ឆ័យ

ជំពូកទី 1 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. អ្នកដែលដាក់ដៃលើដង្ហាយមានន័យថាសកម្មភាពផ្ទេរអំពើបាបរបស់គាត់ទៅសត្វ។ តង្វាយដែលត្រូវថ្វាយដូចនោះមានន័យថាត្រូវទទួលដោយព្រះ។ ៩៣-៤) ហេតុផលដែលត្រូវទទួលដោយព្រះ គឺដោយសារវាគឺជាប្រភេទនៃការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលនឹងមកដល់នាពេលអនាគត។ មនុស្សអាចទទួលយកសន្តិភាពដល់ព្រះនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។ II Cor 5:21 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែយើងបានទៅជាសេចក្តីសុចរិតនៃព្រះក្នុងទ្រង់™។
2. ការពិតដែលត្រូវប្រោះឈាមនៃយញ្ញបូជាដំបូងនៅលើដង្ហាយដុតត្រូវតែជាសកម្មភាពដ៏មានអត្ថន័យ។ (ខ៥) ដ្បិតប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបគឺសេចក្តីស្លាប់ (រ៉ូម ៦:២៣) គាត់គួរប្រោះឈាម ដែលជាតំណាងជីវិតនៅលើអាសនៈ។ ជាការពិតណាស់ ឈាមនេះគឺជាប្រភេទឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ សូមមើល រ៉ូម ៣:២៥។ នៅពេលដែលបុរសនោះជឿលើព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ទីបំផុតទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះគួរតែត្រូវបានបើក។
3. អត្ថន័យនៃតង្វាយដុតមានន័យថា អ្នកជឿត្រូវលះបង់ខ្លួនឯង និងអ្វីៗទាំងអស់ថ្វាយព្រះដោយអស់ពីចិត្ត។ (ខ៩) ។ ច្បាប់ដែលបុរសបម្រើព្រះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការលះបង់ខ្លួនឯង។

Duet 6:5 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំណងត្រូវស្រឡាញ់ព្រះយេស៊ូវជាព្រះរបស់អ្នកឱ្យអស់ពី ចិត្ត អស់ពីព្រលឹង ហើយអស់ពីសមត្ថភាព។ “។ សូមមើល មថ ២២:៣៧។ អារក្សចង់ យកផ្នែកមួយចេញពីមនុស្ស។ ព្រោះអារក្សជាអ្នកបោះចោលចំពោះព្រះ។ ប៉ុន្តែព្រះចង់ទទួល យកវត្ថុរបស់លោក និងទ្រព្យសម្បត្តិទាំងមូលរបស់លោកជាតង្វាយរបស់ពួកគេ។ ដោយ សារលោកបានបង្កើតរបស់ទាំងនោះ ហើយលោកបានប្រគល់អ្វីៗទាំងអស់មកលោក។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ពេលដែលបុរសនោះបានផ្តល់អ្វីៗទាំងអស់ដល់ព្រះ គាត់ក៏បានជាសះ ស្បើយ ហើយគាត់បានទទួលពរពីព្រះ។ ការដែលគាត់ថ្វាយអ្វីៗទាំងអស់ដល់ព្រះគឺជា សកម្មភាពសក្តិសមចំពោះសេចក្តីពិត។

ជំពូកទី 2 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. អ្នកជឿគួរយកបុគ្គលិកលក្ខណៈដូចជាម្សៅល្អ។ (ខ១) ម្សៅល្អអាចនិយាយជាពាក្យប្រៀបធៀបថា ជីវិតនៃការលះបង់ និងការគោរពប្រតិបត្តិដូចជាម្សៅដ៏ល្អនៅចំពោះព្រះ។ តាមពិត បុគ្គលិកលក្ខណៈបែបនេះត្រូវតែជាគ្រិស្តប៉ុណ្ណោះ។ (ហេ. ៥:៨-៩) ពួកអ្នកជឿលះបង់គាត់ដើម្បីក្លាយជាបុគ្គលិកលក្ខណៈបែបនេះតាមរយៈព្រះគុណរបស់គាត់។ ការស្តាប់បង្គាប់ ប្រសើរជាងការថ្វាយ ហើយការស្តាប់ ប្រសើរជាងខ្លាញ់ឈ្មោលចៀម។ (១ សាំ ១៥:២២)

2. អ្នកជឿគួរតែក្លាយជាបុគ្គលិកលក្ខណៈដូចជានំប៉័ងគ្មានជាតិដែក។ (ខ៤) ម្យ៉ាងទៀត គាត់គួររស់នៅចំពោះព្រះដោយមិនទទួលយកអំពើបាប។ (ហេ. ២:៥៨) គាត់អាចត្រូវបានចាត់ទុកជាអ្នកបរិសុទ្ធនៅចំពោះព្រះ ដោយសារគុណនៃឈាមដ៏វិសេសរបស់គ្រិស្ត។ (សូមមើល រ៉ូម ៤:៥) ហើយគាត់អាចបរិសុទ្ធបន្តិចម្តងៗដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ (១ ពេត្រុស ១:២) យោងទៅថែស្មាទី ៥:២៣, ១ពេត្រុស ១:១៥, យ៉ូហាន ៣:៣ បានមានប្រសាសន៍ថា បើអ្នកណាដែលសង្ឃឹមលើទ្រង់យ៉ាងនេះក៏បន្សុទ្ធខ្លួនឯង ដូចជាបរិសុទ្ធ។ “។

3. អ្នកជឿគួរមានបុគ្គលិកលក្ខណៈនៃជំនឿដូចជាអំបិល។ (ខ១៣) អំបិលជាពាក្យប្រៀបប្រដូចនៃវត្ថុដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបាន ហើយបន្ទាប់មក បំប៉ននៃសេចក្តីសញ្ញា TM មានន័យថាវា ។ អ្នកជឿតែងតែត្រូវផ្លាស់ប្តូរដោយរក្សាជំនឿ។ អេភេសូរ 6:24 បានមាន

ប្រសាសន៍ថា៖ បំណងឱ្យអស់អ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាអម្ចាស់នៃយើងរាល់គ្នា ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលមិនចេះរលួយ។ “។

ជំពូកទី 3 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. តង្វាយនៃសេចក្តីសុខគឺជាការថ្វាយនៃការអរព្រះគុណដើម្បីថ្វាយសម្រាប់ការត្រេកអររបស់គាត់. លើសពីនេះទៀត អ្នកជឿគួរត្រេកអរចំពោះការពិតនៃដង្វាយធួន។ សូមមើលលក ៧:៣៧-៥០, ទំនុកដំកើង ១១៦:១៦។

2. ការថ្វាយនូវសេចក្តីសុខ ជាពិសេសត្រូវការខ្ជាប់ភ្ជាប់នៅខាងក្នុងនៃតួសត្វជាតង្វាយ។ (៣-៥, ៩-១០, ១៥) នៅទីនេះយើងមានអត្ថន័យសំខាន់ពីរ ពោលគឺ ១) ខ្ជាប់ចង្អុលទៅវត្ថុដ៏មានតម្លៃបំផុត។ ទំនុកតម្កើង 63:5 ចែងថា៖ បំព្រលឹងអញនឹងបានផ្អែកដូចជាអាហារសម្បូរខ្ជាប់ ហើយមាត់អញនឹងសរសើរឯងដោយបបូរមាត់រីករាយ™ ២) ដូចដែលវាចង្អុលទៅដង្វាយគួរចេញពីការអរព្រះគុណរបស់យើង។ ទំនុកតម្កើង 103:1 និយាយថា ៖ ប៉ុន្តែលើកតម្កើងព្រះអម្ចាស់ ឱព្រលឹងរបស់ខ្ញុំ និងអ្វីៗទាំងអស់ដែលនៅក្នុងខ្ញុំ សូមប្រទានពរដល់ព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គ! “។

ជំពូកទី 5 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ប្រសិនបើគាត់ដឹងការពិតប៉ុន្តែមិនប្រកាសទេនោះគ្រាន់តែជាអំពើបាបប៉ុណ្ណោះ។ (ខ ១)
អេសេគាល ៣:១៨ មានប្រសាសន៍ថា ប្រសិនបើខ្ញុំប្រាប់មនុស្សអាក្រក់ថា «អ្នកនឹងត្រូវស្លាប់» ហើយអ្នកមិនប្រាប់គាត់ ឬមិននិយាយព្រមានមនុស្សអាក្រក់ពីផ្លូវអាក្រក់របស់គាត់ ដើម្បីសង្គ្រោះជីវិតគាត់។ មនុស្សអាក្រក់នោះនឹងស្លាប់ដោយព្រោះអំពើទុច្ចរិតរបស់ខ្លួន ប៉ុន្តែខ្ញុំនឹងទាមទារឈាមគាត់នៅដែអ្នក។
2. ទោះបីជាបុរសនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានប៉ះវត្ថុស្លោកគ្រោកដូចជាសាកសពសត្វក៏ដោយ វាត្រូវបានទទួលស្គាល់ដោយព្រះថាជាវត្ថុស្លោកគ្រោក។ ការស្លោកគ្រោកបែបនេះគឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃអំពើបាប។ (២, ៣) កាលបុរសនោះទាក់ទងនឹងការសៅហ្មងយ៉ាងនោះ ហើយកាលដែលខ្លួនធ្វើដូច្នេះដោយអវិជ្ជា ក៏ទទួលថាជាសៅហ្មង។ ដូចដែលយើងឃើញហើយ យើងអាចដឹងថាព្រះបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ។ បុរសគប្បីប្រយ័ត្នមិនប្រព្រឹត្តអំពើបាបក្នុងអវិជ្ជា។
3. យើងគួរប្រយ័ត្នពាក្យក្នុងការសន្លប់។ (ខ៤) មថ ១២:២៨ មានប្រសាសន៍ថា បើខ្ញុំដេញអារក្សដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ នោះនគរនៃព្រះបានមកសណ្ឋិតលើអ្នកហើយ។ “។ Ecc 5:1-2 មានប្រសាសន៍ថា បើ ចូរយាមជំហានរបស់អ្នក ពេលអ្នកទៅឯព្រះដំណាក់របស់ព្រះ។ ការចូលទៅជិតស្តាប់ ប្រសើរជាងថ្វាយយញ្ញបូជាដល់មនុស្សល្មើស ដ្បិតគេមិនដឹងថាខ្លួនប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ឡើយ។ កុំខឹងនឹងមាត់របស់អ្នក ហើយកុំឱ្យចិត្តអ្នក

ប្រញាប់និយាយពាក្យនៅចំពោះព្រះឡើយ ដ្បិតព្រះគង់នៅស្ថានសួគ៌ ហើយអ្នកនៅលើផែន
ដី។ ដូច្នេះ ចូរឱ្យពាក្យរបស់អ្នកមានតិច។ “។

ជំពូកទី 6 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. អ្នកជឿគួរស្មោះត្រង់ក្នុងការព្យាបាលការងារសេរីរបស់អ្នកដទៃ។ (២-៥) វាក៏ជាសកម្មភាពស្រឡាញ់អ្នកដទៃដូចរូបកាយរបស់ខ្ញុំ។ អេសាយ 4:25 មានប្រសាសន៍ថា៖ បង្កើន ដោយបានលះចោលការមិនពិតហើយ ចូរឱ្យអ្នករាល់គ្នានិយាយការពិតជាមួយអ្នកជិតខាងរបស់ខ្លួន ដ្បិតយើងជាសមាជិកគ្នាទៅវិញទៅមក។ “។ លោកសាខេក្រោកឈរនៅចំពោះព្រះយេស៊ូ ហើយមានប្រសាសន៍ថា៖ បង្គោលសាខេក្រោកឈរ ហើយទូលព្រះអម្ចាស់ថា៖ បមើល ព្រះអម្ចាស់ របស់ខ្ញុំពាក់កណ្តាលដែលខ្ញុំប្រគល់ឱ្យជនក្រីក្រ។ ហើយប្រសិនបើខ្ញុំបានបោកប្រាស់អ្នកណាម្នាក់ខ្ញុំយកវិញបួនដង™។ (លូកា ១៩:៨)
2. ភ្លើងនៃតង្វាយដុតទាំងមូលមិនរលត់ទេ តែត្រូវរលត់ជានិច្ច។ (១២-១៣) ភ្លើងដែលមិនត្រូវរលត់ គឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ចំពោះមនុស្សមានបាប។ សេចក្តីក្រោធដូចជាភ្លើងដ៏អស់កល្បនេះ គួរតែត្រូវបានយកទៅដោយតែងងាយធ្ងន់របស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ ធៀបនឹងដង្វាយដុត។ ហេតុដូច្នេះហើយ សេចក្តីសុចរិតនឹងមករកយើងតាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ សូមមើល ដាន ៩:២៤, ហេព្រើរ ៩:២២។

ជំពូកទី 7 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ក្នុងការថ្វាយនូវសេចក្តីសុខសាន្ត សង្ឃត្រូវបរិភោគចំណែកក្នុងថ្ងៃនោះ។ (ខ ១៥)
គោលបំណងនៃស្ថានភាពបែបនេះ ១) ដើម្បីប្រើដង្ហាយយ៉ាងបរិសុទ្ធ។ នៅពេលដែល
គាត់ថែរក្សាដង្ហាយអស់រយៈពេលជាច្រើនថ្ងៃយោងទៅតាមភាពពុករលួយរបស់វា ភាព
ថ្លៃថ្នូរនៃតម្លៃគួរតែរលាយបាត់។ ដូច្នេះ អ្នកជឿគួរតែគោរពការរាប់ជាបរិសុទ្ធ (ព្រះ
បន្ទូលរបស់ព្រះ និងការថ្វាយបង្គំ) ក្នុងជីវិតជំនឿរបស់គាត់។ នៅទីនោះមានជំនឿដើម្បី
គោរពសិទ្ធិអំណាចដ៏ទេវភាព។ ២) ស្រឡាញ់បងប្អូន។ សកម្មភាពដែលសង្ឃចាប់យក
រឿងនេះហើយពេលគាត់ដំឡើងវាជាច្រើនថ្ងៃគឺផ្ទុយពីភាគរភាព។ ដូច្នេះគួរចែកជូនបង
ប្អូនជាច្រើនរួមគ្នាគួរបរិភោគ។ ភាគរភាពគឺជាធាតុសំខាន់នៅក្នុងជីវិតជំនឿ។ (១យន
៤:២០)

2. យញ្ញបូជារង្គោះរង្គើគឺថ្វាយដោយអង្រួនទ្រូងនៃយញ្ញបូជានៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះយេស៊ូ
វ៉ា។ (ខ៣០) នោះគឺសម្រាប់សង្ឃអង្រួនវាទៅទិសខាងកើត ភាគខាងលិច ទិសខាងត្បូង
និងទិសខាងជើងជុំវិញតំបន់ជាច្រើនដែលមនុស្សទាំងអស់ក្នុងពិភពលោកអាចឃើញវាបា
ន។ វាគ្រាន់តែជាអត្ថន័យនៃការផ្តល់ជូនដែលបានបញ្ជាក់ជាសាធារណៈ។ ហើយអស់ពី
ចិត្ត។

ការលើកតម្លាង មានន័យថា ថ្វាយដោយការលើក។ (ខ ៣២) យោងតាម Hen Stenberg វាមានន័យថា ថ្វាយដល់ព្រះនៅស្ថានសួគ៌។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ តម្លាងផ្សេងទៀតគឺថ្វាយដល់ព្រះក៏ដោយ ក៏មានន័យខាងវិញ្ញាណមួយទៀត។ នៅពេល យើងគិតពីអត្ថន័យនៃការលើកតម្លាង យើងមានអ្វីមួយដែលយើងគួរចងចាំក្នុងចិត្ត។ នោះគឺសម្រាប់បុរសថ្វាយខ្លួនទៅព្រះនៅចំពោះព្រះ ប៉ុន្តែគាត់ថ្វាយចំពោះកិត្តិយសរបស់ ខ្លួនយ៉ាងច្រើននោះ មិនមែនថ្វាយដល់ព្រះឡើយ។ អត្ថន័យនៃការថ្វាយដល់ព្រះគឺមិនគិត ថាសន្សំចិត្ត ហើយក៏មិនមានគំនិតទទួលការអបអរសាទរពីបុរសដែរ។ គាត់បានថ្វាយវា អស់ពីចិត្ត ព្រោះគាត់ស្រឡាញ់តែព្រះអស់ពីចិត្ត។

ជំពូកទី 8 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. សម្លៀកបំពាក់របស់សម្តេចសង្ឃគឺពិសេស។ (6-9) សម្រាប់មហាបូជាចារ្យអើរ៉ុនគឺជាប្រភេទនៃព្រះគ្រីស្ទ; សម្លៀកបំពាក់ដ៏អស្ចារ្យគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃភាពសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ហើយទ្រង់មានសេចក្តីសុចរិតគ្មានទីបញ្ចប់ ហើយប្រតិបត្តិការងារនៃអ្នកសម្របសម្រួលរវាងព្រះ និងយើង។ យើងមានការប្រាស្រ័យទាក់ទងបែបនេះជាមួយព្រះតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ។ ដូច្នេះ សំបុត្ររបស់ប៉ូលបាននិយាយថា ជីវិតនៃអ្នកជឿដើម្បីបម្រើព្រះគួរតែត្រូវបានតាំងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទតែប៉ុណ្ណោះ។ សំបុត្ររបស់ប៉ូលបង្ហាញពីពាក្យជាច្រើន ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ™។

2. វាពិតជាមានន័យណាស់ក្នុងការយកឈាមនៃការបូជានៅលើត្រចៀកខាងស្តាំ និងមេដៃស្តាំ និងនៅលើមេដៃនៃជើងស្តាំរបស់សម្តេចសង្ឃ។ (23-24) វាជាការប្រៀបធៀបជាមួយនឹងការពិតដែលថាការបម្រើរបស់ពួកគេមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយខ្លួនឯងទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានបញ្ចប់ដោយព្រះលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។ រាល់សកម្មភាពរបស់អ្នកជឿរបស់យើងក៏គួរតែត្រូវបានសម្អាតដោយព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែរ។ ដូច្នេះ យើងគួរជឿលើឈាមដ៏មានតម្លៃ ហើយបន្ទាប់មកយើងគួរប្រតិបត្តិគ្រប់យ៉ាង។ (យ៉ូហានទី១ ១:៧)

ជំពូកទី ១ សេចក្តីអធិប្បាយ

1. អើរ៉ុនបានថ្វាយខ្លួនគាត់ ជាតង្វាយដល់ព្រះ ជាគុណវុឌ្ឍិរបស់សម្តេចសង្ឃ។ (8-14)
ពីព្រោះគាត់ផ្ទាល់ជាអ្នកមានបាប។ (ហេប្រើរ ៥:១-៣)

សព្វថ្ងៃនេះ គ្រូគង្វាលនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីតែងតែគួរតែព្យាយាមដើម្បីទទួលបានការសង្គ្រោះរបស់គាត់ជាមុនសិន។ តើអ្នកដែលធ្វេសប្រហែសនឹងបញ្ហានៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ខ្លួននោះអាចធ្វើការសម្រាប់បញ្ហានៃសេចក្តីសង្គ្រោះផ្សេងទៀតដោយរបៀបណា ? វាមិនអាចទៅរួចទេ។ ដូច្នេះ ប៉ុលបានប្តេជ្ញាចំពោះពួកព្រឹទ្ធាចារ្យនៃព្រះវិហារអេភេសូរថា ឯ ចូរប្រយ័ត្នចំពោះខ្លួនឯង និងហ្វូងសត្វទាំងអស់ ដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានតាំងអ្នករាល់គ្នាជាអ្នកត្រួតពិនិត្យ ដើម្បីមើលថែព្រះវិហារនៃព្រះ ដែលគាត់បានទទួលដោយឈាមរបស់គាត់ផ្ទាល់។ “។ (កិច្ចការ ២០:២៨) ហើយគាត់បានសុំទៅជុំវិញថា៖ ឯចូរប្រុងប្រយ័ត្ននឹងអ្នកនិងការបង្រៀន។ ចូរបន្តនៅក្នុងការនេះ ព្រោះការធ្វើដូច្នេះ អ្នកនឹងសង្គ្រោះទាំងខ្លួនអ្នកនិងអ្នកស្តាប់របស់អ្នក។ “។ (ជីមទី១ ៤:១៦)

2. អើរ៉ុនបានថ្វាយអំណោយដល់ព្រះ ជាគុណវុឌ្ឍិរបស់សម្តេចសង្ឃសម្រាប់ប្រជាជននៃព្រះ។ (១៥-២១) អ្វីដែលយើងគួរចងចាំអំពីចំណុចនេះគឺគាត់បានធ្វើតាមលក្ខណៈសម្បត្តិរបស់កម្មករដែលព្រះបានតែងតាំង។ Heb 5:4 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯហើយគ្មានអ្នកណា យកកិត្តិយសនេះសម្រាប់ខ្លួនឯងឡើយ គឺបានតែពេលដែលព្រះត្រាស់ហៅ ដូចអើរ៉ុនដែរ។ “។ កិច្ចបម្រើវិសុទ្ធដែលអ្នកធ្វើការដែលព្រះជាម្ចាស់បានចាត់តាំងត្រូវប្រតិបត្តិគឺស្មោះត្រង់

ហើយផ្តល់ព្រះគុណដល់ប្រជាជននៃព្រះ។ អ្នកធ្វើការដែលព្រះបានតែងតាំង គឺជាជីវិតដ៏
មានតម្លៃសម្រាប់ព្រះ។

ជំពូកទី 10 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ព្រឹត្តិការណ៍របស់ណាដាប និងអប៊ីហ្វីគួរតែជាគំរូដល់កម្មករនៃព្រះអម្ចាស់ជារៀងរហូត។ (១-២) វិធីសាស្ត្របម្រើព្រះ គួរតែបម្រើដោយវិធីរបស់ព្រះ។ តាមលំដាប់លំដោយ មានតែប្រព័ន្ធទាំងអស់ដែលព្រះបានដោះស្រាយ ហើយដោយពាក្យរបស់ទ្រង់ វាគួរតែត្រូវបានប្រតិបត្តិ។ នេះជាសាសនាពិតដែលជាគោលការណ៍នៃសាសនាតំណាង។ សាសនារបស់អ្នកដទៃបរិភោគដោយអ្នកដទៃ ហើយដើរតាមតែព្រះអម្ចាស់។ មានតែការសង្គ្រោះដោយស្មោះប៉ុណ្ណោះ។ ពីព្រោះបុរសនោះមិនអាចសង្គ្រោះដោយខ្លួនឯងបានទេ។ ដូច្នេះក្នុងការបម្រើព្រះ ណាដាប និងអប៊ីហ្វី ដែលមើលងាយព្រះ ប៉ុន្តែបានយកវិធីរបស់ពួកគេត្រូវបានរុញនៅចំពោះព្រះ។ ដូច្នេះ យើងមិនគួរធ្វើតាមអ្នកដទៃទៀតទេ លើកលែងតែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ យើងគួរតែទទួលយកភាពតានតឹងដោយដឹងពីការពិតដែលពួករកលើបញ្ហាជីវិតនិងសេចក្តីស្លាប់។

2. ក្នុងនាមជាកូនរបស់អេវ៉ាន ណាដាប និងអប៊ីហ្វីបានស្តាប់ គ្រួសាររបស់អេវ៉ានផ្ទាល់មិនគួរសោកស្តាយយ៉ាងខ្លាំងនោះទេ។ (ខ៦)

នេះជាការព្រមានដ៏សក្តិសមចំពោះសេចក្តីពិតដែលបទគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់បង្រៀន។ ទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់ជាមនុស្សដែលបម្រើព្រះទាំងស្រុង ដែលពួកគេមិនគួរទាក់ទាញដោយអារម្មណ៍មនុស្សឡើយ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ សម្រាប់ក្តីសង្ឃឹមរបស់ពួកគេ មិនមែនពឹងផ្អែកលើឈាមទេ ប៉ុន្តែមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះ ពួកគេគួរតែរស់នៅសម្រាប់ព្រះ

ជានិច្ច ជាងគ្រួសារ។ ដូច្នេះ នៅក្នុង លូកា ១៤:២៦ ព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលថា៖ បើ អ្នកណាមកឯខ្ញុំ ហើយមិនស្អប់ឪពុក ម្តាយ ប្រពន្ធ កូន បងប្អូនប្រុសស្រីទេ ហើយសូម្បីតែ ជីវិតរបស់ខ្លួន អ្នកនោះមិនអាចធ្វើជាសិស្សរបស់ខ្ញុំបានឡើយ។ “។ សូមមើល លូកា ៩: ៥៩-៦២។

3. កាលដែលបូជាចារ្យបម្រើនៅចំពោះព្រះ ពួកគេត្រូវបានព្រមានកុំឱ្យពិសាស្រាទំពាំង បាយជូរ និងភេសជ្ជៈខ្លាំង។ (ខ៩) គោលបំណងគឺធ្វើឱ្យពួកគេយល់ដឹងពីរឿងខាងវិញ្ញាណ និងសេចក្តីពិតយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ (ខ១០) ដូចយើងឃើញហើយ នោះយើងអាចដឹងថាការ បម្រើព្រះចំពោះព្រះមានបញ្ជាកម្រិតណា។ នៅកន្លែងអង្គុយបម្រើព្រះ ចិត្តរបស់យើងគួរ តែរក្សាអាកប្បកិរិយាសមស្របកម្រិតបំផុត។ វាមិនដូច្នោះទេ វានឹងត្រូវការការចប់បាត់ម្តង ដើម្បីបំបែកចេញនូវច្បាប់ដ៏បរិសុទ្ធដូចជា Nadab និង Abihu ។ ដូច្នេះ ពេលអ្នកបម្រើ របស់ព្រះអម្ចាស់បម្រើព្រះ ពួកគេគួរតែយកភាពតានតឹងទៅពីងលើបញ្ហាជីវិត និងសេចក្តី ស្លាប់។

ជំពូកទី 11 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជនរបស់ព្រះគួររៀនគុណធម៌នៃការញែកជាបរិសុទ្ធ ដោយឃើញគុណធម៌នៃការបរិសុទ្ធ។

1. សត្វទាំងឡាយណាដែលមានចំណែកណាមួយជាជើង ហើយត្រូវយកជាអាហាររបស់រុក្ខជាតិ។ (ខ៣) ដូចជាសត្វដែលត្រូវបានហៅថាជាសត្វដែលមានចិត្តល្អប្រៀបធៀប។ ដូច្នេះ ពួកគេជាសញ្ញានៃការសម្អាត។ រ៉ូម 13:10 មានប្រសាសន៍ថា បំណងនៃស្រឡាញ់មិនខុសចំពោះអ្នកជិតខាងឡើយ។ ដូច្នេះ សេចក្តីស្រឡាញ់គឺជាការបំពេញតាមច្បាប់។ “។
2. ព្រះទ្រង់មានបន្ទូលថា គ្រាន់តែទំពារសាច់ក្រក ឬមួយផ្នែកប៉ុណ្ណោះត្រូវសម្អាត ព្រោះសត្វដែលបានរៀបចំដោយលក្ខខណ្ឌពីរ នោះអ៊ីស្រាអែលអាចស៊ីវាបាន។ (៤-៨) ក្នុងលក្ខខណ្ឌពីរយ៉ាង មានតែវត្ថុមួយបំពាក់ តែមិនមានមួយទៀត គួរតាំងខ្លួនជាសត្វមិនស្អាត។ នេះបង្ហាញពីការហាមឃាត់ការសម្របសម្រួលចំពោះការពិតដែលថាវាស្រ្តនៃព្រះរក្សាភាពបរិសុទ្ធ។
3. ជាពិសេសសាច់ជ្រូកគួរតែត្រូវបានហាមឃាត់ដល់អ៊ីស្រាអែល។ (ខ៧) យោងទៅអ៊ីស ៦៦:៣, ១៧ ជ្រូកមានទម្លាប់មិនស្អាត។ ក្រោយពីប្រែចិត្តមនុស្សប្រុសឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើបាបម្តងទៀត ប្រៀបដូចជាជ្រូក។ ពេត្រុស ២:២២ មានប្រសាសន៍ថា៖ បំណងដែលសុភាសិតពិតបាននិយាយបានកើតឡើងចំពោះពួកគេ៖ បំណងត្រឡប់ទៅរកក្នុងវិញ ហើយអ្នកសាបព្រោះក្រោយពីលាងខ្លួនរួច ក៏ត្រឡប់ទៅដេកក្នុងភក់វិញ។ “។

4. ក្នុងចំណោមត្រី របស់ដែលត្រូវមានព្រួយ និងជញ្ជឹង (ខទី ៩) ភាគច្រើនត្រូវបានអណ្តែតលើទឹក ហើយមានពេលចេញពីវា។ នេះគឺអាចប្រៀបធៀបជីវិតរស់ឡើងវិញរបស់អ្នកជឿដើម្បីដាក់សេចក្តីសង្ឃឹមលើព្រះនិងស្វែងរកគាត់។ ប៉ុន្តែត្រីដែលមិនមានព្រួយជញ្ជឹង ភាគច្រើនរស់នៅក្នុងភក់ ហើយធ្វើវន្ត ហើយរស់នៅទីនោះ ឬឡើងចេញពីវា។ នៅក្នុងបាតទឹក លក្ខណៈពិសេសនៃការរស់នៅរបស់ពួកគេគឺដូចជាសត្វពស់។ (លោកុប្បត្តិ ៣:១៤) ពួកគេជាមិត្តរបស់មនុស្សដែលមិនបានជ្រើសរើសជាកម្មសិទ្ធិរបស់ដែនដី ហើយចូលចិត្តរស់នៅលើដី។

5. ក្នុងចំណោមសត្វគន្លឹ និងខ្លះទៀតដូចសត្វស្នាំង (13-14) ជាសត្វស៊ីសាច់ ហើយវាសាហារ។ ភាពយោរយោមិនមែនជាគុណធម៌របស់អ្នកជឿនោះទេ។ ជេ. ១២:៨-៩ មានប្រសាសន៍ថា បំរើដំណើររបស់ខ្ញុំបានក្លាយទៅជាខ្ញុំដូចជាសត្វក្នុងព្រៃ។ នាងបានបន្តិសំឡេងប្រឆាំងនឹងខ្ញុំ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំស្អប់នាង។ ៩ តើមរតករបស់ខ្ញុំដូចជាអណ្តូងរបស់កូនឆ្កែឬ? តើសត្វស្លាបវាយប្រហារនាងនៅជុំវិញឬ? ចូរទៅប្រមូលសត្វសាហារទាំងអស់។ នាំគេទៅលេបត្របាក់™។

ជំពូកទី 12 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ប្រជាជននៃព្រះជួបអ្វីក៏ដោយដែលគាត់គួរតែយកគំនិតដើម្បីអភិវឌ្ឍការរាប់ជាបរិសុទ្ធ។ យើងមានមេរៀនខ្លះដែលយើងគួររៀននៅសម័យចាស់ពីប្រព័ន្ធសម្ភាតក្រោយពីកំណើត ដែលស្ត្រីជនជាតិអឺរ៉ុបស្រាវជ្រាវនៅក្នុងសង្គមអឺរ៉ុបស្រាវជ្រាវ។ ក្នុងករណីដែលក្មេងប្រុសកើតមក ស្ត្រីសម្រាលត្រូវរក្សាពេលវេលាសម្ភាតរយៈពេល ៣៣ ថ្ងៃ។ (ខ៤) ហើយក្នុងករណីស្ត្រី គាត់រក្សាទុក៦៦ថ្ងៃ។ (ខ៥) ដូចដែលយើងឃើញហើយ ក្នុងករណីកូនស្រីកើតមក វាហាក់ដូចជាគិតថាម្តាយសម្រាលគឺមិនស្អាតជាង។ យើងមានអ្វីដែលយើងគួរគិតពីចំនួនថ្ងៃខុសគ្នា។ នេះមិនមានន័យថាជាការរើសអើងសិទ្ធិផ្ទាល់ខ្លួនរបស់បុរស និងស្ត្រីនោះទេ។ នៅក្នុងឆន្ទៈរបស់ព្រះ បុរសនិងស្ត្រីគឺដូចគ្នា។ (កូរិនថូសទី១ ១១: ១១-១២) នៅក្នុងការចាកចេញពីអំពើបាបរបស់មនុស្សជាតិ បុរសនោះមិនត្រូវបានល្បងដំបូងឡើយ ហើយស្ត្រីត្រូវបានល្បងដំបូងនាងត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងអំពើបាប។ (ធីមទី១ ២: ១៤) ដូច្នេះ យើងគួរចាំថាប្រវត្តិនៃអំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្តគឺទាក់ទងនឹងស្ត្រី។ ក្នុងន័យបែបនេះ ក្នុងករណីកំណើតក្មេងស្រី នាងត្រូវការពេលវេលាសម្ភាតច្រើនជាងថ្ងៃកំណើតរបស់ក្មេងប្រុស។ នេះមិនមែនមានន័យថា ក្រោយពីបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបរួច ស្ត្រីមានបាបច្រើនជាងបុរសនោះទេ។ មានតែក្នុងន័យដើម្បីពិនិត្យមើលប្រវត្តិនៃការចាប់ផ្តើមនៃអំពើបាបរបស់មនុស្សជាតិប៉ុណ្ណោះ វាជាសកម្មភាពដែលត្រូវធ្វើដូច្នេះប៉ុណ្ណោះ។ ដូចព្រះបានបង្រៀនយើងថា យើងគួរធ្វើបាបដោយវិធីជាច្រើន។ Andrew Bonar បាននិយាយ

ថា "ការស្តាប់ខ្លឹមអំពើបាបរបស់យើងត្រូវតែមានជារៀងរហូត" ។ (អត្ថាធិប្បាយអំពីលេ
វីវិន័យ ផ្នែកបដានៃសេចក្តីពិតទុកចិត្ត ឆ្នាំ 1966 ទំព័រ 216)

ជំពូកទី 13 សេចក្តីអធិប្បាយ

នៅក្នុងថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ជំងឺឈ្លង់ត្រូវបានចាត់ទុកជានិមិត្តសញ្ញានៃអំពើបាប។ វាត្រូវបានគេជូនដំណឹងថានៅពេលដែលគាត់បានជាសះស្បើយបន្ទាប់ពីគាត់គួរតែថ្វាយតង្វាយដល់ព្រះគាត់អាចស្តារឡើងវិញដើម្បីចូលក្នុងសង្គម។ (១៤:១០-៣២) យើងមានការយល់ខ្លះដោយការពិនិត្យមើលជំងឺឈ្លង់

1. ការពិតដើម្បីពិនិត្យមើលវាឡើងដោយស្មោះ។ ក្នុងករណីដែលការដោះស្រាយនោះមិនប្រាកដទេ ឬជាចារ្យត្រូវឃុំខ្លួនអ្នកជំងឺរយៈពេល ៧ ថ្ងៃ បន្ទាប់ពីពិនិត្យម្តងទៀត។ (៤, ៥, ២១, ២៦, ៣៣, ៥៤) ដូចជាសព្វថ្ងៃនេះ យើងក៏មិនគួរថ្កោលទោសអ្នកដទៃយ៉ាងឆាប់រហ័សដែរ។ ក្នុងបញ្ហាដែលព្រះវិហារបានប្រព្រឹត្តចំពោះកំហុសរបស់អ្នកដែលត្រូវបានថ្កោលទោស នាងមិនគួរវាយប្រហារភ្លាមៗទេ ហើយគួររង់ចាំដល់ពេលដែលភស្តុតាងត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងពេញលេញ។ សូមមើល ធីមទី១ ៥:២៤-២៥។ ប៉ុន្តែក្នុងបញ្ហានេះ សាសនាចក្រផ្តល់សេចក្តីមេត្តាដល់អ្នកដែលត្រូវថ្កោលទោស ហើយរំពឹងថាគាត់គ្មានបញ្ហាបាបកម្មត្រូវមានបញ្ហានោះទេ ទើបគាត់គួរដោះស្រាយបញ្ហានោះ។ (កាឡាទី ៦:១)

2. ជំងឺឈ្លង់ដែលបានវាយតម្លៃគួរតែមានកម្រិត។ (ខ ៤៦) អ្វីដែលយើងយល់នៅទីនេះ គឺជាការពិតដែលយើងគួរតែចាកចេញពីអំពើបាបឱ្យឆ្ងាយ។ ព្រះបានរំកិលអំពើបាបរបស់យើងមកឆ្ងាយដូចជាទិសខាងកើតគឺឆ្ងាយពីទិសខាងលិច។ (ទំនុកដំកើង ១០៣:១២) ប៉ុន្តែ

តើយើងនឹងទៅជិតអំពើបាបឬ? ឧបសគ្គចំពោះសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងគឺគ្រាន់តែជា
អំពើបាបរបស់ខ្ញុំប៉ុណ្ណោះ។ (គី ៥៩:១-២)

3. ជំងឺឃ្លាំងអាចចូលទៅក្នុងសរីរាង្គណាមួយរបស់បុរស។ វាផ្តល់ដល់ស្បែក (ខ២)
ក្បាល (ខ២៩) ក្បាលខាងមុខ (៤១-៤២) និងសម្លៀកបំពាក់ (ខ៤៧)។ ល។ រ៉ូម 7:23
មានប្រសាសន៍ថា ប៉ុន្តែខ្ញុំឃើញក្នុងសមាជិករបស់ខ្ញុំមានច្បាប់មួយទៀតធ្វើសង្គ្រាម
ប្រឆាំងនឹងច្បាប់នៃគំនិតខ្ញុំ ហើយធ្វើឲ្យខ្ញុំជាប់ជាល្បីយចំពោះច្បាប់នៃអំពើបាបដែលនៅ
ក្នុងសមាជិករបស់ខ្ញុំ។ “។ ដូច្នេះ កូល ៣:៥ មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែ ចូរសម្លាប់ចោល
នូវអ្វីដែលនៅផែនដីក្នុងអំពើប្រាសចាកសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទ ភាពមិនបរិសុទ្ធ តណ្ហា
ចំណង់អាក្រក់ និងលោភ៖ ដែលជាការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ។ “។

ជំពូកទី 14 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ពិធីដែលបូជាចារ្យប្រតិបត្តិចំពោះអ្នកកើតឃ្លង់ មានអត្ថន័យខាងវិញ្ញាណ។ ១) ទឹក និង ឈាមបានប្រើវា (ខ ៦) ជាប្រភេទទឹក ហើយឈាមចេញពីឆ្អឹងជំនីរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ (យ៉ូហាន ១៩:៣៤) ២) មនុស្សឃ្លង់ដែលជាសះស្បើយគួរបោកគក់សម្លៀកបំពាក់របស់គាត់ ហើយកាត់សក់ ហើយលាងខ្លួនប្រាណ។ (ខ ៨) សូមយោងទៅ អេភេសូរ ៤:២២ ។
2. បុរសដែលជាសះស្បើយពីជំងឺឃ្លង់មិនបញ្ចប់ដើម្បីទទួលយកពីសង្គម។ (១-៩) គាត់ថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះ ហើយគាត់គួរតែទទួលដោយព្រះ។ ដោយសារវា គាត់ថ្វាយតង្វាយដុត តង្វាយម្សៅ និងដង្វាយធួនដល់ព្រះ។ (១០-៣២) ដូចយើងដែរ បុរសមិនគួរគ្រប់គ្រាន់ចំពោះការពិតដែលមនុស្សទទួលស្គាល់ដោយការប្រែចិត្ត។ យើងគួរតែលះបង់ខ្លួនយើងចំពោះព្រះ ហើយគួរតែក្លាយជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះទាំងស្រុង។ សូមមើល រ៉ូម ៦: ១២-២៣។
3. នៅសម័យបុរាណ ជំងឺឃ្លង់នៅក្នុងទឹកដីអ៊ីស្រាអែលបានកើតឡើង។ (ខ៣៤) នេះបង្ហាញថា ការកាន់កាប់របស់បុរសក៏នាំមកនូវការឈឺចាប់ពីជំងឺដែរ។ ដោយសារបុរសនោះមិនប្រើប្រាស់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ឱ្យបានត្រឹមត្រូវ វាមិនផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់គាត់ទេ តែវាក្លាយជាជំងឺ។ Jm. 5:2-3 បាននិយាយថា: បុរសម្បត្តិរបស់អ្នកបានរលួយហើយសម្លៀកបំពាក់របស់អ្នកត្រូវបានសត្វល្អិតស៊ី។ 3 មាស និងប្រាក់របស់អ្នកបានរលួយ ហើយការច្រេះរបស់វានឹងក្លាយជាភស្តុតាងប្រឆាំងនឹងអ្នក ហើយនឹងស៊ីសាច់អ្នកដូចភ្លើង។ អ្នកបានប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិនៅថ្ងៃចុងក្រោយបង្អស់។ “។

ជំពូកទី 16 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. តើព័ត៌មានម្រាប់ Azazel ដែលត្រូវបានបញ្ជូនទៅវាលរហោស្ថានមានន័យយ៉ាងណា?
(ខ១០) អាហ្សាហ្សូល ពាក្យហេព្រើរ () មានន័យថា ព័ត៌មានTM។ ព័ត៌
Azazel ត្រូវបានបញ្ជូនទៅតំបន់ឆ្ងាយដោយគ្មានមនុស្ស (វាលរហោស្ថាន) ដែលបណ្តាសា
មិនមកដល់ប្រជាជននៃព្រះ។
2. ថ្ងៃនៃការដង្វាយធួនគឺជាថ្ងៃដែលត្រូវរងទុក្ខដោយខ្លួនគាត់។ (ខ ២៩) នេះមានន័យថា
យើងឆ្លុះបញ្ចាំងពីខ្លួនយើង និងថ្ងៃនៃការប្រែចិត្ត។ បុរសនោះគួរមានប្រាជ្ញាដើម្បីប្រដៅខ្លួន
ឯង ហើយធ្វើឲ្យគាត់ស្តាប់តាម។ (កូរិនថូសទី១ ៩:២៧) សត្រូវដែលធ្វើបាបយើងភាគ
ច្រើនគឺគ្រាន់តែជា "ខ្ញុំ" ប៉ុណ្ណោះ។

ជំពូកទី 19 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. វាស្ត្ររបស់ព្រះតែងតែទទួលព្រះបន្ទូលថា ពួកគេគួរតែថែរក្សាអ្នកក្រ។ សុភាសិត 14:31 ថែរក្សាថា៖ បំណុលដែលសង្កត់សង្កិនអ្នកក្រ នោះជេរប្រមាថអ្នកបង្កើតរបស់ខ្លួន តែអ្នកណាដែលមានចិត្តទូលាយចំពោះអ្នកទុក្ខិត នោះនឹងលើកតម្កើងអ្នកនោះវិញ។ “។ សូមមើលសុភាសិត ១៩:១៧, ២១:១៣។

2. មេរៀនមិនឱ្យសងសឹកសត្រូវ គឺជាអ្វីដែលគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់បង្រៀន។ (ខ១៨) សូមយោងទៅ ម៉ាថាយ ៥:៣៩, ៤៣, រ៉ូម ១២:១៧-២១។ មានហេតុផលជាច្រើនដែលបុរសមិនគួរសងសឹកសត្រូវរបស់គាត់។ ១) សម្រាប់អ្នកដែលសងសឹកសត្រូវគឺព្រះជាម្ចាស់ជាអ្នកកាត់ទោស ពេលដែលគាត់សងសឹកសត្រូវរបស់គាត់ជាអ្នកបង្កគ្រោះថ្នាក់ គាត់ខ្លួនឯងបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបនៃការប្រមាថដើម្បីអោយគាត់ក្លាយជាចៅក្រម។ ២) កាលដែលគាត់សងសឹកសត្រូវក្នុងនាមជាអ្នកធ្វើបាប វាធ្វើឱ្យខ្លួនគាត់ក្លាយជាមនុស្សអាក្រក់កាន់តែខ្លាំង ហើយគាត់បាត់បង់ព្រះគុណរបស់ព្រះ។ ៣) ដោយសារគាត់មិនសងសឹកសត្រូវទេ សត្រូវកាន់តែចាប់អារម្មណ៍ ហើយគាត់អាចក្លាយជាមនុស្សល្អ។

3. យើងគួរគោរពមនុស្សចាស់។ (ខ៣២) ត្រង់នេះ ពាក្យចាស់ចង្អុលទៅឪពុក ហើយវាចង្អុលទៅមនុស្សចាស់ជាទូទៅ។ ហេតុផលដែលត្រូវគោរពគេមានដូចតទៅ ១) អ្វីដែលត្រូវគោរពគឺត្រូវគោរពច្បាប់ធម្មជាតិ។ ច្បាប់ធម្មជាតិក៏ចេញមកពីព្រះដែរ។ ពេលដែលបុរសនោះបំពានច្បាប់ធម្មជាតិ គាត់គួរតែទទួលការសងសឹកជាចាំបាច់។ តើការសងសឹក

ចាំបាច់គឺជាអ្វី? ជាឧទាហរណ៍ ពេលបុរសនោះត្រូវគេទម្លាក់ចោលនៅទីខ្ពស់ គួរតែរងគ្រោះ។ បុរសចំណាស់មានបទពិសោធន៍ច្រើនជាងមនុស្សវ័យក្មេង ហើយគាត់ដូចជាឪពុកម្តាយរបស់គាត់គឺសក្តិសមក្នុងការលើកគាត់ឡើងតាមច្បាប់ធម្មជាតិ។ គឺ 10:15 បាននិយាយថា "តើពូថៅនឹងអ្នកដែលបានហែកវាទេ?" ២) អាយុវែងរបស់មនុស្សកើតចេញពីព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ដូច្នេះ កាលដែលយើងឃើញតាចាស់ យើងគួរនឹកចាំពីព្រះគុណដែលព្រះប្រទានដល់គាត់។ ក្នុងន័យនេះ យើងគួរគោរពបុរសចំណាស់ នេះជាសីលដែលត្រូវគោរពលោកតាចាស់ដែលប្រតិបត្តិតាមទស្សនៈរបស់ទេវៈ។

សេចក្តីអធិប្បាយអំពីលេខ

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 ចូរដើរតាមព្រះអម្ចាស់ (ជនគណនា 9:15-23)

ព្រះបន្ទូលនៃ ខ ១៥-២៣ បានកើតឡើងក្នុងដំណើរនៅទីរហោស្ថាន បន្ទាប់ពីប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលបានចេញពីស្រុកអេស៊ីប។ នោះគឺសសរនៃពពកបានគ្របដណ្តប់នៅពេលថ្ងៃ ហើយនៅពេលយប់ សសរភ្លើងត្រូវបានលាតត្រដាងនៅលើព្រះពន្លា។ បន្ទាប់មក ប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលអាស្រ័យនៅកន្លែងដែលពពកបានស្នាក់នៅ ខណៈពពកចេញដំណើរទៅ។ យើងអាចរៀនគោលការណ៍ដើម្បីធ្វើតាមព្រះអម្ចាស់ ។ បន្ទាប់មក នៅក្នុងអត្ថបទនេះ (15-23) តើវាបង្រៀនយើងអ្វីខ្លះ?

1. យើងត្រូវការកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងរសើប។

ពេលប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលធ្វើដំណើរទៅក្នុងទីរហោស្ថាន ពួកគេបាននាំមុខយ៉ាងខ្លាំង ដោយសារពួកគេមានអារម្មណ៍រសើបចំពោះកិច្ចការនៃសសរពពក និងបង្គោលភ្លើង។ តើបង្គោលពពក និងបង្គោលភ្លើងមានន័យដូចម្តេច? វាគឺជានិមិត្តរូបនៃមាគ៌ានៃព្រះ និងកិច្ចការនៃការការពាររបស់ទ្រង់សម្រាប់អ៊ីស្រាអែល។ ដូច្នេះហើយ ប្រជាជនដើម្បីធ្វើដំណើរទៅទីរហោស្ថាន ត្រូវការអ្នកនាំផ្លូវជាដាច់ខាត ហើយក៏ត្រូវមានការការពារការងារ ដើម្បីគ្របដណ្តប់អាសាធាតុក្តៅនៅពេលថ្ងៃ និងការភ័យខ្លាចនៃភាពងងឹតនៅពេលយប់។ (ទំនុកដំកើង ៩១:៥-៦)

ព្រះសព្វថ្ងៃនេះក៏ដឹកនាំយើង ហើយក៏ការពារយើងដែរ។ គឺជាការពិតដែលទ្រង់លាតត្រដាងព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរថាជាពន្លឺនៃបង្គោលភ្លើងយ៉ាងច្បាស់។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ

ទ្រង់ការពារយើងដោយឆ្លើយតបនឹងការអធិស្ឋានរបស់យើង។ នេះក៏ជាការនាំយើងទៅ
កាន់ព្រះ។ ខ្ញុំគិតខ្លីយកបញ្ហាគេងមិនលក់។ រួចខ្ញុំក្រោកឡើងអធិស្ឋានសុំឱ្យគេង។
ពេលនោះដំណេកបានមករកខ្ញុំដូចវាគ្របលើខ្លួនខ្ញុំ ខ្ញុំបានគេងលក់យ៉ាងង្អែមណាស់។ ខ្ញុំមាន
អារម្មណ៍ស្រឡាញ់ព្រះពីបទពិសោធន៍ដ៏តូចនេះ។

2. យើងត្រូវតែដើរជាមួយព្រះអម្ចាស់។ (១៧-២២) នៅពេលដែលជនជាតិអ៊ីស្រាអែល
បានធ្វើដំណើរក្នុងទីរហោស្ថាន ដូចអត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា ពួកគេបានបន្ត
ដំណើរទៅមុខទៀត។ នៅទីនេះពាក្យ "បន្ត" មកប្រាំពីរដង។ ចុះតើដំណើរការសំដៅទៅ
លើអ្វី? វាមានន័យថាដើម្បីដកថយដោយគំនិតសាច់ឈាម ប៉ុន្តែដើម្បីបន្តទៅកាន់ស្រុកនៃ
ការសន្យា, កាណាន. កាលដែលយើងចូលទៅក្នុងក្រុងស្ថានសួគ៌ យើងមិនគួរដកថយទេ
តែគួរតែបន្តទៅមុខប៉ុណ្ណោះ។ ប្រសិនបើយើងធ្វើតាមអ្វីដែលយើងឃើញល្អ (ការចង់
ឃើញ) និងការអួតរបស់មនុស្សតែប៉ុណ្ណោះ នោះគឺជាការដកថយ ហើយមិនបន្តទៅមុខ
ទៀតឡើយ។ ម៉ូសេដែលដឹងពីដំណើរការតែមួយគត់នៅក្នុងទីរហោស្ថានបានបដិសេធ
ថានៅក្មេង គាត់ត្រូវបានគេហៅឱ្យធ្វើជាកូនប្រសរបស់ព្រះចៅផារ៉ោ ជាជាងគាត់ចង់
ទទួលការរងទុក្ខជាមួយរាស្ត្ររបស់ព្រះច្រើនជាងការរីករាយនឹងអំពើបាបជាបណ្តោះអាស
ន្ន។ (ហេប្រើរ ១១:២៤-២៥)

3. នៅពេលយើងធ្វើតាមព្រះអម្ចាស់ យើងត្រូវការគុណធម៌ដើម្បីស្វ័យទ្រាំបានយូរ។ (ខ២៣)

ជនជាតិអឺរ៉ុបអាស៊ីអាគ្នេយ៍នៅទីរួមក្រុងហាណូយបានស្នើសុំឱ្យមានការស៊ើបអង្កេត ហើយដើរតាម ការដឹកនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ពួកគេបានស្តាប់បង្គាប់តែថាតើចំនួនថ្ងៃដែលពួកគេនៅលើ ព្រះពន្លាមានច្រើន ឬតិច ដោយផ្ទាល់។ ពួកគេមិនបានអនុវត្តតាមឆន្ទៈរបស់ពួកគេទេ ប៉ុន្តែដោយឆន្ទៈរបស់ព្រះ។ ពេលចំនួនថ្ងៃដែលពួកគេស្ថិតនៅយូរ នោះមិនបាននិយាយថា “តើយើងនឹងទៅដល់ស្រុកកាណាននៅពេលណា? ប៉ុន្តែបានគោរពតាមការដឹកនាំរបស់ព្រះ ដោយស្ងៀមស្ងាត់។ ខទី ២២ បាននិយាយថា៖ ឯទោះជាពីរថ្ងៃ ឬមួយខែ ឬយូរជាងនេះ ក៏ដោយ ដែលពួកគេបន្តមកលើព្រះពន្លា ដោយស្នាក់នៅទីនោះ ប្រជាជនអឺរ៉ុបអាស៊ីអាគ្នេយ៍ បាន ស្នាក់នៅក្នុងជំរំ ហើយមិនបានចេញទៅក្រៅទេ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលវាលើកឡើង ពួកគេ បានកំណត់។ ចេញ។ “។

ក្នុងនាមយើងជាអ្នកជឿក៏ធ្វើតាមព្រះអម្ចាស់ដែរ យើងគួរតែស្នើសុំឱ្យបានយូរ។ ការស្នើ សុំដើម្បីកាន់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ គឺមិនត្រឹមតែជាការឈឺចាប់ប៉ុណ្ណោះទេ។ បន្ទាប់ពីគាត់បានធ្វើដូច្នេះ គាត់បានទទួលរងនូវពិបាក។ (យ៉ូ. ១:១២) ដូច្នេះ ការស្នើសុំជា ការគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍មួយក្នុងការរង់ចាំព្រះ។ ព្រះអម្ចាស់ បំពេញត្រូវគេសង្កត់សង្កិន ហើយទ្រង់ត្រូវរងទុក្ខ ប៉ុន្តែទ្រង់មិនបានបើកមាត់ឡើយ។ ដូចជាកូនចៀមដែលនាំទៅរក ការសម្លាប់ ហើយដូចជាចៀមដែលនៅចំពោះមុខអ្នកកាត់សក់នៅស្ងៀម ដូច្នេះ គាត់មិនបើកមាត់ទេ។ “។ (គី ៥៣:៧)។ នៅពេលដែលសក់របស់ចៀមលូតលាស់ វែង នៅរដូវក្តៅវាមានភាពរអាក់រអួលនៅក្នុងរដូវក្តៅព្រោះវាជាបន្ទុកដល់ចៀម។ ដូច្នេះ អ្នកគង្វាលកាត់វាចោល។ ខណៈដែលចៀមត្រូវបានកាត់សក់របស់ពួកគេ ពួកគេមានការ ភ្ញាក់ផ្អើល។ ពេលដែលអ្នកគង្វាលកាត់វា គេយកចៀមទៅជ្រមុជក្នុងទឹក ហើយលាង

ចៀមឱ្យស្អាត ហើយសក់របស់វាត្រូវស្អាតក្រោមពន្លឺថ្ងៃចាំងពន្លឺ រួចក៏កាត់សក់ចេញ។
កាលគេកាត់សក់ហើយ គេមិនគួរអង្រួនទេ ព្រោះខ្លួនប្រាណមិនប៉ះពាល់គេនៅស្ងៀម។
ដោយចៀមស្វិត្យាបានយ៉ាងល្អដូច្នេះ បន្ទាប់ពីសក់របស់ពួកគេត្រូវបានកាត់ចេញ សក់ថ្មីក៏
ចេញមក ហើយពួកគេកាន់តែត្រកអរ។ ដូចជាយើងស្វិត្យាទាំងបញ្ចាណមួយយ៉ាងល្អ
យើងទទួលបានព្រះគុណថ្មីពីព្រះ។ អត្ថបទរបស់យើងថែងថា ជនជាតិអឺរ៉ុបអាស៊ីអាគ្នេយ៍
គោរពតាមការដឹកនាំរបស់ព្រះម្តងហើយម្តងទៀត ហើយវាបានសង្កត់ធ្ងន់លើការពិត។
រចនាប័ទ្មដែលៗគឺជារចនាប័ទ្មដែលបានសង្កត់ធ្ងន់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 អំពីការកាប់សម្លាប់ណាកម្មសេ (ជនគណនា ១៤:១-៥) សូមមើល ១៦:៤, ២២, ៤៥, ២០:៦។

1. ពេលយើងឃើញពាក្យនេះនៅទីនេះ ប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលបានត្អូញត្អែរម្ល៉េះ និងអើរ៉ុន ហើយនិយាយពាក្យអាក្រក់យ៉ាងខ្លាំង។ វាគឺ "" ។ (ខ៤) នេះជាពាក្យដើម្បីបះបោរម្ល៉េះ និងអើរ៉ុន។ វាជាការបះបោរចំពោះព្រះគុណ។ មុននឹងសកម្មភាពដ៏អាក្រក់បែបនេះ ម្ចី សេ និងអើរ៉ុនដឹកនាំរហូតមកដល់ពេលនេះ ត្រូវបានរងគ្រោះយ៉ាងខ្លាំង។ ប៉ុន្តែគេមិនបាន និយាយសូម្បីតែមួយម៉ាត់ទៅកាន់វត្ថុរបស់មនុស្ស ហើយពួកគេក៏ដួលលើដី។ វាមានន័យ ថាការអធិស្ឋានដោយស្មោះរបស់ពួកគេ។ ត្រង់ចំណុចនេះ យើងគួរគិតពីចំណុចខ្លះ។
2. អាកប្បកិរិយាជាកណ្តាលរបស់ព្រះ នៅពេលដែលពួកគេបានទទួលអាកប្បកិរិយាមិន យុត្តិធម៌ពីមនុស្ស ពួកគេក៏ប្រហែលជាត្រូវនិយាយពាក្យខ្លះផងដែរ។ ប៉ុន្តែពួកគេមិនបាន យកឈ្នះលើពាក្យរបស់ពួកគេទេ ប៉ុន្តែបានចូលទៅជិតព្រះដោយផ្ទាល់។ ទោះជាពួកគេ បាននិយាយពាក្យខ្លះក៏ដោយ ពួកគេអាចទៅអធិស្ឋានដល់ព្រះ។ ពេលយើងគិតអំពីវា ព្រះ ប្រហែលជាស្តាប់ការអធិស្ឋានបែបនេះដែរ។ ប៉ុន្តែពួកគេមិនដូច្នេះទេ ការពិតដែលថាពួក គេបានជ្រើសរើសកន្លែងអធិស្ឋានជាចម្បងគឺស្រស់ស្អាតខ្លាំងណាស់។ ដូចជាជំនឿដ៏ វិសេសដែលពួកគេស្វែងរកព្រះដោយទទួលស្គាល់ថាជាព្រះ។ ព្រះសព្វព្រះហឫទ័យស្តាប់ ការអធិស្ឋានបែបនេះ។ វាច្បាស់ណាស់ថាអ្នកដែលរស់នៅតាមជំនឿជាក់ស្តែងតាំងលំនៅ មុននឹងក្រោយនៅក្នុងពិភពខាងវិញ្ញាណ។

3. អ្នកជឿដ៏ស្មោះត្រង់ម្នាក់នៅលោកខាងលិចបាននិយាយថា "ខ្ញុំជាវេនទីបី" ។ មូលហេតុដែលគាត់និយាយថាគាត់ជាអ្នកទីបីបានន័យថាទីមួយគឺជាព្រះនិងទីពីរគឺផ្សេងទៀតហើយខ្លួនឯងគឺជាអ្នកទីបី។ ការលះបង់ដែលគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់បាននិយាយមកកាន់យើង គឺដាក់ព្រះនៅកោអីដំបូង។ ពេលយើងថ្វាយដង្វាយមួយចំនួនដល់ព្រះ យើងគួរថ្វាយយញ្ញបូជាដោយមិនមានការប្រមាថ ព្រះគម្ពីរបង្រៀនយើង។

4. អំណាចទាំងអស់នៃអាកប្បកិរិយាផ្ដោតលើការអធិស្ឋាន នៅពេលដែលពួកគេបានជួបបញ្ហាលំបាកណាមួយ ពួកគេបានគិតថា មធ្យោបាយតែមួយគត់នៃដំណោះស្រាយត្រូវតែជាការអធិស្ឋាន។ ដោយសារពួកគេជួបបញ្ហាបែបនេះ ការពិតពួកគេដួលមិនមែនតែលើកនេះទេ ប៉ុន្តែត្រូវប្រហារជីវិតជាច្រើនដង។ (១៦:៤, ២២, ៤៥, ២០:៦) អំណាចនៃការអធិស្ឋានជាចំណុចកណ្តាលគឺជាវិធីនៃអាកប្បកិរិយារួមរបស់ពួកបរិសុទ្ធដ៏ស្មោះត្រង់។ ដាវីឌបាននិយាយថា៖ បំផ្លើម្បីជាថ្មនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំ គេចោទប្រកាន់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែខ្ញុំថ្វាយខ្លួនខ្ញុំដើម្បីអធិស្ឋាន។ “។ (ទំនុកដំកើង ១០៩:៤) ប៉ុន្តែ តើយើងមិនរស់នៅដោយអំណាចនៃការអធិស្ឋានអ្វី? មានហេតុផលជាច្រើននៃការពិតនោះ។

1) សម្រាប់ការធ្វេសប្រហែស។ មនុស្សជាច្រើនបោះចោលផ្លូវរស់ តែបែរទៅរកផ្លូវខូចដូចនេះនិងផ្លូវនោះ។ មូលហេតុចម្បងនៃអាកប្បកិរិយាបែបនេះគឺការធ្វេសប្រហែស។ នៅពេលដែលបុរសនោះប្រកាន់យកនូវឥរិយាបថនៃអំណាចទាំងអស់នៃការអធិស្ឋានជាសូលមួយ នៅពេលដែលគាត់ជួបបញ្ហាណាមួយ ប្រសិនបើគាត់ប្រតិបត្តិការអធិស្ឋានរបស់គាត់

ដោយស្មោះត្រង់ គាត់គួរតែទទួលបានដំណោះស្រាយ។ ទោះបីជាវាមានមនុស្សជាច្រើន មិនអធិស្ឋានសម្រាប់ភាពខ្ជិលរបស់គាត់ក៏ដោយ។

2) សម្រាប់ការយល់ច្រឡំ។ បុរសមិនគិតថាជាវិធីសាស្ត្រមានប្រសិទ្ធភាពទេ។ សម្រាប់ ពេលនេះ ពួកគេមិនមានចម្លើយដ៏រីករាយនៃការអធិស្ឋានទេ ពួកគេមិនទទួលយកបេះដូង ដែលគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍នោះទេ។ ប៉ុន្តែវាជាកំហុស។ បទគម្ពីរបញ្ជាក់ថាអ្វីដែលគាត់ អធិស្ឋានគួរតែក្លាយទៅជាដូច្នេះ។ ក្នុងន័យនេះ ព្រះទ្រង់មានបន្ទូលថា “ចូរសុំចុះ នោះនឹង បានប្រទានមកអ្នក។ ស្វែងរក នោះអ្នកនឹងរកឃើញ។ គោះហើយវានឹងត្រូវបានបើកឱ្យ អ្នក។ “។ (ម៉ាថាយ ៧:៧)

5. ភាពស្មោះត្រង់ ការដួលលើដីមានន័យថាការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេដោយស្មោះ។ តើ ភាពស្មោះត្រង់មានន័យដូចម្តេច? មានន័យថាក្នុងការស្នើសុំខ្លះមិនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ សម្រាប់ចំណង់ចំណូលចិត្តនិងចិត្តស្មោះត្រង់។ ការតាំងចិត្ត និងការថ្វាយដោយស្មោះ គឺ មានតម្លៃដូចជាជីវិតក្នុងការអធិស្ឋាន។ ការមិនផ្តោតលើការបន់ស្រន់ គឺជាភស្តុតាង ដែលបញ្ជាក់ថា ការទាមទាររបស់គាត់មិនមានចិត្តក្តៅ។ ព្រះមិនចាត់ទុកការអធិស្ឋានដូច ជាការអធិស្ឋានពិតនោះទេ។ ប្រសិនបើយើងមានតម្រូវការពិតប្រាកដ អាកប្បកិរិយាបង្អស់ ដល់ចំពោះការអធិស្ឋានគួរតែត្រូវបានបង្ហាញ។ ឥស្សរិយសច្ច មានចិត្តស្មោះ។ ប៉ុន្តែការ អធិស្ឋានរបស់ប្រជាជនមិនមានភាពស្មោះត្រង់ពេកទេ។ ឧទាហរណ៍មានករណីដូចខាង ក្រោម។ ១) ករណីចូលរួមក្នុងពិធីបួងសួងដោយមិនខ្វល់ខ្វាយ។ ២) ករណីបន់ស្រន់ ដោយពុតត្បូត ៣) ករណីបន់ស្រន់ដោយចិត្តស្អប់ការអធិស្ឋាន។ ៤) ករណីដែលតែងតែ

មិនបន់ស្រន់ និងការបន់ស្រន់មិនទៀងទាត់។ (ប្រសិនបើយើងស្រឡាញ់ព្រះ យើងមិនអាចទ្រង់តាមលំដាប់លំដោយទេ។ នៅចំណុចនេះ អ្វីដែលយើងចង់ចាំគឺការពិតដែលថាក្នុងនាមជាទុក្ខរុក្ខុល Latimer បានស្នាក់នៅក្នុងគុក។ ដូលលើដីអស់ជាយូរមកហើយ ព្រោះខ្លួនប្រាណដូលសន្លប់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 អត្ថន័យនៃពិធីបុណ្យច្រូតកាត់ (ជនគណនា ២៨:២៦-៣១)

1. ការថ្វាយអាហារថ្មី នេះគឺដើម្បីថ្វាយនំប៉ងពីរដល់ព្រះ។ នំប៉ងពីរដុំ គឺជាពាក្យប្រៀបប្រដូចនៃព្រះវិហារគ្រីស្ទសាសនា បានកើតឡើងនៅពិធីបុណ្យ Pentecost ។ រ៉ូម 11:6 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែបើដោយព្រះគុណ នោះវាមិនមែនជាការដែលមានមូលដ្ឋានលើការប្រព្រឹត្តទៀតទេ។ បើមិនដូច្នោះទេ ព្រះគុណនឹងលែងជាព្រះគុណទៀតហើយ។ “។ ពាក្យនេះប្រាប់ពីការពិតថា នំប៉ងពីរដុំជាព្រះវិហារគ្រីស្ទ។ ខ្លឹមសារដែលសាសនាចក្រគ្រីស្ទានត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងនាមជាសហគមន៍បរិសុទ្ធគឺព្រះគ្រីស្ទដើម្បីក្លាយជាផ្ទៃទំងន់បូរ (១កូរិនថូស ១៥:២៣)។ លំដាប់នៃពិធីបុណ្យនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានព្យាករណ៍ពីការពិតនេះ។ បុណ្យរំលងលើកទីមួយ គឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ មួយបន្ទាប់ ពិធីបុណ្យផ្ទៃឈើដំបូង (វាជាថ្ងៃដែលផ្តល់គ្រាប់ស្រូវទុំដំបូង ពោលគឺថ្ងៃដំបូងដែលពិធីបុណ្យរំលងត្រូវបានឆ្លងកាត់។) គឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ . ហើយពិធីបុណ្យ Pentecost ដែលត្រូវនឹងថ្ងៃទី 50 ចាប់ពីថ្ងៃនេះគឺជាប្រភេទនៃថ្ងៃនៃការចុះមកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ (ថ្ងៃដែលសាសនាចក្រនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបានកើតឡើង ។)

បន្ទាប់មក នំប៉ងពីរដុំ ច្បាស់ណាស់ថាជាពាក្យប្រៀបធៀបរបស់ពួកជំនុំ ហេតុអ្វីបានជាព្រះវិហារប្រៀបធៀបនឹងនំប៉ងពីរដុំ? 1) នំប៉ងគឺជាការបូជាស្រាប់ធម្មជាតិ; វាបង្ហាញពីក្រុមជំនុំគ្រីស្ទានថាជាសហគមន៍នៃការលះបង់សម្រាប់ព្រះបានយ៉ាងល្អ។ ក្រុមជំនុំគួរតែក្លាយជាការលះបង់អស់ពីចិត្តសម្រាប់ព្រះ។ រ៉ូម 12:1 បានមានប្រសាសន៍ថា “ដូច្នេះ

បងប្អូនអើយ ខ្ញុំសូមអំពាវនាវដល់អ្នករាល់គ្នា ដោយព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់ព្រះសូមថ្វាយរូបកាយរបស់អ្នកជាយញ្ញបូជាដ៏មានជីវិត បរិសុទ្ធ និងអាចទទួលយកបានចំពោះព្រះ ដែលជាការថ្វាយបង្គំខាងវិញ្ញាណរបស់អ្នក។ ឯ កូរិនថូស 6:19-20 មានប្រសាសន៍ថា ឬអ្នកមិនដឹងថារូបកាយរបស់អ្នកជាព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលនៅក្នុងខ្លួនអ្នក ដែលអ្នកបានមកពីព្រះឬ? អ្នកមិនមែនជារបស់អ្នកទេ ព្រោះអ្នកត្រូវបានគេទិញដោយតម្លៃ។ ដូច្នេះ ចូរលើកតម្កើងព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងរូបកាយរបស់អ្នក។ ហេប្រើរ ១៣:១៥-១៦ មានប្រសាសន៍ថា ឯប្រសិនបើពួកគេបានគិតអំពីស្រុកនោះដែលពួកគេបានចេញទៅ នោះពួកគេនឹងមានឱកាសត្រឡប់មកវិញ។ ១៦ ប៉ុន្តែដូចជាគេប្រាថ្នាចង់បានប្រទេសមួយដែលល្អជាង នោះគឺជាស្ថានសួគ៌។ ដូច្នេះ ព្រះមិនខ្មាសឡើយដែលត្រូវបានហៅថាជាព្រះរបស់ពួកគេ ត្បិតទ្រង់បានរៀបចំក្រុងមួយសម្រាប់ពួកគេ។ “។ សូមមើល អេភេ ៥:២, ភីលីព ២:១៧, ៤:១៨, ពេត្រុសទី១ ២:៥។ ក្រុមជំនុំមិនគួរឆ្កេចថ្វាយដង្វាយដ៏ស្រស់ស្អាតដល់ព្រះឡើយ។ ពិធីបុណ្យផ្តែលើកទីមួយក៏ស្របគ្នានឹងការថ្វាយគ្រាប់ធញ្ញជាតិដំបូងដល់ព្រះដែរ។ (ជន. ១៥:១៩-២១) នេះជាស្នូលសម្រាប់ថ្វាយព្រះដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត។ អំពីវិធីសាស្ត្រថ្វាយដល់ព្រះដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត អ្នកដឹកនាំជាក់លាក់មួយបាននិយាយថា "ផ្តល់ឱ្យរហូតដល់អ្នកឈឺចាប់" ។ វាជាពាក្យពិតប្រាកដ។ ដាវីឌ

2. ថ្វាយតម្លាងដុត។ (ខ ២៧) ជាគោលការណ៍ យញ្ញបូជាដុតគឺជាពាក្យប្រៀបធៀប ដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានថ្វាយព្រះកាយទ្រង់សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង។ ប៉ុន្តែវា បង្រៀនថា យើងគួរតែថ្វាយរូបកាយរបស់យើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទផងដែរ។ កាលដែល យើងថ្វាយអ្នកដទៃដោយមិនថ្វាយរូបកាយយើង នោះមិនអាចជាយញ្ញបូជាដើម្បីគាប់ព្រះ ហឫទ័យព្រះឡើយ។ ២ កូរិនថូស ៨:៥ បង្ហាញពីពាក្យសរសើរតម្លាងដល់ព្រះវិហារម៉ា សេដូនៀ។ វាបាននិយាយថា ឯ ហើយនេះមិនមែនដូចយើងបានរំពឹងទុកនោះទេ ប៉ុន្តែពួក គេបានប្រគល់ខ្លួនគេជាមុនដល់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបន្ទាប់មកតាមព្រះហឫទ័យនៃព្រះដល់ យើង។ យើងគួរតែរាងកាយទាំងមូលរបស់យើងសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទដើម្បីជួយសង្គ្រោះយើង ចេញពីការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់យើង។ ជេ អាឡិចសាន់ឌី អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាអាហ្វ្រិក គឺជារឿងមួយដើម្បីប្រាប់យើង។ នៅពេលដែលជនជាតិអាហ្វ្រិកម្នាក់បានជួបសត្វតោនៅ លើភ្នំមួយ អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា អាឡិចសាន់ឌី បានមកដល់ទីនោះ ហើយបានជួយស ង្គ្រោះគាត់ និងព្យាបាលគាត់ ហើយគាត់បានចាកចេញ។ បន្ទាប់មក បុរសដែលរងគ្រោះ ថ្នាក់ដោយសត្វតោបានមកសួរសុខទុក្ខគាត់ ហើយនិយាយថា “យោងទៅតាមច្បាប់នៃព្រៃ ភ្នំអាហ្វ្រិក បន្ទាប់ពីអ្នកដែលនឹងត្រូវស្លាប់ស្ទើរតែត្រូវបានសង្គ្រោះ បុរសនោះគួរតែធ្វើជា ទាសកររបស់គាត់។ ដូច្នេះហើយ ខ្ញុំចង់ក្លាយជាអ្នកបំរើរបស់គ្រូគង្វាល។ “គ្រីស្ទបរិស័ទ របស់យើងគួរតែលះបង់ខ្លួនយើងចំពោះព្រះគ្រីស្ទ។ នៅថ្ងៃមួយ លោក David Brainerd បានជិះសេះ ហើយមានចិត្តឆេះឆ្ងល់ក្នុងការលះបង់ចំពោះព្រះនៅពេលល្ងាច។ គាត់បាន លុតជង្គង់ចុះនៅខាងផ្លូវ ហើយបានអធិស្ឋានដល់ព្រះ ហើយគាត់បានសប្បាយនឹងបូជារូប កាយថ្វាយព្រះ។ ពេលនោះ យប់ងងឹតក៏ភ្លឺឡើងភ្លាមៗ។ ខាវី ដែលជាបេសកជនគ្រួស

ត្រាយផ្លូវនៃប្រទេសឥណ្ឌា គឺជាបុរសជួសជុលស្បែកជើង។ គាត់បានប្រើប្រាក់ចំណូល
ទាំងស្រុងរបស់គាត់ជាការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់គាត់ ហើយបានប្រកាសដំណឹងល្អដោយ
ដើរតាមភូមិនីមួយៗ។ គាត់បានក្លាយជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាដ៏អស្ចារ្យម្នាក់ បន្ទាប់ពី
គាត់បានមកដល់នៅពេលក្រោយ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 ចូរអរព្រះគុណយ៉ាងបរិបូរណ៍ (ផនគណនា ២៩:១២-៣៨)

ពិធីបុណ្យឧបោសថគឺដូចជាថ្ងៃបុណ្យអរព្រះគុណ។ និក្ខមនំ 23:16 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំណងត្រូវរក្សាបុណ្យប្រមូលផល ជាផលដំបូងនៃការធ្វើការរបស់អ្នក ពីអ្វីដែលអ្នកបានសាបព្រោះនៅក្នុងស្រែ។ អ្នករាល់គ្នាត្រូវធ្វើពិធីបុណ្យចូលឆ្នាំនៅពេលដែលអ្នកប្រមូលផលនៃការធ្វើការពីស្រែ™។ ដេត។ 16:16-17 បាននិយាយថា៖ បំបីដងក្នុងមួយឆ្នាំបុរសរបស់អ្នកនឹងបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នកនៅកន្លែងដែលទ្រង់នឹងជ្រើសរើស៖ នៅក្នុងពិធីបុណ្យនំប៉ងឥតមេ, នៅបុណ្យនៃសប្តាហ៍, និងបុណ្យនៃស្តង់។ . ពួកគេមិនត្រូវបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះព្រះយេស៊ូវដោយដៃទទេឡើយ។ គ្រប់គ្នាត្រូវឱ្យតាមលទ្ធភាព តាមព្រះពរនៃព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នក ដែលទ្រង់បានប្រទានឱ្យ។ “។ ដូចយើងឃើញពាក្យនេះដែរនៅក្នុងពិធីបុណ្យត្រសាល ដែលជាបុណ្យនៃត្រសាល វាបង្ហាញមេរៀនដែលគេគួរអរព្រះគុណ។ ពេលយើងឃើញអត្ថបទរបស់យើង អ៊ីស្រាអែលដែលត្រូវធ្វើពិធីបុណ្យឧបោសថ គួរតែថ្វាយយញ្ញបូជាច្រើនជាងពិធីផ្សេងទៀតនៅអ៊ីស្រាអែល។ សត្វពាហនៈដែលថ្វាយក្នុងពិធីបុណ្យនោះមានចំនួន 215 ក្បាល។ យើងរៀនអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងបរិបូរណ៍។ តើលក្ខខណ្ឌនៃការអរព្រះគុណរបស់យើងមានអ្វីខ្លះ?

1. យើងអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់គង់នៅជាមួយយើង។

ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់មិនមែនទេ បុរសនោះគ្មានតម្លៃទេ។ បើដូច្នោះមែន បុរសប្រៀបដូចជាផ្លូវក្នុងអាកាស ហើយពិភពលោកក៏ដូចជាដុំថ្មធ្លាក់ចេញពីច្រាំងថ្ម។

2. យើងអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ។

ទំនុកតម្កើង 121:2-3 មានប្រសាសន៍ថា “ជំនួយរបស់ខ្ញុំមកពីព្រះអម្ចាស់ ដែលបានបង្កើតផ្ទៃមេឃ និងផែនដី។ គាត់នឹងមិនអនុញ្ញាតឱ្យជើងរបស់អ្នកត្រូវបានផ្លាស់ទី; អ្នកដែលរក្សាអ្នករាល់គ្នានឹងមិនងងុយដេកឡើយ។ “។ យើងគួរតែយល់ពីការការពាររបស់ព្រះ។ កាលពីដើម មានអ្នកប្រាជ្ញមួយរូបជិះសេះជាមួយកូនប្រុសរៀងខ្លួន ហើយនៅតាមតំបន់នីមួយៗ។ កូនប្រុសរបស់គាត់ត្រូវបានទម្លាក់ពីលើសេះដែលគាត់មិនមានគ្រោះថ្នាក់ទេ។ នៅពេលល្ងាចគាត់បានជួបឪពុករបស់គាត់ហើយអរគុណដល់ជំនួយពីព្រះ។ ឪពុកបានស្តាប់ពាក្យអរគុណ ហើយឆ្លើយថា៖ បើជាខ្ញុំបានជិះសេះរហូតមកដល់ពេលនេះក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំមិនត្រូវបានគេទម្លាក់ចោលសូម្បីតែម្តង។ ដូច្នេះ ខ្ញុំអរគុណព្រះ™។ នៅក្នុងបុរសដឹងថាការការពាររបស់ព្រះពួកគេគឺជាក្រៀមក្រំណាស់។ ប៉ុន្តែព្រះចង់យល់ពីវា។ ដូច្នេះហើយ គាត់ធ្វើឱ្យយើងជួបប្រទះនូវស្ថានភាពដ៏រំភើបស្ទើរតែស្លាប់របស់យើង។ បន្ទាប់ពីលោកស្តីជិនបានអធិប្បាយនៅព្រះវិហារមួយ ហើយត្រូវបានបិទ សមាជិកក្រុមជំនុំទាំងអស់បានចេញមកក្រៅអគារ។

3. ពេលពួកគេចេញមកភ្លាម អគារព្រះវិហារត្រូវបានបំផ្លាញ។ បន្ទាប់មក សមាជិកក្រុមជំនុំបាននិយាយគ្នាទៅវិញទៅមកថា បើយើងបានទទួលព្រះគុណពីការអធិប្បាយរបស់គ្រូគង្វាលស្តីជិន។ ប៉ុន្តែចំពោះការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃអគារព្រះវិហារ យើងទទួលបានច្រើនជាង™។ អ្វីដែលពួកគេមានន័យថា ពួកគេបានយល់ពីការការពាររបស់ព្រះ ដែលពួកគេមិនគួរស្លាប់ក្នុងស្ថានភាពដ៏គ្រោះថ្នាក់ដ៏គួរឱ្យរន្ធត់នោះឡើយ ។

4. យើងអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ដែលប្រទានព្រះគុណយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ។ ព្រះរៀបចំព្រះគុណដ៏អាទិកំបាំងដ៏ជ្រាលជ្រៅ ដែលយើងមិនអាចទទួលបានសម្រាប់យើងផងដែរ។ ទ្រង់បានធ្វើឱ្យការស្លាប់របស់យើងបានក្លាយជាព្រះគុណផងដែរ។ (១កូរិនថូស ៣:២២) ទ្រង់បានធ្វើឱ្យអ្វីៗទាំងអស់ប្រែទៅជាល្អស្របតាមគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់។ (រ៉ូម ៨:២៨) ហើយទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងចូលទៅក្នុងកន្លែងដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ (ពេ. ដូចជាការដែលយើងមិនមានអារម្មណ៍ថាព្រះគុណទាំងអស់ដែលបានសរសេរនៅក្នុងបទគម្ពីរ។ ប៉ុន្តែដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងព្រះបន្ទូលនៃព្រះ យើងក៏ធានាពួកគេដែរ។

5. យើងអរព្រះគុណចំពោះព្រះ ធ្វើឱ្យយើងទទួលប្រយោជន៍គ្រប់កាលៈទេសៈ។ យើងគួរអរព្រះគុណព្រះចំពោះទុក្ខលំបាក ដោយស្វែងរកសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ។ វាត្រូវបានហៅសម្រាប់ "ព្រះគុណចម្រុះ" ។ ពួកបរិសុទ្ធគួរលះបង់ខ្លួនដើម្បីស្វែងរកលក្ខខណ្ឌនៃការអរព្រះគុណ។ ដោយសារយើងអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ នោះជាវិធីដែលយើងអាចទទួលព្រះគុណផ្សេងទៀត។ ប៉ុន្តែសម្រាប់បុរសមានចិត្តលោភលន់ជាខ្លាំង វាជាការសោកស្តាយដែលពួកគេមិនបានគិតដល់ព្រះគុណដែលពួកគេបានទទួល។ Matthew Henry ត្រូវបានចោរលួចកាបូបរបស់គាត់ម្តង។

6. បន្ទាប់មកគាត់និយាយថា៖ ឯខ្ញុំដឹងគុណដល់ព្រះដែលខ្ញុំមិនបានលួចយករបស់ខ្លះពីអ្នកដទៃនោះទេ™។ John Bradford បាននិយាយថា "ប្រសិនបើស្តេចដោះលែងខ្ញុំ ខ្ញុំសូមអរគុណ ប្រសិនបើគាត់បិទខ្ញុំនៅក្នុងគុក ខ្ញុំសូមអរគុណ ប៉ុន្តែទោះបីជាគាត់ដុតខ្ញុំដោយភ្លើងក៏ដោយ ខ្ញុំសូមអរគុណ" ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ទោះជាយើងជួបរឿងអ្វីក៏ដោយ ក៏

យើងគួរអរព្រះគុណដោយគិតថាវាជាស្តង់ដារនៃព្រះ។ ពេលយើងមានអ្វីដែលរីករាយ
យើងគួរតែអរព្រះគុណដល់ព្រះ ដែលយើងមានឱកាសសរសើរតម្កើងព្រះយេហូវ៉ា។ ប៉ុន្តែ
ពេលដែលយើងជួបនឹងបញ្ហាខ្លះ យើងគួរតែអរគុណដែលយើងមានឱកាសអធិស្ឋានដល់
ការល្អ។ (យម. ៥:១៨)

7. ចិត្តដែលមនុស្សមិនអរព្រះគុណដល់ព្រះកើតចេញពីការពិតដែលថាជីវិតមនុស្សមិនត្រូវ
បានរំកិលទៅកណ្តាលនៃព្រះពីមជ្ឈមណ្ឌលខ្លួនឯង។ ស្តីជិនបាននិយាយថា បើមិន
ក្រោកឈរ ហើយអ្នកដែលដើរតែលើផ្លូវរបស់ខ្លួនដោយមិនសរសើរដល់សេចក្តីស្រឡាញ់
របស់ព្រះអម្ចាស់ នោះប្រៀបដូចជាសត្វពស់។ “ដ្បិតពស់តែងតែឡើងលើដី អ្នកដែលមិន
ដឹងគុណ មិនងើបឡើងលើមេឃ ហើយមិនសរសើរជីវិត។

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 ចូររក្សាភាពស្មោះត្រង់។ (ជនគណនា ៣០:១-២)

អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថាប្រសិនបើបុរសនោះស្បថម្តងគាត់គួរតែបន្តវាដោយស្មោះត្រង់។ ពាក្យនេះបង្ហាញថាអ្នកជឿគួរតែស្មោះត្រង់នឹងពាក្យសច្ចារបស់មនុស្ស។ ជាពិសេសនៅទីនេះ វាបង្រៀនថា យើងគួររក្សាការស្បថចំពោះព្រះដោយស្មោះត្រង់។

1. ភាពស្មោះត្រង់ជារបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយភាពមិនពិតជារបស់អារក្ស។ ព្រះមិនផ្លាស់ប្តូរសកម្មភាពរបស់គាត់ទេ។ Jm. 1:17 បាននិយាយថា "រាល់អំណោយល្អនិងអំណោយដ៏ល្អឥតខ្ចោះទាំងអស់គឺមកពីខាងលើគឺចុះមកពីព្រះវរបិតានៃពន្លឺដែលមិនមានការប្រែប្រួល ឬស្រមោលដោយសារតែការផ្លាស់ប្តូរ។ "។ សត្វទាំងអស់ដែលគាត់បានបង្កើតក៏បង្ហាញវាដែរ។ សត្វទាំងអស់គឺនៅមានដូចជាការបង្កើតរបស់គាត់នៅតែមាន។ ទឹកជាទឹកនៅដើមដំបូង ហើយសព្វថ្ងៃនេះក៏ជាទឹកដែរ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ គាត់បានសម្រេចតាមរយៈពាក្យរបស់គាត់តាមលំដាប់នៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ព្រះបានសន្យានឹងអ័ដាមជាបុរសទីមួយ (លោកុប្បត្តិ 3:15) បន្ទាប់ពីការសន្យាជាច្រើនពាន់ត្រូវបានសម្រេច ព្រះគ្រីស្ទបានយាងមកក្នុងពិភពលោកនេះ។

ប៉ុន្តែ អារក្សជាអ្នកកុហកតាំងពីដើមដំបូងមក។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅអារក្សថា៖ បំណុលរាល់គ្នាកើតចេញពីអារក្សជាឪពុក ហើយចិត្តចង់ធ្វើតាមបំណងប្រាថ្នារបស់ឪពុកអ្នក។ គាត់ជាយាតកតាំងពីដើមមក ហើយមិនប្រកាន់ជំហរក្នុងការពិតទេ ព្រោះគ្មានការពិ

ត។ ពេលនិយាយកុហក គាត់និយាយចេញពីចរិតរបស់ខ្លួន ព្រោះគាត់ជាអ្នកកុហក ហើយ ជាឪពុកនៃការកុហក។ “។ (យ៉ូហាន ៨:៤៤)

2. វិធីសាស្ត្ររក្សាភាពស្មោះត្រង់។

ដើម្បីរក្សាភាពស្មោះត្រង់ យើងមិនគួរកុហកអវិជ្ជមានឡើយ។ ការកុហកមានច្រើន ប្រភេទ ហើយក្នុងចំណោមពួកគេ មួយគឺការបំផ្លើស ដូចដែលបុរសរាយការណ៍ គាត់ទំនោរទៅរកការបំផ្លើសខ្លាំងណាស់។ ឬមួយគាត់ថាតូចគឺអស្ចារ្យ ហើយរឿងធំនោះតូចណាស់។ វិធីសាស្ត្រនៃការបញ្ចេញមតិបែបនេះគឺជាការលាតត្រដាងធម្មជាតិនៃចរិតរបស់មនុស្សមិនពិត។

ព្រោះចរិតមនុស្សមិនពិត ភាពមិនពិតកើតឡើងដោយការប្តូរចេញពីខាងក្នុង។ នេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ វ៉ិ ហេតុដូច្នេះហើយបានជាដកចេញនូវរាល់ភាពស្មោះត្រង់ និងអំពើទុច្ចរិតដែលកំពុងកើតឡើង ហើយទទួលដោយចិត្តស្អប់បូកនូវពាក្យដែលបានដាក់បញ្ចូល ដែលអាចសង្គ្រោះព្រលឹងអ្នកបាន TM ។ ដូចដែល James បាននិយាយ។ (យ៉ាកុប ១:២១) សូមយោងទៅ រ៉ូម ១:២៩។

អ្នកដែលនិយាយបំផ្លើស គឺមានតែខ្លួនឯងមិនប្រព្រឹត្តអំពើបាបទេ តែធ្វើបាបអ្នកដទៃ។ ខណៈម្នាក់ទៀតជឿលើពាក្យបំផ្លើសដោយផ្ទាល់ ទីបំផុតគាត់ក្លាយជាអ្នកជឿពាក្យកុហក។ សម្រាប់បុរសខ្សោយមានករណីជាច្រើនដែលត្រូវនិយាយកុហក។ ជាទូទៅបុរសដែលនិយាយពិតត្រូវធ្លាក់ចូលក្នុងអន្ទាក់ ពាក្យកុហកចេញមកភ្លាម។ ដូច្នេះហើយ បុរសបែប

នេះក៏មានចរិតសំខាន់នៃការកុហកដែរ។ ហើយក្នុងការរក្សាភាពស្មោះត្រង់ យើងគួរតែប្រតិបត្តិជាវិជ្ជមាន។ វាជាជីវិតនៃមនសិការ។ ព្រោះសតិសម្បជញ្ញៈមានចិត្តស្មោះស្ម័គ្រ ព្រោះចិត្តស្មោះមានសន្តិភាព។ ហេតុនេះធម្មជាតិក៏មានសតិសម្បជញ្ញៈដែរ ខ្លួនមានសេចក្តីសុខពិត។ លើសពីនេះទៅទៀត សម្រាប់អ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិករស់នៅក្នុងសតិសម្បជញ្ញៈដើម្បីបម្រើព្រះ (កិច្ចការ ២៣:១ រ៉ូម ៩:១-២ II ទីម ១:៣) គាត់គួរបន្តរក្សាភាពស្មោះត្រង់។ ដោយសារព្រះចង់បានភាពស្មោះត្រង់ក្នុងចិត្តយើង។

(ទំនុកដំកើង ៥១:៦) ដូច្នេះ កាលដែលអ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិករក្សាភាពស្មោះត្រង់ គាត់មិនគួរបង្ខំទេ តែគួរធ្វើដោយអំណរសម្រាប់ជីវិតរបស់គាត់។ ចំពោះជីវិតនៃសតិសម្បជញ្ញៈចង់បានសេចក្តីស្មោះស្ម័គ្រ មានតម្លៃណាស់ បុគ្គលរស់នៅដោយមនសិការ ឆ្លងផុតបញ្ហាខុស ដល់បុគ្គលនេះ និងបុគ្គលនោះ ប្រតិបត្តិនូវសេចក្តីប្រែចិត្ត។ នៅថ្ងៃនៃការគៀបសង្កត់របស់ជប៉ុន អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ យុន ស៊ីគីម បានប្រឆាំងនឹងការថ្វាយបង្គំព្រះរបស់ប្រទេសជប៉ុន ហើយបន្ទាប់មកគាត់ត្រូវបានចាប់ខ្លួន។ បន្ទាប់មក គាត់បានសរសេរពាក្យមិនពិត ដើម្បីប្រហារជីវិតការគោរពពូជារូបព្រះរបស់ប្រទេសជប៉ុន ដោយការបង្ខំពីប៉ូលីស។ បន្ទាប់មកគាត់បានប្រែចិត្ត ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានទៅសួរសុខទុក្ខប៉ូលីស ហើយបានបិទបាំងការនិយាយមិនពិត ហើយត្រូវបានជាប់គុក ហើយចុងក្រោយគាត់ត្រូវបានគេធ្វើទុក្ខរកម្ម។ នោះក៏ជាជីវិតនៃសតិសម្បជញ្ញៈតាមរយៈការប្រែចិត្ត និងជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿដែរ។

សតិសម្បជញ្ញៈ និងជំនឿមិនអាចបំបែកពីគ្នាទៅវិញទៅមកបានទេ ហើយមានទំនាក់ទំនង
ស្មោះត្រង់។ មនុស្សមិនស្មោះត្រង់ទេ ព្រោះសតិសម្បជញ្ញៈរបស់គេកខ្វក់ ជំនឿរបស់គេ
ខ្សោយ

ដូច្នេះ ប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំពេញត្រូវកាន់សេចក្តីជំនឿ និងសតិសម្បជញ្ញៈល្អ។ ដោយ
ការបដិសេធការនេះ អ្នកខ្លះបានធ្វើឲ្យសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេខូចខាតសំពៅ “(១ធីម៉ូថេ
១:១៩) ហើយដូចជា “ពួកគេត្រូវកាន់អាថ៌កំបាំងនៃសេចក្តីជំនឿដោយមនសិការច្បាស់លា
ស់។ ប៉ (ធីម៉ូថេ ៣:៩) ពួកគេអាចមានមុខតំណែងជាឪកុន។ តើអ្វីជាមូលហេតុដែល
ជំនឿនិងមនសិការមានទំនាក់ទំនងជិតស្និទ្ធ? ដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនជំទាស់
នឹងចរិតលក្ខណៈចំណេះដឹងរបស់យើង ឬហេតុផលរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែចំពោះមនសិការ
របស់យើង។ សតិសម្បជញ្ញៈទទួលព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ហើយប្រែចិត្ត រីករាយនឹងវា ទទួល
អារម្មណ៍សុវត្ថិភាព ។ មនសិការត្រូវបាននិយាយថាសម្រាប់សរីរាង្គដើម្បីគ្រប់គ្រងជីវិត
នៃព្រលឹងរបស់យើង។ នៅពេលដែលមនសិការរបស់មនុស្សក្លាយជាងធាតុព្រលឹងគួរតែ
ស្តាប់។ ដូច្នេះ យើងប្រែចិត្ត ហើយជឿលើព្រះអម្ចាស់ដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត យើងគួរ
រក្សាសតិសម្បជញ្ញៈ។

3. ចរិតស្មោះត្រង់និងពាក្យសច្ចាដូចវិមាត្រគឺជាសង្គមខ្ពស់ពួកគេធ្វើការដោយការសន្យា។
សង្គមនៃបុរសស្មោះត្រង់របស់អង្គការសហប្រជាជាតិ ការសន្យាមិនអាចបង្កើតឡើងបាន
ទេ។ ព្រះប្រព្រឹត្តចំពោះបុរសតាមការសន្យារបស់គាត់ ហើយសម្រេចគ្រប់ការទាំងអស់។
ព្រោះគាត់ស្មោះត្រង់។ អ្នកជឿគួររក្សាការសន្យានៅចំពោះព្រះដោយស្មោះ។ បើសន្យានឹង

បុរសនោះ តើយើងនឹងនិយាយអ្វីទៅនឹងពាក្យសន្យានៅចំពោះព្រះ! ពួកបរិសុទ្ធដែលបានសរសេរនៅក្នុងបទគម្ពីរមានការសន្យាខ្លះនៅចំពោះព្រះ និងស្ថានភាពដែលពួកគេគួររក្សាវា។

យ៉ាកុបបានស្និទ្ធនឹងព្រះនៅស្រុកលូតថា គាត់ត្រឡប់ទៅកន្លែងនោះ ហើយសង់អាសនៈ។ (លោកុប្បត្តិ ២៨:២០-២២) បន្ទាប់មក គាត់បានទៅស្រុកបាថាណាម ហើយពេលគាត់ត្រឡប់មកវិញ គាត់មិនបានត្រឡប់ទៅស្រុកសន្យាវិញទេ ប៉ុន្តែគាត់រស់នៅស្រុកស្តេម។ ដូច្នេះ គាត់ត្រូវបានជួបនឹងទុក្ខវេទនាជាខ្លាំងនៅទីនោះសម្រាប់អំពើបាបរបស់គាត់។ (លោកុប្បត្តិ ៣៥:១-៧)

សព្វថ្ងៃនេះនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ការពិតដែលថាអ្នកជឿមិនបន្តជំនឿ គឺជាអំពើបាបដែលមិនអើពើនឹងការសន្យាចំពោះព្រះ។ កាលដែលអ្នកជឿបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក គាត់បានសន្យាថានឹងបន្តជឿលើព្រះ និងដំណឹងល្អដោយស្មោះ ហើយបន្តនៅលើវា។ ទោះបីយ៉ាងនេះក្តី ថ្ងៃក្រោយគេមិនរស់ដោយសេចក្តីជំនឿទេ គឺជាអំពើបាបដែលទម្លាយពាក្យសន្យា។ ទុក្ខរបុគ្គលជាមនុស្សលះបង់ជីវិតថ្វាយព្រះដើម្បីរក្សាការសន្យានេះ។ គេមិនខ្លាចបុរសនោះទេ តែខ្លាចព្រះ។ កិច្ចការ 5:29 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែពេត្រុស និងសាវ័កឆ្លើយថា៖ បើយើងត្រូវតែស្តាប់បង្គាប់ព្រះ ជាជាងមនុស្ស។ “។ ទុក្ខរបុគ្គល Cranmer រក្សាជំនឿរបស់គាត់ ហើយនៅពេលដែលគាត់ត្រូវបានគេបៀតបៀនចំពោះការវិនិច្ឆ័យសាសនា គាត់បានសរសេរសេចក្តីថ្លែងការណ៍បញ្ឈប់ ហើយត្រូវបានដោះលែង។ ប៉ុន្តែថ្ងៃក្រោយមក គាត់បានអះអាងថាមានជំនឿត្រឹមត្រូវ ហើយគាត់ត្រូវបានចាប់ខ្លួន និង

លាក់បាំងការផ្ទែងរបស់គាត់ ហើយត្រូវបានធ្វើទុក្ខរកម្ម។ គាត់បានស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាង
មនុស្សដូច្នេះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 ចូរចេញពីពិភពលោក។ (ជនគណនា ៣៣:៣-៤)

1. អេហ្ស៊ីបគឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃពិភពលោកនេះ។ កាលពីដើមប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល បានចេញពីទីនោះជាពាក្យប្រៀបធៀបដែលថាសព្វថ្ងៃនេះអ្នកជឿបានចាកចេញពីពិភព លោកខាងវិញ្ញាណ។ (ហេ. ៦:៨) កូរិនថូសទី២ ៦:១៧ មានបន្ទូលថា ប៉ុន្តែ ចូរចេញពី កណ្តាលពួកគេ ហើយញែកខ្លួនចេញពីពួកគេ ហើយកុំពាល់របស់មិនស្អាត។ បន្ទាប់មក ខ្ញុំ នឹងស្វាគមន៍អ្នក”, វិវរណៈ 18:4 បាននិយាយថា: “នៅពេលដែលខ្ញុំបានឮសំឡេងមួយ ទៀតពីស្ថានបរមសុខនិយាយថា: ប្រជាជនរបស់ខ្ញុំ, ចេញពីនាង, ក្រែងលោអ្នកចូលរួម ក្នុងអំពើបាបរបស់នាង, ក្រែងលោអ្នកនៅក្នុងគ្រោះកាចរបស់នាង។ “។ តើស្ថានភាពអ្វី ដែលត្រូវចេញពីពិភពលោកនេះខាងវិញ្ញាណ?

2. ជាដំបូងនៃការទាំងអស់គឺរក្សានៅលើបុណ្យរំលង។

ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចេញពីស្រុកអេស៊ីបនៅថ្ងៃបន្ទាប់នៃបុណ្យចម្លង។ (ជន. ៣៣:៣ ខ) បុណ្យរំលងគឺជាបុណ្យដែលត្រូវធ្វើពិធីជំរះឈាម។ (និក្ខមន៍ ១២:៦-៧) បន្ទាប់ពីគេបានដង្វាយជួនពេលទៅដល់ដែនដីសន្យា ហើយចាកចេញពីស្រុកអេស៊ីប ពួកអ្នកជឿក្នុងគម្ពីរ សញ្ញាថ្មីលើសពីអ្វីទាំងអស់ ពួកគេជឿលើព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយគួរទទួល បានដង្វាយជួន។ អ្នកដែលមិនទទួលបានដង្វាយជួន មិនទាក់ទងនឹងផ្លូវចូលទៅស្ថានសួគ៌ ទេ។ នៅសម័យបុរាណ អ៊ីស្រាអែលក៏បានយកភាពតានតឹងដើម្បីចាកចេញពីអេហ្ស៊ីប យ៉ាងឆាប់រហ័ស។ ពួកគេគួរតែបន្តពិធីបុណ្យរំលង។

3. មូលហេតុគឺមួយនេះ។ នោះគឺមនុស្សស្លាប់អាចដើរបានទេ? គាត់មិនអាចធ្វើវាបានទេ។ ដ្បិតបុរសនោះត្រូវស្លាប់ដោយការប្រមាថនិងអំពើបាប (អេភេសូរ ២:១) មុនពេលគាត់ទទួលបានការផ្តាច់ដោយការជឿលើព្រះលោហិតដ៏វិសេសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គាត់មិនអាចស្តារឡើងវិញបានទេ។ កាលដែលគាត់បានជាដំបូងឡើងវិញ គាត់អាចដើរទៅកាន់ទីក្រុងស្ថានសួគ៌។ ការពិតដើម្បីដង្វាយធួនដោយព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺជាវិធីតែមួយគត់នៃដង្វាយធួនដែល OD បានតែងតាំង។ ឈាមរបស់គាត់គឺជាឈាមរបស់ព្រះ។ ឈាមនេះមិនអាចជំនួសដោយអ្នកផ្សេងបានទេ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធក៏មិនអាចជំនួសព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែរ។ ប្រសិនបើអ្វីដែលប្រព្រឹត្តតាមអាកប្បកិរិយាដើម្បីជំនួសព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះគឺជាសកម្មភាពប្រឆាំងនឹងគ្រិស្តសាសនា។ នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃ 2000 ឆ្នាំនៃគ្រិស្តសាសនា បុរសដែលជឿខ្ញុំព្រះគ្រីស្ទបានជឿយ៉ាងច្បាស់លើព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទថាជាខ្លឹមសារនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ប៉ុលបាននិយាយថា៖ បំផ្លាញខ្ញុំបានសម្រេចចិត្តមិនដឹងអ្វីក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាប្រាកដព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយទ្រង់បានផ្តាច់។ “។ (១កូរិនថូស ២:២) Moody បាននិយាយថា៖ បំផ្លាញដែលលោកយេស៊ូវនៅក្នុងលោកនេះ ហើយនៅសល់តែឈាមរបស់លោកប៉ុណ្ណោះ™។

4. បង្ហាញខ្លួននៅចំពោះមុខមនុស្សពិភពលោក។

ពេលជនជាតិអឺរ៉ុបដែលចាកចេញពីស្រុកអេស៊ីបទៅ គេក៏ចាកចេញពីមុខជនជាតិអេស៊ីបទាំងអស់។ (ជន. ៣៣:៣ ខ) សព្វថ្ងៃនេះ ពួកបរិសុទ្ធក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគួរតែប្រតិបត្តិដូច្នេះ។ សកម្មភាពនៃសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេគឺជាកិច្ចការដ៏សុចរិតជាក់ស្តែងដែលគ្រប់

អ្វីៗទាំងអស់នៅក្រោមមេឃ និងផែនដី។ (មថ ២៨:១៨-២០, យន ៣:៣៥, រ៉ូម ៨:១៩)
 ម្យ៉ាងទៀត ព្រះដែលបង្កើតផ្ទៃមេឃនិងផែនដីសព្វព្រះហឫទ័យតែរឿងតែមួយ ហើយទ្រង់
 បានធ្វើឱ្យយើងរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ (១កូ. ៣:២១-២៣) ដូច្នេះ យើងគួរជឿលើ
 ព្រះគ្រីស្ទ មានមោទនភាពចំពោះទ្រង់ ហើយប្រកាសអំពីទ្រង់។ (Mt 10:32-33, I Cor
 1:31, II Cor 10:17 ។ ប៉ុលបាននិយាយថា “” (រ៉ូម ១:១៦)។

5. ខិតជិតជាមួយនឹងអំណាចដ៏អស្ចារ្យ។

កាលពីដើម កាលដែលអ៊ីស្រាអែលបានចាកចេញពីស្រុកអេស៊ីប ពួកគេបានចាកចេញ
 ដោយអំណាចដ៏អស្ចារ្យ។ (ជន. ៣៣:៣ ខ) យើងដែលជឿក៏ទៅក្នុងស្ថានសួគ៌ដែល
 នៅក្រៅពិភពលោក។ យើងគួរតែដើរដោយថាមពលដ៏អស្ចារ្យ។ បំដ្បិតនគរនៃព្រះមិន
 ស្ថិតនៅក្នុងការនិយាយទេ គឺស្ថិតនៅក្នុងអំណាច។ “។ (កូរិនថូសទី១ ៤:២០) ជនជាតិអ៊ី
 ស្រាអែលបានរស់នៅក្នុងអំណាចនៃព្រះក្នុងដំណើរកម្សាន្តទីរហោស្ថាន។ ប៉ុន្តែពួកគេមិន
 មានទុក្ខលំបាកអ្វីឡើយ។ ពួកគេទទួលរងទុក្ខវេទនា បន្ទាប់ពីពួកគេចាកចេញពីស្រុកអេស៊ី
 បជាបន្តបន្ទាប់។ យោងទៅ Deut ។ ៨:១-៣ ការដែលព្រះបានប្រទានអំណាចដល់ពួក
 គេ មិនបានបន្តជីវិតដោយស្រួលនោះទេ។ វាបានយកជីវិតរងទុក្ខជាច្រើនធ្វើជាមូលដ្ឋាន
 គ្រឹះ ហើយបង្ហាញព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់។ (កូរិនថូសទី២ ១២:៥-១០) ក្នុងអត្ថន័យនៃជីវិត
 នៅទីរហោស្ថាននៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល គឺជាជីវិតដែលរងទុក្ខវេទនា រយៈពេល៤០ឆ្នាំ
 តំបន់បន្តក៏ត្រូវបានរាប់ចំនួន ៤០។ 49 ក៏ត្រូវបានរាប់ 40 តំបន់។

នៅក្នុងបទគម្ពីរលេខ 40 គឺជានិមិត្តសញ្ញានៃការរងទុក្ខ។ បរិយាកាសដែលអ៊ីស្រាអែល
បានជួបប្រទះនឹងអំណាចនៃព្រះត្រូវបានសម្រេចដោយការរងទុក្ខវេទនាដូច្នេះ។ សព្វថ្ងៃ
នេះ យើងអ្នកជឿក៏គួរដឹងដែរថា ការរងទុក្ខជាមូលដ្ឋាននៃអំណាចរបស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែនៅ
ចំណុចនេះ យើងមានចំណុចខ្លះដែលត្រូវចងចាំ។ នេះគឺដើម្បីរៀនតាមរយៈជីវិតរបស់ម៉ូ
សេ ដូចជាសេចក្តីអធិប្បាយបន្ទាប់បង្ហាញដល់យើង។

សេចក្តីអធិប្បាយ 7 បទដ្ឋានភាពនៃព្រះ (ជនគណនា ៣៣:៣-៤)

បុរសណាក៏មានបញ្ហាច្រើនដែរ។ ជីវិតរបស់គាត់ទាំងមូលគឺជាវាលនៃបន្ទា និងភ្នំដ៏រដុប និងជួរភ្នំ។ អ្នកមិនជឿមិនដោះស្រាយបញ្ហាទាំងអស់ទេ តែព្យាយាមគេចចេញដោយគ្មានន័យ។ ដូចនោះដែរ សត្វអ្នកដែលជាសត្វស្លាប់មើលទៅអ្នកប្រមាញ់ វាដាក់ក្បាលចូលដីខ្សាច់ ហើយគិតអំពីការសង្គ្រោះ។ ប៉ុន្តែអ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិកដោះស្រាយបញ្ហាបែបនេះដោយការទទួលអំណាចនៃព្រះយ៉ាងពិតប្រាកដ។ តើវិធីណាដើម្បីទទួលបានអំណាច? គាត់ទទួលបានអំណាចដោយការស្តាប់ព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ។ ព្រះបានជួបនឹងម៉ូសេ ហើយមានបន្ទូល។ (ជន. ១២:៨) សព្វថ្ងៃនេះ បទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះចំពោះយើង។ ក្នុងន័យថាពាក្យរបស់ព្រះជាពាក្យដ៏មានឥទ្ធិពល យេរេមា។ 23:29 ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ ពាក្យខ្ញុំប្រៀបដូចជាភ្លើង ហើយដូចជាព្យួរដែលបំបែកថ្មជាដុំៗឬ? “។ George Muller មានព្រឹត្តិការណ៍ដែលគាត់បានឮនៅអាយុ 16 ឆ្នាំរបស់គាត់ហើយត្រូវបានចាប់ខ្លួនហើយត្រូវបានគេដាក់គុកនៅថ្ងៃដែលនិស្សិតសាកលវិទ្យាល័យរបស់គាត់បានបោកបញ្ឆោតអ្នកដទៃនិងប្រហារជីវិតយ៉ាងថោកទាប។ ប៉ុន្តែគាត់ត្រូវបានចាប់ខ្លួនដោយពាក្យនៃបទគម្ពីរនៅអាយុ 20 ឆ្នាំរបស់គាត់ហើយត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទាំងស្រុងហើយបន្ទាប់មកគាត់បានក្លាយជាមនុស្សថ្មី។

1. គាត់ទទួលបានអំណាចដោយជឿលើព្រះអម្ចាស់ដោយលះបង់។

ម៉ូសេបានស្និទ្ធាំដូចជាបានឃើញព្រះដែលមើលមិនឃើញ។ (ហេ. ១១:២៧) មូលហេតុដែលមនុស្សមិនជឿលើព្រះគឺដោយសារពួកគេមិនអាចមើលឃើញព្រះ។ ប៉ុន្តែជំនឿស្មោះមិនផ្ដោតលើអ្វីដែលមើលឃើញនោះទេ។ ដូចដែលយើងជឿលើបុរស គឺយើងជឿលើរូបកាយពិតប្រាកដ យើងជឿជាក់លើគាត់ជានិច្ច ទោះបីយើងមិនអាចឃើញគាត់នៅចំពោះមុខយើងក៏ដោយ។ ថ្វីត្បិតតែគាត់នៅឆ្ងាយ និងមើលមិនឃើញ ប៉ុន្តែយើងមិនអាចជឿលើមិត្តបានទេ គាត់គ្មានតម្លៃមិត្តទេ។ អ្វីក៏ដោយដែលព្រះយេស៊ូវបានបើកសម្តែងអំណាចទ្រង់ ទ្រង់ទាមទារតែសេចក្តីជំនឿមួយលើអ្នកដទៃ។ II រូបាក្សត្រ 16:9 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំប្លែងព្រះនេត្រនៃព្រះយេស៊ូវទៅរកផែនដីទាំងមូល ដើម្បីជួយយ៉ាងខ្លាំងដល់អស់អ្នកដែលមានចិត្តឥតសោហ្មងចំពោះទ្រង់។ អ្នករាល់គ្នាបានធ្វើដោយល្ងង់ខ្លៅ ព្រោះចាប់ពីពេលនេះតទៅ អ្នកនឹងមានសង្គ្រាម™។ “។ ពេលដែលបុរសស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ គាត់ត្រូវស្វែងរកគាត់អស់ពីចិត្ត។ ការមិនស្វែងរកទ្រង់ដោយអស់ពីចិត្តគឺដូចជាការដែលមនុស្សម្នាក់បម្រើម្ចាស់ពីរនាក់ (Mt 6:24) វាជាការទាស់ទែងគ្នានឹងការសរសើរដោយមាត់តែមួយ និងដាក់បណ្តាសាដោយមាត់តែមួយ។ (យម. ៣:១០) ប៉ុន្តែពរ និងពាក្យបណ្តាសាមកពីមាត់តែមួយ។ បងប្អូនអើយ រឿងទាំងនេះមិនគួរដូច្នោះទេ។ “។ តើមានប្រភពទឹកហូរចេញពីការបើកដូចគ្នាទាំងទឹកសាប និងអំបិលដែរឬទេ? (យ៉ូហាន ៣:១១)

2. គាត់ទទួលបានអំណាចដូចដែលគាត់ប្រតិបត្តិគ្រប់ស្ថានភាពទាំងអស់សម្រាប់តែព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ។

ម៉ូសេបានរស់នៅសម្រាប់តែសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះពេញមួយជីវិតរបស់គាត់។ (ហេ. ១១: ២៤-២៦) អ្នកជឿទាំងអស់គឺជាសាក្សីរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ពួកគេគួរតែរស់នៅសម្រាប់ការ បង្ហាញសិរីល្អនៃព្រះអម្ចាស់។ ខណៈដែលមិត្តភក្តិបីនាក់របស់ដានីយ៉ែលក៏បានក្រោកឈរ ឡើងយ៉ាងរឹងមាំមុនពេលមានការគម្រាមកំហែងពីភ្លើងឆេះសម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះ

អម្ចាស់ នោះព្រះបានសង្គ្រោះពួកគេ។ (ដាន. ៣:១៦-៣០) អំណាចរបស់ព្រះមិនដែលត្រូវ បានប្រើសម្រាប់បំណងប្រាថ្នាផ្ទាល់ខ្លួនរបស់មនុស្សឡើយ។ វាតែងតែបង្ហាញព្រះ។ ហេតុនេះហើយបានជាយើងធ្វើកិច្ចការ យើងត្រូវប្រតិបត្តិដើម្បីសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ពេលនោះ ព្រះចេស្ដារបស់ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានបើកសម្តែងនៅទីនោះ។ ដូចនោះដែរ កាលដែលបុរសព្យាយាមបង្ហាញសិរីល្អរបស់ព្រះ ដោយលាក់ខ្លួនយ៉ាងជ្រៅ នោះអំណាច នៃព្រះគួរត្រូវបានបើកសម្តែងនៅទីនោះ។ នេះគ្រាន់តែជាជីវិតទន់ខ្សោយ ដែលប៉ុលបាន និយាយ។ ជីវិតទន់ខ្សោយនេះមិនមានន័យថាជីវិតដែលមិនអាចទៅរួចទេ; មានន័យថាខ្លួន ឯងនៅក្នុងទីវេទនាសម្រាប់តែសិរីល្អនៃព្រះអម្ចាស់។ II Cor 12:9 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែលោកមានប្រសាសន៍មកខ្ញុំថា បំព្រះគុណរបស់ខ្ញុំគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់អ្នកហើយ ដ្បិត អំណាចរបស់ខ្ញុំបានគ្រប់លក្ខណ៍ដោយភាពទន់ខ្សោយ™។ ដូច្នេះ ខ្ញុំនឹងអួតខ្លួនកាន់តែរីក រាយពីភាពទន់ខ្សោយរបស់ខ្ញុំ ដើម្បីឱ្យព្រះចេស្ដានៃព្រះត្រីសូបានសណ្តិតលើខ្ញុំ។ ខទី ១០ បានមានប្រសាសន៍ថា “ដ្បិតកាលណាខ្ញុំខ្សោយ នោះខ្ញុំក៏ខ្លាំងដែរ”។ សូមមើល កូរិនថូសទី ១ ១:២៦-២៩, ២:១-៥។

3. គាត់ទទួលបានអំណាចដោយការប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយព្រះ។

ការប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយព្រះមានន័យថាបុរសនោះធ្វើឱ្យមានពេលវេលាស្ងប់ស្ងាត់ ហើយអធិស្ឋានដល់ព្រះ។ ម៉ូសេបានរស់នៅក្នុងស្រុកមេឌីនដ៏ស្ងប់ស្ងាត់អស់៤០ឆ្នាំ ហើយ ប៉ូលបានរស់នៅស្រុកអាវ៉ាប៊ីអស់៣ឆ្នាំ។ វាមានតម្លៃជាងដែលការនៅស្ងៀមចំពោះព្រះ ប្រសើរជាងនៅក្នុងពេលរស់សម្រាប់បុរស។ ក្នុងន័យបែបនេះ លោក Maxim បាន និយាយថា “ការនិយាយប្រៀបដូចជាប្រាក់ ប៉ុន្តែភាពស្ងៀមស្ងាត់ប្រៀបដូចជាមាស”។ ចំពោះបុរសដើម្បីទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះ អំណាចគួរតែកើតឡើង។ គាត់អាចឆ្លងកាត់ បញ្ហាលំបាកបានយ៉ាងងាយស្រួល។ អ្នកអត្តាធិប្បាយ Bengel បានបញ្ចប់ការសរសេរ អត្តាធិប្បាយទាំងអស់នៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ហើយតែងតែនិយាយថា៖ ឯ ដូចយើងរស់នៅជា ទូទៅរាល់ថ្ងៃ ពេលយើងស្លាប់ យើងគួរប្រកាន់យកអាកប្បកិរិយាទូទៅ។ ការស្លាប់គឺជា បញ្ហាធម្មតាដូចជាសកម្មភាពដែលយើងផ្លាស់ទៅបន្ទប់នោះពីបន្ទប់នេះ។ ដូចដែលគាត់ បាននិយាយថាពិតជាបានជួបការស្លាប់របស់គាត់ដោយស្ងប់ស្ងាត់បន្ទាប់ពីគាត់បានបញ្ចប់ ការកែតម្រូវទំព័រចុងក្រោយនៃអត្តាធិប្បាយនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីរបស់គាត់គាត់បានចាកចេញ ដោយស្ងប់ស្ងាត់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 8 ម៉ារ៉ា និង អេលីម (ជនគណនា ៣៣:៩)

ដំណើរបស់អ៊ីស្រាអែលរយៈពេល 40 ឆ្នាំគឺជាការប្រៀបធៀបនៃជីវិតរបស់អ្នកជឿលើ ពិភពលោក។ ទោះជាពួកគេបានទទួលទុក្ខវេទនាជាច្រើននៅទីនោះ ប៉ុន្តែពួកគេក៏បាន ទទួលការសម្រាលទុក្ខពីព្រះជាច្រើនផងដែរ។

1. បទពិសោធន៍នៃទឹកដី ម៉ារ៉ា “ម៉ារ៉ា” () មានន័យថា ជួរចត់ ពួកគេមិនអាចផឹកទឹក សម្រាប់ភាពជួរចត់បានទេ។ (និក្ខមនំ ១៥:២៣)។ ប្រភពទឹកដែលគេស្នើរតែរកឃើញ នៅក្នុងទីរហោស្ថានគ្មានទឹក គ្រាន់តែជាអណ្តូងនៃភាពជួរចត់ប៉ុណ្ណោះ។ ដូចជាទុក្ខវេទនា ជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃទុក្ខវេទនាទាំងអស់ក្នុងលោកនេះ។ គ្មានផ្លូវនៃជីវិតពិតក្នុងលោក នេះទេ។ ឬមានវិធីមួយចំនួនដែលបានលាតត្រដាងដូចជាផ្លូវនៃជីវិត។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែល យើងធ្វើតាមនេះ ពួកគេទាំងអស់ផ្តល់ឱ្យយើងនូវរសជាតិជួរចត់។ ទីបំផុត ពួកគេនាំមកនូវ ការធ្លាក់ទឹកចិត្តដល់យើង។

2. បទពិសោធន៍នៃទឹកដីនេះ អេលីម នៅពេលដែលអ៊ីស្រាអែលមកដល់អេលីម បានជួបអ ណ្តូងចំនួន 12 និងដើមឆ្នោតចំនួន 70 ដើម។

វាច្បាស់ណាស់ថាអ្នកនិពន្ធបទកម្មវិញបានយកលេខ 12 និងលេខ 70 គួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ ហើយជាពិសេសគាត់បានសរសេរពួកគេ។ លេខ 12 ចង្អុលទៅ 12 កុលសម្ព័ន្ធ និង 70 លេខគឺជាចំនួនអ្នកចាស់ទុំអ៊ីស្រាអែល។ ដូចជាអណ្តូងទឹក និងដើមឆ្នោតដែលបង្ហាញ

ចំនួននេះស្វាគមន៍ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលដែលហត់នឿយក្នុងការធ្វើដំណើរនោះ។ ប្រាកដណាស់ ពួកគេគឺជាអ្វីដែលព្រះបានរៀបចំសម្រាប់ពួកគេ។

ភាពស្មោះត្រង់នៃពាក្យនៃបទគម្ពីរច្រើនជាងអតិបរិមា "Kojin kamrae (បន្ទាប់ពីរងទុក្ខផ្អែមមក)" ត្រូវបានជូនដំណឹងដល់យើងថា "ព្រោះកំហឹងរបស់គាត់គឺមួយភ្លែតហើយការពេញចិត្តរបស់គាត់គឺអស់មួយជីវិត។ ការយំអាចនឹងបន្តដល់ពេលយប់ ប៉ុន្តែភាពសប្បាយរីករាយនឹងមកជាមួយពេលព្រឹក™។ (ទំនុកដំកើង ៣០:៥) ហើយបំផុតជាទ្រង់ធ្វើឱ្យកើតទុក្ខក៏ដោយ ក៏ទ្រង់នឹងមានចិត្តអាណិតអាសូរ តាមសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏បរិបូរណ៍របស់ទ្រង់™។ (ឡាំ. ៣:៣២) ដូច្នេះ យើងគួរមានអាកប្បកិរិយាត្រឹមត្រូវចំពោះព្រះ។ យ៉ូហាន 5:13 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាមានអ្នកណាដែលរងទុក្ខឬ? អនុញ្ញាតឱ្យគាត់អធិស្ឋាន។ មានអ្នកណាសប្បាយចិត្តទេ? សូមឱ្យគាត់ច្រៀងសរសើរ។ “។ សូមមើល អេក ៧:១៤ ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 9 អំពីការស្លាប់របស់អឺរ៉ុន (ជនគណនា ៣៣:៣៨-៣៩)

មរណភាពរបស់អឺរ៉ុនត្រូវបានហៅសម្រាប់វិវរណៈដើម្បីបង្ហាញខ្លឹមសារនៃការស្លាប់របស់អ្នកជឿផ្សេងទៀត។ ព្រោះវាបង្ហាញធាតុពីរដល់យើង។

1. វាលាតត្រដាងថាសេចក្តីស្លាប់កើតមានចំពោះអំពើបាបរបស់មនុស្សដោយបញ្ជាក់របស់ព្រះ។

ទំនុកតម្កើង 90:3 មានព្រះបន្ទូលថា៖ ឯអ្នកត្រឡប់ទៅជាផ្លូវដើម ហើយនិយាយថា ឱកូនមនុស្សអើយ ចូរត្រឡប់មកវិញ! មរណភាពរបស់អឺរ៉ុនក៏កើតចេញពីអំពើបាបរបស់គាត់ដែរ។ ជាពិសេសការពិតដែលគាត់មិនបានចូលទៅក្នុងស្រុកកាណានហើយបានស្លាប់។ គឺដោយសារគាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបនៅមេរីបាទៅពេលផ្សេងទៀត។ (២០:១០-១២) ពាក្យដែលថាគាត់បានស្លាប់ដោយបញ្ជាក់របស់ព្រះយេស៊ូវ (ខ៣៨ ខ) ចង្អុលបង្ហាញអត្ថន័យនេះ

អត្ថិភាពនិយមនិយាយខុសថា ការស្លាប់របស់មនុស្សកើតចេញពីបាតុភូតធម្មជាតិ។ M. Heidegger បាននិយាយថា “ការស្លាប់ជារបស់ធម្មជាតិរបស់យើង (Dasein)” (Sein und Zeit, 1931, S. 190) ពួកអត្ថិភាពបាននិយាយថាការស្លាប់គឺជា “ធម្មជាតិ” ហើយពួកគេព្យាយាមចាត់ទុកវាជាសុទ្ធិនិយម ហើយបន្ទាប់មកពួកគេបានធ្វើឱ្យវាក្លាយជាស្រស់ស្អាត។ Stenninger ជាអ្នកអត្ថិភាពមួយរូបក៏បាននិយាយដែរថា “បោះពាក្យសំរាលទុក្ខដល់ស្លាប់។ ការស្លាប់គ្រាន់តែជាការសម្រាលទុក្ខ™។ (Der Verstandwne

Tod, 1934, s. 139) តាមវិធីនៃការគិតបែបនោះ លោក Barth ក៏បាននិយាយថា “ដ្បិត ការស្លាប់ត្រូវបានកំណត់ថាជាខ្លឹមសាររបស់មនុស្ស ហើយជាកម្មសិទ្ធិរបស់លំដាប់នៃការ បង្កើត វាជាការល្អ”។ ដូច្នេះ ភាពជាមនុស្សគួរតែក្លាយទៅជាទីបញ្ចប់ ហើយគួរតែ ស្លាប់™។ (Es gehört auch zu des Menschen Natur. Es ist auch Gottes Schöpfung, die es so bestimmt und +++++) ។ លោកមានប្រសាសន៍យ៉ាង មុតមាំថា បន្ទាប់ពីមនុស្សស្លាប់ទៅ ការបន្តនៃមនុស្សមិនគួរមានឡើយ។ () ត្រង់ចំណុច នេះ យើងអាចចង្អុលចំណុចសង្ស័យក្នុងទ្រឹស្តីរបស់លោក Barth ដែលបាននិយាយខាង លើ។ ដូចតទៅ. នោះគឺសម្រាប់គាត់បាននិយាយថាការស្លាប់របស់មនុស្សជាកម្មសិទ្ធិ របស់ធម្មជាតិនិងលំដាប់នៃការបង្កើតរបស់ព្រះជាឿងល្អ។ ប៉ុន្តែ តើវាមិនមែនជាពាក្យ ដើម្បីបំបែកលោកុប្បត្តិ 2:17 ទេ? វាបាននិយាយថា៖ ប៉ុន្តែអ្នកមិនត្រូវបរិភោគពីដើម នៃការស្គាល់ល្អនិងអាក្រក់ឡើយ ដ្បិតនៅថ្ងៃដែលអ្នកបរិភោគវា អ្នកនឹងត្រូវស្លាប់ជាមិនខា ន។ ប៉ុន្តែ វាបង្ហាញការពិតថា ប្រសិនបើអ្នកមិនបានស៊ីផលនៃការល្អ និងអាក្រក់ទេ នោះ គាត់អាចនឹងទទួលជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ។ ដូច្នេះ សេចក្តីស្លាប់មិនមែនជាកម្មវត្ថុនៃ ការបង្កើតទេ តែកើតចេញពីអំពើបាបរបស់មនុស្ស។

2. តាមបញ្ជារបស់ព្រះយេស៊ូវ ការពិតដែលអើរ៉ុនបានឡើងលើភ្នំ ហើយបានស្លាប់មាន ន័យថាការសង្គ្រោះរបស់គាត់។

ព្រះទ្រង់តែងតែមិនភ្លេចសេចក្តីមេត្តាករុណាក្នុងសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ឡើយ។ (ហាប. ៣:២) ព្រះយេស៊ូវបានធ្វើឱ្យអើរ៉ុនស្លាប់ មុនពេលដែលគាត់ចូលទៅក្នុងស្រុកកាណាន

ដើម្បីដាក់ទោសគាត់ (២០:២៣-២៤) ប៉ុន្តែនៅពេលជាមួយគ្នានោះ គឺត្រូវស្រឡាញ់គាត់។ នៅពេលដែល Aaron បានស្លាប់ វាគឺជាការពិតដែលគាត់ត្រូវបានព្យាបាលជាពិសេស ដោយព្រះ។ (20:28) គាត់មិនបានស្លាប់ដោយសារជំងឺរបស់គាត់ទេ គាត់ធ្វើតាមបញ្ជា របស់ព្រះ ហើយក្រោកឡើងលើភ្នំ ហើយផ្ទេរបញ្ចូលភាពរបស់គាត់ទៅកូនប្រុសរបស់គាត់ ហើយគាត់បានស្លាប់ដោយសុខសាន្ត ហើយគាត់បានត្រលប់ទៅបុព្វបុរសវិញ។ (២០: ២៤) វាជាការសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់ សំដៅទៅលើការបកស្រាយ ២០:២៤។

ជំពូកទី 1 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ខ 5-15 បានកត់ត្រាឈ្មោះសំខាន់ៗនៃកុលសម្ព័ន្ធនីមួយៗក្នុងប្រទេសអ៊ីស្រាអែល ដើម្បីបម្រើការងារដើម្បីជ្រើសរើសកងទ័ពរបស់អ៊ីស្រាអែលយ៉ាងលម្អិត។ ឈ្មោះរបស់ ពួកគេត្រូវបានកត់ត្រារាល់ពេលជាមួយនឹងឈ្មោះរបស់ឪពុករបស់ពួកគេ ដូចដែលយើង ឃើញមួយនេះ យើងអាចដឹងថាលេខមានតួអក្សរប្រវត្តិសាស្ត្រដូចសៀវភៅផ្សេងទៀតដែរ ។ អ្នកដែលសរសេរអក្សរសិល្ប៍ស្រមើស្រមៃក្រោយៗមក ត្រូវសរសេរឈ្មោះយ៉ាង ច្បាស់លាស់។ យើងជឿលើបទគម្ពីរថាមានលក្ខណៈប្រវត្តិសាស្ត្រដ៏ស្មោះត្រង់។

2. ដូចដែលវាត្រូវបានកត់ត្រានៅខទី 26-27 ការពិតដែលថាចំនួននៃមនុស្សមានលេខ ច្រើនជាងកុលសម្ព័ន្ធផ្សេងទៀតត្រូវបានសម្រេចដោយការព្យាករណ៍។ ការព្យាករណ៍ របស់យ៉ាកុបអំពីយូដានៅក្នុងលោកុប្បត្តិ 49:8-11 បានកត់សម្គាល់ឃើញថាកុលសម្ព័ន្ធ មានមុខតំណែងជាស្តេច និងអ្នកដឹកនាំ។ ដូចគ្នានឹងការកាន់កាប់ស្រុកកាណាន កុលសម្ព័ន្ធ យូដាបានធ្វើការជាអ្នកដឹកនាំ (យូដាស ១:២) ហើយនៅស្រុកយូដា មានស្តេចជាច្រើនបាន ចេញពីកុលសម្ព័ន្ធ ហើយព្រះមេស៊ីក៏ចេញពីទីនោះដែរ។

មានតែកុលសម្ព័ន្ធលេវីប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានរៀបរាប់ថាចេញពីកាតព្វកិច្ចយោធា (ខទី 47) វាមានបំណងបម្រើព្រះពន្លា (កិច្ចបម្រើខាងវិញ្ញាណ) ដោយពួកគេ។ ក្នុងមនុស្សជាតិ កិច្ច ការខាងវិញ្ញាណគឺសំខាន់បំផុត គេគួរតែមានបុរសដើម្បីលះបង់គាត់ក្នុងរឿងនេះ។ ព្រោះ

ថាវាមិនដូច្នោះទេ ដោយសាររឿងនោះខុស សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះមានឥទ្ធិពលលើមនុស្ស
ដទៃ។ សូមមើល ខ ៥៣ ។

ជំពូកទី 2 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. នៅពេលដែលកុលសម្ព័ន្ធទាំងអស់នៃអឺរ៉ុបអាស្រ័យត្រូវបានបោះជំរំ វាមានអត្ថន័យខាងវិញ្ញាណ។ គេបោះជំរំនៅកណ្តាលព្រះពន្លា (កន្លែងថ្វាយបង្គំព្រះ) នៅជុំវិញនោះ។ (ខ២) វាជាមជ្ឈមណ្ឌលនៃព្រះ។ វាស្រដៀងគ្នាដែរដែលពួកបរិសុទ្ធនៅកណ្តាលបល្ល័ង្ករបស់ព្រះ។ នៅស្ថានសួគ៌។ (វិវរណៈ ៤:៣-៤)
2. ខទី 3-31 សរសេរថា នៅពេលដែលកុលសម្ព័ន្ធទាំងអស់នៃអឺរ៉ុបអាស្រ័យត្រូវបានបោះជំរំ ទីតាំងនៃកុលសម្ព័ន្ធនីមួយៗត្រូវបានរៀបចំដោយបញ្ជារបស់ព្រះដោយផ្ទាល់។ ដ្បិតសូម្បីតែវាត្រូវបានរៀបចំដោយព្រះបញ្ញត្តិនៃព្រះ សង្គមរបស់ពួកគេក៏មិនត្រូវបែកបាក់ដែរ។ សង្គមដែលគោរពតាមព្រះបន្ទូលដ៏មានសិទ្ធិអំណាចដាច់ខាតរបស់ព្រះមិនមានការប្រយុទ្ធគ្នាខាងក្នុងទេ។
3. អ្នកនិពន្ធនៃលេខមិនដែលប្រើទម្រង់អក្សរកាត់និងវិធីសាស្ត្រនៃការកត់ត្រាទីតាំងនៃជំរំនិងលេខជាដើមបាននិយាយម្តងហើយម្តងទៀតក្នុងមួយលើក។ រចនាប័ទ្មគាត់ដ៏បែបនេះគឺសម្រាប់ការសង្កត់ធ្ងន់លើការពិត។ ចុះតើអ្វីទៅជាអ្វីដែលបានលាតត្រដាងសង្កត់ធ្ងន់? វាគឺជាការគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះតាមរយៈការបញ្ជារបស់ព្រះ។ ការគោរពប្រតិបត្តិគឺប្រសើរជាងការថ្វាយ។ (១សាំ ១៥:២២)

ជំពូកទី 3 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ការបរាជ័យរបស់ Nadab និង Abihu និងការដាក់ទណ្ឌកម្មដែលគាត់បានទទួលគឺនៅតែមាននៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រអស់រយៈពេលជាយូរមកហើយ។ (ខ៤) ព្រឹត្តិការណ៍នេះគឺជាអាកប្បកិរិយារបស់ព្រះដើម្បីបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាករុណានៃការដាក់ទោសតែមួយ ដើម្បីបម្រើជាការព្រមានមួយ។ សូមយោងទៅការបកស្រាយនៃ លេវីវិន័យ ១០:១-២។

2. កិច្ចការខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះអាចត្រូវបានបង្កើតឡើងជាពិសេសសម្រាប់វត្ថុ។ (ខ១០) សូមយោងទៅ រ៉ូម ១០:១៥។ អ្នកដែលមិនត្រូវតែងតាំងសម្រាប់រឿងនេះ ប្រតិបត្តិរឿងនេះខ្លួនឯងត្រូវខាត។ មនុស្សដែលមិនត្រូវបានតែងតាំងសម្រាប់បេសកកម្មនេះមានបេសកកម្មផ្សេងទៀតដែលព្រះបានតែងតាំងពួកគេក៏ប្រតិបត្តិបេសកកម្មផងដែរ។ ទោះបីជាការងារនោះមិនមែនជាបេសកកម្មខាងវិញ្ញាណក៏ដោយ ប្រសិនបើគាត់ធ្វើការដើម្បីសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយជំនឿ នោះគឺជាការងារដើម្បីបម្រើព្រះ។ នៅផ្ទះបាយនៃផ្ទះមួយនៅអង់គ្លេស មានបាវចនាមួយគឺ "យើងបម្រើព្រះនៅទីនេះបីដងក្នុងមួយថ្ងៃ" ។

3. មនុស្សដើម្បីទទួលបានការប្រោសលោះរបស់ព្រះគឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់។ (១១-១២) ដោយសារពួកគេស្នើរតែស្តាប់ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រោសពួកគេ។ ទោះបីយើងជាអ្នកជឿត្រូវបានបំផ្លាញក៏ដោយ យើងបានទទួលការប្រោសលោះដោយដង្វាយជួនដែលព្រះគ្រីស្ទ

បានជំនួស។ ដូច្នេះ យើងជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអម្ចាស់ ទោះជាវាស់ ឬស្លាប់។ (រ៉ូម ១៤:៧-៨)

កុលសម្ព័ន្ធលេវីត្រូវបានចោទប្រកាន់ពីបេសកកម្មខាងវិញ្ញាណ ដោយបំបែកចេញពី
កុលសម្ព័ន្ធផ្សេងទៀត។ ក្នុងចំណោមពួកគេម្តងទៀត មានការបំបែកកាតព្វកិច្ចរបស់ពួក
គេដោយគ្រួសារ។ (២១-៣៧) ដូចជាព្រះចង់ឱ្យបុរសរបស់ព្រះធ្វើការដោយស្មោះត្រង់ក្នុង
បេសកកម្មនីមួយៗ។

ជំពូកទី 4 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. បុរសដែលធ្វើការនៅរោងឧបោសថ ពេលគឺបុរសធ្វើការខាងវិញ្ញាណ ប្រៀបដូចជាទាហាន។ ពាក្យ កិច្ចការ” នៅក្នុង ខទី 3 មានន័យថា “យោធា” នៅក្នុងអត្ថបទភាសាហេព្រើរ។ តាមពិត កិច្ចការខាងវិញ្ញាណអាចប្រតិបត្តិបានដោយការថ្វាយជីវិត ហើយកាន់តាមការគ្រប់គ្រងដែលគាត់អាចធ្វើបាន ហើយនៅពេលដែលពួកគេគោរពតាមបញ្ជារបស់ព្រះយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ គាត់អាចធ្វើបាន។ សូមមើល កូរិនថូសទី 14:33, II Tim 2:4, Heb 13:17។ ការងារខាងវិញ្ញាណគឺដើម្បីប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងអំពើពុករលួយនៃពិភពលោករួមគ្នា។ កាលពីដើមអ៊ីស្រាអែលបានដើរក្បួននៅទីរហោស្ថានដោយឈរឡើងហ៊ីបនៅពីមុខពួកគេបានក្លាយជារចនាប័ទ្មយោធា។ ហើយទីបំផុត ពួកគេបានកាន់កាប់ស្រុកកាណានផងដែរ។

2. កូនចៅរបស់លោកកេហាត់ និងម្នាក់ក្នុងចំណោមលោកហ្គើរស្តុន និងកូនចៅរបស់លោកម៉ារី បានរក្សាតំបន់បេសកកម្មរបស់ខ្លួន ហើយមិនបានផ្តាច់សិទ្ធិក្នុងការដឹកជញ្ជូនសម្ភារៈបន្ថែមនៃព្រះពន្លាឡើយ។ (១៧-២០) ការបំពានសិទ្ធិអំណាចរបស់ពួកគេត្រូវបានហាមឃាត់ដោយការដាក់ទោសប្រហារជីវិត។ (១៧-១៩) ដូចដែលយើងឃើញហើយវត្ថុខាងវិញ្ញាណមិនខុសពីសាច់ឈាមក្នុងលោកីយ៍ប្រកបដោយគុណភាពទេ។ ចំពោះវត្ថុខាងវិញ្ញាណគឺជារបស់បរិសុទ្ធដែលជារបស់ព្រះដោយផ្ទាល់ជានិច្ច វាគួរតែប្រតិបត្តិដោយការញែកព្រះចេញ។ កិច្ចការរបស់ព្រះគួរញែកចេញពីវត្ថុខាងលោកីយ (ការងារប្រតិបត្តិដោយសេចក្តីប្រាថ្នារបស់មនុស្ស)។

3. វត្តមានវិញ្ញាណយកទិដ្ឋភាពនៃការគ្រប់គ្រងយ៉ាងតឹងរ៉ឹង។ វាត្រូវបានជូនដំណឹងដោយ
ការរាប់ចំនួនកុលសម្ព័ន្ធលើវីដែលធ្វើការនៅព្រះពន្លាយ៉ាងពិតប្រាកដ។ (៣៤-៤៩) ក្នុងការ
ប្រតិបត្តិទំនួលខុសត្រូវ អាកប្បកិរិយាផ្លូវការគឺដើម្បីលើកទឹកចិត្តដល់ភាពជាក់លាក់ ភាព
ស្មោះត្រង់ យុត្តិធម៌ និងភាពឧស្សាហ៍ព្យាយាម។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីមិនទៀង
ត្រង់ សេចក្តីទោមនស្សនឹងសេចក្តីចម្រើនក្នុងសង្គម។ វាគ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់ ហើយមិន
អើពើនឹងអាកប្បកិរិយាផ្លូវការ។

ជំពូកទី 5 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. នៅកន្លែងកំណត់ ព្រះជាម្ចាស់គង់នៅ អំពើបាបត្រូវញែកចេញពីគ្នា។ អាគយូង ការហូរទឹកអំពិល សាកសព ជាដើម ទាក់ទងទៅនឹង ខ១-២ គឺជាការបង្ហាញអំពីអំពើបាបនៅពេលនោះ។ ត្រង់ចំណុចនេះ យើងគួរតែដឹងថា ព្រះក៏ទាមទារការបន្ស៊ីខ្លួនពីខាងក្រៅដែរ។ ទំនុកតម្កើង 5:4 មានប្រសាសន៍ថា “ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាមិនមែនជាព្រះដែលពេញចិត្តនឹងអំពើអាក្រក់ទេ។ អំពើអាក្រក់អាចនឹងមិននៅជាមួយអ្នកឡើយ™។

2. វិធីសាស្ត្រដោះស្រាយបញ្ហាអំពើបាបគួរតែជាក់ស្តែង។ (ខ៧) ១) គាត់គួរតែយកចិត្តជាក់ស្តែងដោយសារភាពដោយពាក្យរបស់គាត់ ហើយដោយទទួលស្គាល់អំពើបាបថាជាអំពើបាប។ ២) គាត់គួរទទួលយកកិច្ចការតបស្នង។ អាកប្បកិរិយាបែបនេះបាននិយាយថា ភាពស្មោះត្រង់នៃការប្រែចិត្ត។ តាមពិត អ្នកដែលប្រែចិត្តមានចិត្តសោកសៅចំពោះអំពើបាបរបស់គាត់ គាត់នឹងពិចារណាទទួលយកអាកប្បកិរិយាបែបនេះដោយរីករាយ។ សាការីទូលថា៖ បើសិនសាការីក៏ឈរទូលព្រះអម្ចាស់ថា៖ បើមើល ព្រះអម្ចាស់ របស់ខ្ញុំពាក់កណ្តាលដែលខ្ញុំប្រគល់ឱ្យជនក្រីក្រ។ ហើយប្រសិនបើខ្ញុំបានបោកប្រាស់អ្នកណាម្នាក់ខ្ញុំយកវាមកវិញឬនឹងដង™។ (លូកា ១៩:៨)

3. វិធីសាស្ត្រក្នុងការដោះស្រាយបញ្ហាមន្ទិលដែលស្ត្រីមានគឺ ភាពគ្រប់ជ្រុងជ្រោយ និងបរិបូរណ៍ ដែលព្រះជាម្ចាស់អាចបើកសម្តែងបាន។ នៅថ្ងៃនៃវិវរណៈនៅសម័យបុរាណ ព្រះអង្គទ្រង់បានវិនិច្ឆ័យបញ្ហានេះដោយផ្ទាល់ ហើយបានប្រតិបត្តិដោយអព្ភុតហេតុផ្ទាល់។

(១១-៣០) ការពិតបែបនេះបង្ហាញថាព្រះប្រាប់ពីការពិតថា ព្រះដោះស្រាយដោយផ្ទាល់នូវ
បញ្ហាដែលបុរសមិនអាចដោះស្រាយបាន។ សព្វថ្ងៃនេះ អ្នកជឿនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមានអ្វី
ដែលពួកគេគួររក្សាទុកក្នុងចិត្ត។ នោះគឺអ្វីដែលបុរសមិនអាចធ្វើសម្រាប់ខ្លួនឯងគឺត្រូវដោះ
ស្រាយដោយព្រះផ្ទាល់។ យើងទូលសួរព្រះអំពីបញ្ហាដ៏លំបាក ហើយយើងគួរយកសេចក្តី
ជំនឿទៅមើលនូវអ្វីដែលទ្រង់ដោះស្រាយវា។

ជំពូកទី 6 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ជីវិតរបស់ពួកណាស៊ីរីតបង្រៀនពីការពិតដែលថាអ្នកជឿនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគួរតែលះបង់ខ្លួនឯងចំពោះព្រះ។ ព្រះយេស៊ូវបានរស់នៅក្នុងជីវិតដាច់ដោយឡែកទាំងស្រុងសម្រាប់យើងជាអ្នកជឿ។ គាត់បានក្លាយជាដង្វាយជូននៅចំពោះព្រះសម្រាប់យើង។ គាត់គឺជាប្រភពដើម្បីធ្វើឱ្យការលះបង់របស់អ្នកជឿទាំងអស់អាចធ្វើទៅបាន។ សូមមើល យ៉ូហាន ១៧:១៦-១៩។
2. ក្នុងចំណោមរបស់ដែលពួកណាស៊ីរីតបន្តមានអ្វីដែលយើងគួររក្សាទុកក្នុងចិត្ត។ នោះគឺជាការពិតដែលគេមិនគួរផឹកគ្រប់យ៉ាងដើម្បីទាក់ទងនឹងស្រាដើម្បីធ្វើឱ្យបុរសស្រវឹងនោះឡើយ។ អ្នកដែលលះបង់ខ្លួនចំពោះព្រះ គួរយល់ដឹងពីសេចក្តីពិតយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ដោយការភ្ញាក់ក្នុងចិត្តជានិច្ច ហើយគាត់គួរទទួលបានការចាប់អារម្មណ៍ពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដូចជាគាត់មិនដូច្នេះទេអត្ថន័យនៃការលះបង់ដើម្បីប្រើដោយព្រះ។ កាលដែលព្រះប្រើមនុស្ស ទ្រង់ប្រើបេះដូងធម្មតាដែលបង្កើតជាសំខាន់ ព្រះយេស៊ូវត្រូវបានផ្តល់នៅលើឈើឆ្កាង ទ្រង់មិនបានផឹកស្រាលាយជាមួយនឹងទឹកប្រមាត់ ដើម្បីទទួលបានការរងទុក្ខទាំងអស់ដោយចិត្តពេញលេញដោយផ្ទាល់នោះទេ។ (ម៉ាថាយ ២៧:៣៤, ម៉ាកុស ១៥:២៣)
3. Nazirite ដែលជាអ្នកគោរពបូជាគួរតែគោរពបូជាព្រះជាជាងដើម្បីមាតាបិតារបស់ខ្លួនវាជារឿងសក្តិសមក្នុងសាសនានៃលទ្ធិទេវៈ។ ដ្បិតព្រះបានក្លាយជាព្រះនៃមាតាបិតារបស់យើង ទ្រង់មានឋានៈខ្ពស់ជាងមាតាបិតាយើងទៅទៀត។ យោងទៅ Deut ។ ៣៩:៤ ។

ប៉ុន្តែវាមិនមែនមានន័យថាការពិតបែបនេះចង្អុលទៅមើលងាយឪពុកម្តាយរបស់យើងតាម
គោលការណ៍មនុស្សនោះទេ។ ការមើលងាយច្បាប់របស់មនុស្សដោយការអះអាងថា
ច្បាប់ស្ថានសួគ៌គឺដូចជាសកម្មភាពរបស់ធារិស្ស។ (ម៉ាកា ៧:១០-១៣) យោងទៅយ៉ូហាន
៤:២០)

ជំពូកទី 7 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ប្រេងលាបលើព្រះពន្លា និងគ្រឿងបរិក្ខារទាំងអស់ គឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ (ខ ១) កិច្ចការដើម្បីបម្រើព្រះ ១) មានភាពស្មោះត្រង់ដូចដែលបានអនុវត្តដោយជំនួយពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ព្រះមិនទទួលការបម្រើដោយសាច់ឈាមទេ។ 2) ដូចដែលវាត្រូវបានអនុវត្តដោយជំនួយពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ សេចក្តីអំណរគួរត្រូវបានអមដំណើរ។ ការលះបង់ដោយស្មោះ មិនមែនជាចំណុចឈឺចាប់ទេ តែជាការរីករាយ។ សូមមើល យ៉ូហានទី១ ៥:៣។

2. បុរសដែលថ្វាយតង្វាយសម្រាប់ព្រះពន្លារបស់ព្រះ ថ្វាយអ្វីដែលគេត្រូវការសម្រាប់បម្រើព្រះពន្លា។ (៣-៩, ១២-៨៣) អ្នកជឿបែបនេះគួរតែផ្តល់អ្វីដែលក្រុមជំនុំត្រូវការដោយមិនខ្វះ។

3. ក្នុងការបម្រើព្រះ អ្វីដែលសំខាន់បំផុតគឺអាសនៈ។ ដូចនោះដែរ នៅថ្ងៃនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ព្រះគ្រីស្ទជាមជ្ឈមណ្ឌលនៃជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើង។

4. ខ្លឹមសារនៃការថ្វាយអំណោយដែលតំណាងនៃកុលសម្ព័ន្ធទាំង 12 ក្នុងប្រទេសអ៊ីស្រាអែលថ្វាយដល់ព្រះគឺជាទូទៅ។ (12-83) ប៉ុន្តែមាតិកាត្រូវបានកត់ត្រា 12 ដងម្តងហើយម្តងទៀត។ ដូចជាកំណត់ត្រានោះហាក់ដូចជាត្រូវបានធ្វើឡើងវិញដោយគ្មានន័យ។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះយើងគួរតែយល់ពីបេះដូងរបស់អ្នកនិពន្ធ។ ដូចពាក្យដែលៗនោះ គឺជាស្នូលនៃភាពតានតឹង ដោយការព្យាបាលជំនឿ និងភាពស្មោះត្រង់ផ្ទាល់ខ្លួន។ ប្រសិនបើវាមិនបាន

កត់ត្រាសកម្មភាពនៃសេចក្តីជំនឿដ៏មានតម្លៃបែបនេះដោយផ្ទាល់ ហើយបានកត់ត្រាក្នុងរយៈពេលខ្លីក្នុងការសំយោគទេ រចនាប័ទ្មសង្គត់ធ្ងន់ដ៏ស្រស់ស្អាតនៃកុលសម្ព័ន្ធនីមួយៗមិនត្រូវបានបង្ហាញឱ្យដឹងនោះទេ។

5. មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះរចនាប័ទ្មដែលសង្គត់ធ្ងន់តែងតែបង្ហាញពីការពិតប្រវត្តិសាស្ត្រ។ ប្រសិនបើអ្នកនិពន្ធគឺជាបុរសចុងក្រោយច្រើនជាងលោកម៉ូសេ គាត់គួរតែនិយាយវាដោយមិនប្រើរចនាប័ទ្មតានតឹងបែបនេះទេ ប៉ុន្តែជាទូទៅទាំងស្រុង និងដោយអក្សរសិល្ប៍។

ជំពូកទី ៨ សេចក្តីអធិប្បាយ

1. រោងឧបោសថគ្មានបង្អួចទេ តែចង្អៀងបំភ្លឺនៅខាងក្នុង។ (1-4) គ្រឿងបរិក្ខារត្រូវបានប្រៀបធៀបទៅនឹងក្រុមជំនុំនៅក្នុងពិភពឯង។
2. មុនដំបូង ពួកលេវីត្រូវបានថ្វាយដោយតង្វាយដុត តង្វាយម្សៅ តង្វាយធួនជាដើម និងតង្វាយជាច្រើនសម្រាប់ខ្លួនគេ។ (5-13) ដូចដែលយើងឃើញហើយ នៅពេលដែលបុរសនោះប្រតិបត្តិកិច្ចការរបស់ព្រះ គាត់មិនអាចធ្វើដោយបុគ្គលិកលក្ខណៈធម្មជាតិទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែមានអាកប្បកិរិយាដែលគាត់បានទទួលដង្វាយធួន ហើយគាត់ត្រូវបានរាប់ជាបរិសុទ្ធ។ ថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី អ្នកជឿបម្រើព្រះតាមអាកប្បកិរិយាដែលប្រព័ន្ធបែបនេះត្រូវបានសម្រេច។ វាគឺដើម្បីបម្រើព្រះ “នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ” ឬ “តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ” ។ (រ៉ូម ១:៨)
3. ពួកលេវីបម្រើក្នុងទីសក្ការៈពេញមួយជីវិត ជំនួសកូនប្រុសច្បងនៃកុលសម្ព័ន្ធផ្សេងទៀត។ (១១៨) នេះគឺដូចជាព្រះយេស៊ូវដើម្បីជំនួសអ្នកជឿរបស់យើងទាំងអស់។

ជំពូកទី ១ សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ព្រះបានបង្កើតជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបន្តពិធីបុណ្យរំលងនៅទីរហោស្ថាន។ (១-៥) វាបានធ្វើឱ្យពួកគេនឹកឃើញសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះ ដើម្បីប្រគល់ដល់អ៊ីស្រាអែលជារៀងរហូត។ ព្រះធ្វើឱ្យអ្នកជឿរបស់យើងនឹកចាំពីព្រះគុណដែលបានទទួលកាលពីអតីតកាល។ កាលណាយើងចងចាំព្រះគុណដែលបានទទួលកាលពីអតីតកាល យើងតែងតែដឹងគុណដូច្នេះហើយយើងក៏ទទួលបានព្រះគុណកាន់តែច្រើន។
2. ពេលនោះ មានបុរសម្នាក់បានស្នាក់គ្រាក ដោយសារសាកសពមួយ ដែលគាត់មិនបានចូលរួមក្នុងពិធីបុណ្យរំលងជាមួយអ្នកដទៃ។ ដូច្នេះបញ្ហារបស់ពួកគេត្រូវបានព្យាបាលជាពិសេស។ នោះគឺពួកគេបានធ្វើឱ្យពួកគេរក្សាពិធីបុណ្យរំលងនៅថ្ងៃផ្សេងទៀត (ថ្ងៃទី 14 ខែកុម្ភៈ) (6-11) ដូចដែលយើងឃើញវាយើងយល់ពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ។ គាត់ក៏បានដោះស្រាយបញ្ហាគឺមនុស្សដោយហេតុផលធម្មជាតិ។ ទ្រង់រីករាយនឹងសេចក្តីមេត្តាករុណាជាងការថ្វាយ។ (ហូស ៦:៦)
3. អ៊ីស្រាអែលត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះនៅក្នុងដំណើរនៃវាលរហោស្ថានតាមរយៈការផ្លាស់ទីដូចគ្នានឹងការបញ្ឈប់ដូចគ្នា។ (15-23) ដ្បិតពួកគេបានស្នាក់នៅទីនោះជាមួយគ្នាក្នុងកំឡុងពេលពពកនៅតែនៅឆ្ងាយពីពពក នោះពួកគេក៏បានចាកចេញទៅជាមួយគ្នា។ វាពិតជាមានតម្លៃណាស់ដែលពួកគេបានធ្វើដូច្នេះដើម្បីទទួលយកព្រះ។

ជំពូកទី 10 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ក្នុងដំណើររបស់ជនជាតិអឺរ៉ុបដែលនៅទីរហោស្ថាន ព្រះបានបង្រៀនវិធីសាស្ត្រក្នុងការផ្គត់ផ្គង់ ដើម្បីគ្រប់គ្រងសកម្មភាពរបស់ពួកគេយ៉ាងលម្អិត។ (1-10) សម្រាប់ទ្រង់បានណែនាំពួកគេយ៉ាងលម្អិត ពួកគេត្រូវបានបណ្តុះបណ្តាលក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ឱ្យជឿលើព្រះ ហើយដើរតាមទ្រង់ក្នុងចលនា និងការបញ្ឈប់របស់ពួកគេ។ ពេលយើងគោរពតាមព្រះបន្ទូលដ៏លម្អិតនៃព្រះ ជំនឿរបស់យើងកាន់តែច្បាស់។
2. អឺរ៉ុបដែលបានចាកចេញទៅវាលរហោស្ថាននៃស៊ីណាយដោយការចាកចេញពីពពកនៅខែកុម្ភៈ 20 02។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ដំណើរការរបស់ពួកគេត្រូវបានប្រតិបត្តិតាមលំដាប់ដែលព្រះជាម្ចាស់បានចាត់ជាប្រព័ន្ធ (2:3-34) (11-28) ព្រះសព្វព្រះហឫទ័យស្តាប់បង្គាប់ជាងការថ្វាយ។ (១សាំ ១៥:២២-២៣)
3. ម៉ូសេបានដាស់តឿនបងថ្លែងរបស់គាត់ គឺហូបាបឱ្យដើរជាមួយគាត់។ នៅកាណាន។ (ខ២៩) ១) នៅពេលដែលគាត់បានដាស់តឿន ដូច្នេះគាត់ដឹងពីការសន្យារបស់ព្រះជាម្ចាស់ហើយបាននិយាយដោយជំនឿ។ (ខ២៩ខ) ២) ប៉ុន្តែសម្រាប់ហូបាបនឹកស្រុកកំណើតនិងសាច់ញាតិរបស់គាត់ គាត់មិនចង់ធ្វើតាមការដាស់តឿនរបស់ម៉ូសេទេ។ (ខ៣០) ដូចជាម៉ូសេនិងហូបាបខុសគ្នាតាមរបៀបនៃការគិតរបស់គាត់។ ៣) នៅទីបំផុត ហូបាបបានស្តាប់ការដាស់តឿនរបស់ម៉ូសេ។ អ្វីដែលបុរសនោះស្តាប់នូវការទូន្មានត្រឹមត្រូវក៏ជាព្រះគុណដ៏ប្រសើរដែរ។ (៣-៣២)

ជំពូកទី 11 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. អ្នកដែលមានជំនឿខ្លី ក្រោយពីបានទទួលព្រះគុណដ៏ល្អរបស់ព្រះ មិនស្គាល់ពាក្យអរព្រះគុណរបស់ខ្លួនទេ តែបន្ទោស។ (4-6)
2. នំម៉ាណាដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលគួរមានចិត្តសប្បុរសក្នុងស្ថានភាពទ្វេ។ (៧-៩) ១) ពួកគេអាចបំពេញសេចក្តីត្រូវការខាងរាងកាយរបស់ពួកគេ ២) នៅពេលដែលពួកគេបានឃើញវា ពួកគេចង់ចាំពីអំណាចនៃព្រះ ហើយគាត់ក៏ជឿលើព្រះកាន់តែច្រើន។ វាគឺជាព្រះគុណខាងវិញ្ញាណ។
3. ការស្រែកក្នុងត្រូវគឺអាក្រក់។ (ខ ១០) វាគឺជាសកម្មភាពដើម្បីចូលរួមក្នុងផ្នែកនៃអារក្សប្រឆាំងនឹងអាកប្បកិរិយាល្អ។ តាមពិតវាជាសកម្មភាពល្ងើលើដើម្បីតទល់នឹងព្រះ។ (ទំនុកដំកើង ៧៨:១៩, ៥៦)
4. ម៉ូសេដ៏អស្ចារ្យដែលផ្ទុយនឹងព្រះ ហើយដឹងផងដែរ (ចោទិយកថា 34:10) បានខកចិត្ត (ខ 15) ពួកគេត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងភាពមិនជឿ។ (២១-២២) ដូច្នេះ អ្នកដែលត្រូវក្រោកឈរត្រូវប្រុងប្រយ័ត្ននឹងការរអិលដួល។ (កូរិនថូសទី១ ១០:១២) ពួកអ្នកជឿមិនអាចជួយបានក្រៅពីបន្ទាប់ខ្លួន។ អំណាចស្មោះត្រង់តែងតែជារបស់ព្រះ មនុស្សខ្លួនឯងមិនមែនជារបស់មនុស្សខ្លួនឯងឡើយ។ (ទំនុកដំកើង ៦២:៨-១២)

5. ព្រះអាចជួយសង្គ្រោះកូនរបស់គាត់នៅគ្រប់កន្លែងអង្គុយ។ (ខ២៣) យោងទៅអ៊ីស ៥៩:១-២, Jm. ៤:២-៣ ព្រះរបស់យើងគឺព្រះយេស៊ូវដែលបង្កើតផ្ទៃមេឃនិងផែនដី។ (ទំនុកដំកើង ១២១:១-៨)

6. ព្រះទ្រង់ប្រទានព្រះគុណដល់វាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ហើយចង់ប្រទានឱ្យបានបរិបូរណ៍។ (យ . ១:៥) គាត់ចង់ឱ្យវាស្ត្ររបស់គាត់ទាំងអស់ក្លាយជាហោរាផងដែរ។ (ខ ២៩) បំណងប្រាថ្នារបស់ទ្រង់ក៏បានសម្រេចដោយការយាងមកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធច្រើន៥០។ សូមមើល យ៉ូល ២:២៨។ អ្នកជឿគ្រីស្ទបរិសុទ្ធជឿលើអ្វីដែលព្រះបានមានបន្ទូលតាមរយៈកូនប្រុសរបស់គាត់ដោយផ្ទាល់ ហើយទទួលយកវាដោយស្មោះ (ហេព្រើរ 1:1-2) ហើយអ្នកដែលប្រកាសវាដោយផ្ទាល់។ (ភីលីព ២:១៥-១៦) សូមមើលកិច្ចការ ២:៣៨-៣៩។ នៅពេលនេះពួកគេគឺជាហោរា។ ដូចនេះដែរ ចូរយើងស្វែងរកព្រះគុណដល់ព្រះ ដើម្បីចូលចិត្តផ្តល់ព្រះគុណដ៏បរិបូរ ហើយយើងចង់បានភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ (អេភេសូរ ៥:១៨)

នៅពេលដែលយើងស្វែងរកព្រះ នោះយើងមិនគួរស្នើសុំវាជាមួយយើងដោយលោភលន់ឡើយ។ (កូឡូ. ៣:៥) កាលដែលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលចង់បានសាច់សត្វក្រូច ដែលព្រះបានប្រទានឱ្យពួកគេនៅទីរហោស្ថាន (ខ២៣) ពួកគេត្រូវបានដាក់ទោស។ ពាក្យថា បំណាច់ណាសាច់នៅចន្លោះធ្មេញ មុននឹងស៊ី™ មានន័យថាគេបានទទួលគ្រោះកាច។

ជំពូកទី 12 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. អ្នកដែលមានការច្រណែន និងរិះគន់អ្នកដែលទទួលអំណាចខាងវិញ្ញាណ ប្រហែលជាមានទំនោរទៅរកការមើលងាយព្រះចេស្ដារបស់ព្រះដោយងាយ។ (១-២) វាជាអំពើបាបដ៏ធំ។ ព្រះប្រៀនប្រដៅអំពើបាបបែបនេះភ្លាមៗ។ (ខ៤)
2. បុរសធំនៅក្នុងនគរបស់ព្រះគឺទន់ភ្លន់។ (ខ៣) ភាពស្ងួតបូករបស់ម៉ូសេត្រូវបានបង្ហាញដោយការទទួលការឈឺចាប់ដោយផ្អែមល្អែម ហើយស្ទីទ្រាំវា។ II Cor 12:10 មានប្រសាសន៍ថា ប៉ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់ព្រះគ្រីស្ទ ដូច្នេះ ខ្ញុំស្អប់ចិត្តនឹងភាពទន់ខ្សោយ ការប្រមាថ ការលំបាក ការបៀតបៀន និងមហន្តរាយ។ ដ្បិតកាលណាខ្ញុំខ្សោយ នោះខ្ញុំមានកម្លាំង។ “។
3. មីឡាំរិះគន់អ្នកបំរើពិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់ បានទទួលការប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយក្លាយជាមនុស្សឃ្លង់។ (ខ១០) នៅថ្ងៃចុងក្រោយ បុរសដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាបបែបនេះ មិនទទួលការដាក់ទោសដូចគ្នាឡើយ។ ប៉ុន្តែប្រាកដណាស់ថា ព្រះបានរាប់អំពើបាបនោះជាអំពើបាប។ ដ្បិតព្រះមានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណា ទ្រង់ប្រើគោលការណ៍ដែលទ្រង់ដាក់ទោសតែមួយ តាមរយៈការមើលកំហុសមួយរយ។

ជំពូកទី 13 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. The Pentateuch គឺជាសៀវភៅដែលបានសរសេរក្នុងទស្សនៈនៃភាពប្រាកដនិយម។ អ្នកនិពន្ធក្នុងសៀវភៅនេះបានសរសេរឈ្មោះបុរសតាមរយៈការពិនិត្យមើលរហូតដល់ឈ្មោះបុព្វបុរសរបស់ពួកគេយ៉ាងច្បាស់។ (4-6) ដូចដែលយើងឃើញមួយនេះ Pentateuch មានតួអក្សរប្រវត្តិសាស្ត្រគួរឱ្យទុកចិត្ត។ ទស្សនៈរបស់អ្នកវិះគន់ខ្ពស់ដែលមើលឃើញ Pentateuch ថាជាការបង្រៀនសាសនានៅក្នុងពេលវេលាយីតនិងមើលងាយតួអក្សរប្រវត្តិសាស្ត្រគឺជាកំហុសយ៉ាងខ្លាំង។
2. ព្រះបន្ទូលដែលព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់មានបន្ទូលថា ក្លាហានចំពោះសេចក្តីសុចរិតដល់ពួកអ្នកជឿ បានបង្ហាញឱ្យឃើញថា ទ្រង់បានប្រទានព្រះគុណដែលពួកគេអាចក្លាហានហើយទ្រង់ក៏ប្រទានដល់ពួកគេ។ (ខ២០) យោងទៅយ៉ូហាន ១៦:៣៣។ ពាក្យ (ការសន្យា) នៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ដើម្បីធានានូវភាពអង់អាចរួចហើយ ត្រូវបានផ្តល់ព្រះគុណនាពេលអនាគត (ព្រះគុណខាងវិញ្ញាណដែលត្រូវធ្វើនៅពេលនោះ គួរតែត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយការគោរពប្រតិបត្តិរបស់ពួកគេ។
3. មានការភ្ញាក់ផ្អើលណាស់ដែលថាបុរសពីរនាក់បានចាប់ផ្តើមទំពាំងបាយជូរមួយចំណុចរបស់ពួកគេជាមួយនឹងដំបងមួយ។ (ខ២៣) វាត្រូវបានសម្រេចដោយការស្នើសុំរបស់ម៉ូសេ។ (ខ ២០ ខ) ។ លោកម៉ូសេចង់ប្រាប់ការពិតថា ទឹកដីកាណានល្អចំពោះប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។ ពេលពួកគេដឹងថាស្រុកកាណានល្អ គេជឿថាការសន្យារបស់ព្រះ (និក្ខមន៍

៣:៨) គឺពិត។ យោងទៅខទី 27 ។ ពួកគេកាន់កាប់កាណានគួរតែត្រូវបានសម្រេចដោយ
ការជឿលើការសន្យារបស់ព្រះ ។

មានតែកាលែប (ខទី ៣០) និងយ៉ូស្វ (១៤:៦) ក្នុងចំណោមមនុស្ស ១២ នាក់ ដើម្បីស៊ើប
អង្កេតកាណាន ហើយដើម្បីត្រឡប់មកវិញបានក្រោកឈរឡើងដោយជំនឿយ៉ាងមុតមាំ។
ជំនឿមិនមែនជារបស់បុរសទាំងអស់នោះទេ។ (ថែស្លាទី២ ៣:២) ប៉ុន្តែ ព្រះមិនកែប្រែ
ខ្លឹមសារនៃការសន្យាទេ ទោះបីចំនួនអ្នកជឿដែលត្រូវជឿលើសេចក្តីសន្យារបស់ទ្រង់មាន
តិចតួចក៏ដោយ។ គាត់បានដាក់ទណ្ឌកម្មមនុស្សភាគច្រើនឱ្យទម្លាក់ចោលដោយការមិន
ជឿ ប៉ុន្តែគាត់បានផ្តល់ព្រះគុណរហូតដល់ទីបញ្ចប់ដែលអ្នកជឿជនជាតិភាគតិច (Joshua
និង Caleb) បានចូលទៅក្នុងកាណាន។

ជំពូកទី 14 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ងាយស្រួលដែលមនុស្សភ្នាក់ងារការប្រកាសខុស។ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលត្រូវបានល្បងដោយការប្រកាសអាក្រក់អំពីអ្នកស៊ើបការណ៍ (13: 31-33) ហើយពួកគេបានត្អូញត្អែរម្ល៉េះស្រេចនិងអើវ៉ុនផងដែរ។ (១៤:១-៤) ដូច្នេះ មនុស្សទទួលបានការណែនាំត្រឹមត្រូវពួកគេរក្សាអាកប្បកិរិយាដើម្បីទទួលបានទិសដៅត្រឹមត្រូវជាបន្តបន្ទាប់។
2. មនុស្សដើម្បីជឿលើការសន្យារបស់ព្រះអាចឈរយ៉ាងរឹងមាំសូម្បីតែនៅក្នុងទិដ្ឋភាពដ៏យោធន៍យោសស្រាប់ការពិត។ គំនិតប្រយុទ្ធរបស់យ៉ូស្វេ និងកាលែបប្រឆាំងនឹងហ្វូងមនុស្សដែលមិនជឿបានចេញមក ប្រសិនបើអំណាចនៃសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេពឹងផ្អែកលើការសន្យារបស់ព្រះ។ សូមយោងទៅលើការបកស្រាយនៃ ខ ៦៩១០ ។
3. ម៉ូសេ ជាមេដឹកនាំនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមិនមានសេចក្តីលោភលន់ផ្ទាល់ខ្លួនទេ ប៉ុន្តែគាត់មានបេះដូងសម្រាប់តែសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ព្រះបានបំផ្លាញប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាបន្តបន្ទាប់ ហើយបានព្យាយាមបង្កើតប្រជាជាតិថ្មីតាមពូជពង្សរបស់ម៉ូសេ។ (ខ១២) ប៉ុន្តែ ម៉ូសេបានអធិស្ឋានសុំឱ្យគាត់សង្គ្រោះប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ មូលហេតុដែលគាត់អធិស្ឋានដូច្នេះ គឺដើម្បីសិរីល្អរបស់ព្រះ។ (15-16) អ្នកជឿគួរស្វែងរកសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ទោះនៅរស់ ឬស្លាប់ក៏ដោយ។ (១កូរិនថូស ១០:៣១)

4. ព្រះបានត្រាស់ហៅមនុស្សមានបាប ហើយបានធ្វើឱ្យគាត់ប្រែចិត្ត ហើយបានសង្គ្រោះ។
(Mt 9:18) ប៉ុន្តែ ព្រះបានដាក់ទោសមនុស្សមិនឱ្យប្រែចិត្តរហូតដល់ទីបញ្ចប់ ហើយបាន
ដំឡើងអំពើបាប (ខ ២២) (២៣-៣៨) ។ សូមមើល រ៉ូម ២:៤-៥។ អាកប្បកិរិយារបស់
គាត់ដូចជារឿងបែបនេះគឺដូចគ្នានៅក្នុងថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ សូមមើលហេព្រ ៣:១៥-៤:
២។

ជំពូកទី 15 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. តង្វាយដែលត្រូវថ្វាយដល់ព្រះ គឺថ្វាយដែលសាសន៍យូដា និងសាសន៍ដទៃគួរតែថ្វាយវា "ច្បាប់តែមួយ និងច្បាប់មួយ" (13-16) នេះមានន័យថា បុរសនោះគឺជាមនុស្សមានបាប ដូចគ្នាក្នុងគ្រប់ជាតិសាសន៍។ ហើយព្រះយេស៊ូវរួមបញ្ចូលអត្ថន័យនៃព្រះក្នុងប្រជាជាតិណាមួយជាទូទៅ។ រ៉ូម 3:29-30 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែព្រះជាព្រះរបស់សាសន៍យូដាតែប៉ុណ្ណោះ? តើទ្រង់មិនមែនជាព្រះនៃសាសន៍ដទៃទេឬ? ត្រូវហើយ ពីសាសន៍ដទៃដែរ 30 ពីព្រោះព្រះគឺតែមួយដែលនឹងរាប់ជាសុចរិតដល់អ្នកកាត់ស្បែកដោយសេចក្តីជំនឿ និងអ្នកមិនកាត់ស្បែកដោយសារសេចក្តីជំនឿ™។ សូមមើល រ៉ូម ១១:២៩។

2. ម្សៅនៃគ្រាប់ធញ្ញជាតិទុំដំបូងគឺជាប្រភេទរបស់ពួកគ្រីស្ទាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ (19-21) យោងទៅ 1m. ១:១៨, វិវរណៈ ១៤:៤។ ដូចគ្នានឹងសេចក្តីសង្គ្រោះដែរ គឺជាប្រភេទនៃចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីក្នុងប្រវត្តិការប្រោសលោះ។ នៅពេលណាដែលយើងអានវា នៅពេលដែលយើងឃើញសមិទ្ធផលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះជំនឿរបស់យើងគួរតែត្រូវបានបញ្ជាក់។

3. ក្នុងការថ្វាយដង្ហាយឆ្នួន អំពើបាបរបស់សហគមន៍ត្រូវបានព្យាបាលជាពិសេស។ (24-28) ទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ ក៏មនុស្សប្រកាន់និន្នាការមិនចាត់ទុកអំពើបាបរបស់សហគមន៍ជាបញ្ហាដែរ។ វាងាយស្រួលក្នុងការមិនអើពើពីរបៀបធ្វើវាព្រោះគាត់នឹងអ្នកដទៃធ្វើឱ្យសហគមន៍មានបាបជាទូទៅ។ ប៉ុន្តែវាជាកំហុសដែលចេញពីមនុស្សនិយម។ អ្វីដែល

សហគមន៍មានកំហុស គឺជាអំពើបាបចំពោះព្រះ អំពើបាបរបស់សហគមន៍ក៏គួរតែត្រូវបានលើកលែងទោសពីព្រះដែរ។ ដូច្នេះហើយ សហគមន៍គួរតែត្រូវបានថ្វាយដង្ហាយឆ្លូននៅចំពោះព្រះ។ ថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីក៏ដូចគ្នាដែរ។ ក្នុងករណីនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ប្រែចិត្តនៅក្នុងសហគមន៍ ហើយពង្រឹងជំនឿរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

4. អំពើបាបដែលប្រព្រឹត្តយ៉ាងតឹងរ៉ឹង គ្មានផ្លូវលើកលែងទោសឡើយ។ (30-31) មួយនេះគឺដូចគ្នានៅក្នុងថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ (ហេ. ១០:២៦) មូលហេតុដែលអំពើបាបបែបនេះមិនត្រូវបានលើកលែងទោស គឺដោយសារគាត់បានមកដល់ចំណុចដែលមនុស្សមានបាបបដិសេធព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដើម្បីប្រែចិត្តយើង។ សូមមើល មថ ១២:៣១-៣២។ អំពើបាបដែលឈានដល់កម្រិតបែបនេះ គឺមានតែព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះដែលយល់ឃើញ ហើយត្រូវបានវិនិច្ឆ័យ។ ដូច្នេះបុរសគួរប្រយ័ត្នកុំឈានដល់អំពើបាបបែបនេះ ។ សូមមើល យ៉ូហានទី១ ៥:១៦។

ជំពូកទី 16 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ការពិតដែលថាបុរសនោះមិនអរព្រះគុណចំពោះមុខតំណែងដែលព្រះបានប្រទានឱ្យ និងចង់លើកឡើង គឺជាសកម្មភាពដើម្បីបះបោរព្រះ។ (១០-១១) ដូច្នេះ សកម្មភាពបែបនេះត្រូវបានជំរុញដោយព្រះ។ គណបក្ស Korah បានក្លាយជាដូច្នេះ។ ហេតុដូច្នេះហើយ បុរសទាំងនោះបានរកឃើញថា តើបេសកកម្មនៅស្ថានសួគ៌របស់គាត់ជាអ្វី ហើយគួរតែស្មោះត្រង់ចំពោះតែវា។ យោងទៅចៅក្រម។ ៩:៧-១៥
2. មុនពេលលោកម៉ូសេបានទាយអំពីអ្វី ការដាក់ទណ្ឌកម្មគឺមុនពេលដែលកុលសម្ព័ន្ធកូរេបានទទួលទណ្ឌកម្មនៃការបំផ្លិចបំផ្លាញ។ (28-30) ហើយគាត់បានប្រកាសថា ទំនាយត្រូវបានសម្រេច ការពិតគាត់គឺជាហោរារបស់ព្រះជាម្ចាស់ គួរតែត្រូវបានបង្ហាញដល់ហ្វូងមនុស្ស។ បន្ទាប់ពីនោះគណបក្ស Korah ត្រូវបានបំផ្លាញ។ (៣១-៣៥) ការពិតដែលត្រូវធ្វើដូច្នេះ គឺជាសញ្ញាពិតនៃព្យាករណ៍ពិតដែលព្រះបានតែងតាំង។ ពាក្យរបស់ព្យាករណ៍ពិតគួរត្រូវបានសម្រេចដោយផ្ទាល់គឺលក្ខណៈ និងសិទ្ធិអំណាច។ យោងទៅ Deut ។ ១៨:២១-២២។ មានតែពាក្យរបស់ព្យាករណ៍ដែលស្មោះត្រង់ប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានទទួលថាជាគុណវុឌ្ឍិរបស់គាត់។ ឬទោះជាហោរាមិនបានប្រតិបត្តិអព្វហេតុក៏ដោយ ពាក្យរបស់គាត់គឺស្មោះត្រង់ ហើយគាត់គឺជាហោរាដ៏ស្មោះត្រង់។ ទោះបីជាយ៉ូហានបាទីស្ទមិនបានប្រតិបត្តិអព្វហេតុដែលគាត់ជាព្យាករណ៍ពិតសម្រាប់ពាក្យរបស់គាត់គឺស្មោះត្រង់។ សូមមើល យ៉ូហាន ១០:៤០-៤២។ នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី អ្នកបំរើពិតត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយភាពស្មោះត្រង់នៃពាក្យដែលគាត់បានប្រកាស។

3. ព្រះទ្រង់បានឱ្យគេវាយឆ្នាំងធូបទាក់ទងនឹងព្រឹត្តិការណ៍នៃកុលសម្ព័ន្ធកូរេ និងបន្ទះដែក ធម្មតាសម្រាប់សង់អាសនៈ។ (ខ៣៨) គឺសក្តិសមនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។ ពីព្រោះ ព្រះបានធ្វើឱ្យមនុស្សគ្រប់ជំនាន់ភ្ញាក់ឡើងដោយសូម្បីតែវិធីបែបនេះ។ ជាឧទាហរណ៍ ថ្ងៃ នេះ ដើម្បីរក្សាថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់ ធ្វើឱ្យពួកគេចងចាំអំពីការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រី ស្ទ។ ស្របតាមនោះ វានឹងក្លាយទៅជាការផ្តល់ព្រះគុណដល់យើង។ សូមមើលទំនុកតម្កើង ៧៣:៣-៨។

4. ទោះបីជាប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលមើលការបំផ្លិចបំផ្លាញដ៏អាក្រក់ដែលភាគីកូរេបានទទួល ក៏ដោយ ពួកគេបានត្អូញត្អែរចំពោះម៉ូសេ និងអេរីន។ (ខ១៤) ដូចយើងឃើញហើយ បុរស មានចរិតមិនទទួលយកកិច្ចការរបស់ព្រះដោយត្រឹមត្រូវ។ តួអង្គសំខាន់បានចេញពីហេតុ ផលឯងដោយការរូបរួមជាមួយនឹងអារក្សដែលប្រឆាំងនឹងព្រះចេញពីបុព្វបុរសរបស់ពួក គេ។ អារក្សធ្វើចលនាផ្ទុយពីកិច្ចការរបស់ព្រះ ក្នុងន័យបែបនេះ គាត់ក្លាយជាឪពុករបស់ អ្នកដែលនិយាយកុហក។ (យ៉ូហាន ៨:៤៤)

ជំពូកទី 17 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ក្នុងនាមជាអ្នកបំរើពិតរបស់ព្រះត្រូវបានចែកដោយគ្មានហេតុផល (អើរ៉ុនត្រូវបានជំទាស់ដោយភាគីកូរេ - 16:1-3) ព្រះពិតជាសុំទោសគាត់។

គាត់លើកអ្នកបំរើរបស់គាត់ដោយការជ្រៀតជ្រែកពិសេសរបស់គាត់។ ដោយសារទ្រង់បំពេញបេសកកម្មរបស់ទ្រង់ដោយការធ្វើដូច្នេះ។ មិនមែនសម្រាប់លើកមនុស្សទេ តែសម្រេចកិច្ចការរបស់ខ្លួន។ (១-៥) ជាឧទាហរណ៍ ព្រះបានធ្វើដូច្នេះចំពោះយ៉ូសែប។ (លោកុប្បត្តិ ៣៩:១-៤១:៥៧)

2. អើរ៉ុនគឺជាប្រភេទនៃព្រះយេស៊ូវ។ (ហេ. ៥:១-៦) ពន្លកចេញពីដំបងស្លូតរបស់គាត់ចេញផ្កា ហើយផ្លែនោះត្រូវបានបេះដោយអំណាចនៃព្រះ ដើម្បីប្រោសមនុស្សស្លាប់ឱ្យរស់ឡើងវិញ។ (៦-៩) នេះគឺជាកិច្ចការដើម្បីទាយអំពីកិច្ចការរបស់មហាបូជាចារ្យដ៏អស្ចារ្យដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានក្លាយទៅដោយអំណាចនៃជីវិតដ៏គ្មានទីបញ្ចប់ យោងទៅ ហេប្រើរ ៧:១៥។ ចំនួនដែលបុរសចូលចិត្តដំបងស្លូត ស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយកើតជាថ្មី ហើយរស់នៅក្នុងជីវិតថ្មីជារៀងរហូត គឺមានច្រើនរាប់មិនអស់។ សូមមើល វិវរណៈ ៧:៩ ។

ជំពូកទី 18 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. នៅក្នុងប្រព័ន្ធដើម្បីបម្រើព្រះ ការយល់ដឹងអំពីមុខតំណែងគឺជាខ្លឹមសារសំខាន់មួយ។ (១-៧) ពោលគឺពួកបុរសបម្រើតាមទិដ្ឋភាពដែលព្រះបានកំណត់សម្រាប់ម្នាក់ៗ ហើយពីពួកគេ ពួកគេមិនគួរបម្រើលើសពីនេះទេ។ ពួកបូជាចារ្យនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់អាចចូលទៅជិតឧបករណ៍នៃព្រះពន្លា និងអាសនៈ ប៉ុន្តែពួកលេវីមិនអាចធ្វើដូច្នេះបានទេ។ (ខ៣) ប្រសិនបើពួកគេសកម្មខ្លាំងពេក ពួកគេគួរតែត្រូវគេសម្លាប់។ ដូចជាថាភាពបរិសុទ្ធគួរតែត្រូវបានរក្សាយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ។

ដូចជារបៀបនៃភាពបរិសុទ្ធនៅទីបំផុតមានន័យថាអំណាចរបស់ព្រះ។ ចំពោះសាសនានៃវិវរណៈនៅស្ថានសួគ៌គឺត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយសិទ្ធិអំណាច ខាងមនុស្សមានអាកប្បកិរិយានៃសេចក្តីជំនឿប៉ុណ្ណោះ។ មានតែសាសនាដែលមានសិទ្ធិអំណាចដ៏ទេវភាពប៉ុណ្ណោះដែលអាចទាមទារសេចក្តីជំនឿរបស់មនុស្ស។ តាមពិតនៅក្នុងសាសនាស្វយ័តជំនឿមិនអាចបង្កើតបានឡើយ។ ព្រោះក្នុងលោកបែបនេះ ព្រោះមនុស្សគ្រប់រូបជាអ្នកមានអំណាច។ ហើយផងដែរនៅក្នុងថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីប្រជាជនគួរតែទទួលបានតំណែង។ សូមមើល រ៉ូម ១២:៦-៨ អេភេសូរ ៤:១១-១២។ បុរសដែលទទួលបានវត្ថុខាងវិញ្ញាណនៃព្រះគួរតែទទួលបានកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះជាចំណែករបស់គាត់។ (៨, ៩, ១១-១២) ប៉ុន្តែ នៅពេលពួកគេទទួលវា ហើយប្រើវា នោះដំបូងគេគួរតែក្លាយជាមនុស្សស្អាតស្អំ។ ខទី ១៣ បាននិយាយថា៖ បំរើអ្នកណាដែលស្អាតស្អំនៅក្នុងផ្ទះរបស់អ្នកអាចបរិភោគវាបាន។ “។ វាជាការត្រឹមត្រូវដែលនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី កម្មករដើម្បីប្រតិបត្តិកិច្ចការខាង

វិញ្ញាណគួរតែទទួលបានប្រាក់ខែ។ ប៉ុន្តែវាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយព្រះដែលគ្រូគង្វាលដើម្បី
ប្រើវាគួរតែរស់នៅក្នុងជីវិតបរិសុទ្ធ។ សូមយោងទៅ II Tim 2:21 ។

2. ជាការសក្តិសមអ្វីដែលត្រូវថ្វាយដល់ព្រះ គួរតែជារបស់ដែលល្អបំផុត។

ដូចដែលយើងឃើញខទី ១២៩១៥ ពាក្យថា ឯ ផ្ទៃឈើដំបូង ឯ ឬ ឯ ផ្ទៃទំងន់ TM ចេញ
មកជាបន្តបន្ទាប់ វាបង្ហាញថា តង្វាយដែលថ្វាយដល់ព្រះគួរតែជាអំណោយដ៏ល្អបំផុត ។
នៅក្នុង ខទី 12 ពាក្យថា ឯ ល្អបំផុតទាំងអស់ TM នៅក្នុងថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីផងដែរ បុរស
ដែលថ្វាយអំណោយដល់ព្រះគួរតែចងចាំគោលការណ៍នេះ។ ទោះបីជាវាដូច្នេះក៏ដោយ
មនុស្សជាច្រើនភ្លេចគោលការណ៍នេះ ហើយមិនផ្តល់អ្វីដែលល្អបំផុត ទោះបីជាពួកគេបាន
និយាយថាវាក៏ដោយ។

ពួកវាជាចារ្យ និងពួកលេវីគ្មានមតិកនៃស្រុកអ៊ីស្រាអែលទេ។ ពួកគេបានបន្តដោយដង្វាយ
មួយភាគក្នុងដប់ដែលកូនចៅអ៊ីស្រាអែលបានថ្វាយ។ ដូចដែលយើងឃើញហើយ ត្បិតពួក
គេគ្មានមរតកទេ ពួកគេគ្មានវិធីសាស្ត្រនៃផលិតផលខ្លះទេ ប៉ុន្តែផ្ដោតតែលើការបម្រើកិច្ច
ការរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ពិតណាស់ ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់នៅគ្រាដំបូងជាកម្មសិទ្ធិរបស់
ព្រះ (ខ 26) ពួកគេរស់នៅតែចំពោះបញ្ហាដែលព្រះបានប្រទានមក។ ហេតុដូច្នេះហើយ
ពួកគេធ្វើការតែប៉ុណ្ណោះ ហើយបន្ទាប់មកពួកគេបានទទួលប្រាក់ខែពីព្រះ។ ដូច្នេះ គ្រូ
គង្វាលនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគួរតែប្រតិបត្តិតែកិច្ចការរបស់ព្រះ ហើយពួកគេទទួលបាន
ប្រាក់ខែពីព្រះដោយផ្ទាល់។ ពួកគេមិនគួរត្រូវចំពោះបញ្ហាប្រាក់ខែនោះទេ ប៉ុន្តែគួរតែ

ស្មោះត្រង់នឹងការងារបរិសុទ្ធ។ ម៉ច ១០:១០ មានបន្ទូលថា៖ បិតានចង់សម្រាប់ធ្វើដំណើរ
ឬអារក្រាពីរ ឬស្បែកជើងឬបុគ្គលិកឡើយ ដ្បិតកម្មករសមនឹងទទួលអាហារ™។

ជំពូកទី 19 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ព្រះបានដុតគោញ្យ ហើយធ្វើទឹកផេះ ហើយធ្វើឱ្យគេប្រើក្នុងពិធីលាងជម្រះ ។ (1-10)
នេះគឺជាទឹកដោយការសោយទិវង្គតនៃយញ្ញបូជា ហើយវាត្រូវបានគេប្រាប់ថាវាគឺជានិមិត្ត
សញ្ញានៃព្រះបន្ទូលដើម្បីប្រកាសអំពីការសោយទិវង្គតនៃដង្វាយធួនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ អេសាយ
សួរ 5:26 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំផ្លាញគាត់បានញែកនាងជាបរិសុទ្ធ ដោយបានសម្អាត
នាងដោយការលាងទឹកដោយព្រះបន្ទូល។ សូមមើល យ៉ូហាន ១៥:៣ ។ នៅក្នុងគម្ពីរ
សញ្ញាចាស់ ពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទដើម្បីដង្វាយធួនត្រូវបានប្រកាសដោយសញ្ញាខាងក្រៅ
បែបនេះ បន្ទាប់មកមិនមានវិធីផ្សេងទៀតទេ។ ការពិតដែលថាការសម្អាតខាងក្រៅបែប
នេះបង្ហាញពីប្រសិទ្ធភាពមានហេតុផលនៅលើការពិតដែលមានន័យថាមានតែដង្វាយធួន
របស់ព្រះគ្រីស្ទដែលនឹងមកដល់នាពេលអនាគត។ កាលដែលយើងឃើញសញ្ញាសម្អាត
ខាងក្រៅសព្វថ្ងៃនេះ យើងក៏ពង្រឹងជំនឿរបស់យើងដែរ។ ពីព្រោះពេលដែលយើងឃើញ
មួយនេះ យើងទទួលស្គាល់ថា ព្រះគ្រីស្ទគឺជាសេចក្តីពិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច។

2. ពិធីដែលត្រូវបានបន្ទូតដោយទឹកផេះរបស់សត្វគោគឺតឹងរឹងណាស់ ហើយការពិត
លម្អិតត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុងខ ១១-២១។ នេះបានបង្ហាញពីការពិតដែលថានៅពេលនោះ
ផងដែរ ការប្រព្រឹត្តិអំពើបាប (សម្រាប់សាកសពគឺជាលទ្ធផលនៃអំពើបាបដែលមនុស្ស
ជាតិបានប្រព្រឹត្តគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃអំពើបាប។ នៅថ្ងៃនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីដែរ សម្រាប់
យើងត្រូវបានសង្គ្រោះដោយការជឿលើដង្វាយធួនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ យើងគួរតែដោះស្រាយ
អំពើបាបដោយប្រុងប្រយ័ត្ន ហើយគួរតែមានសេចក្តីជំនឿនៃដង្វាយធួនយ៉ាងច្បាស់។ អ្នក

ដែលមិនបានប្រព្រឹត្តចំពោះព្រះគុណនៃដង្វាយធួនយ៉ាងជ្រៅ នោះងាយនឹងទម្លាក់ចេញពី
ព្រះគុណ។ សូមមើល ហេព្រើរ ២:១-៤។

3. ត្បិតថាអ្នកដែលប៉ះពាល់មិនស្អាតក៏មិនបានរៀនដែរ (ខ ២២) វាបង្រៀនថាអ្នកជឿគួរ
តែចាកចេញពីអំពើបាប។ ថែស្សាទី 5:22 បាននិយាយថា “ចូរចៀសវាងពីអំពើអាក្រក់
គ្រប់បែបយ៉ាង។ “, យូដាស ខទី ២៣ បានមានប្រសាសន៍ថា “ជួយអ្នកដទៃដោយការ
ទាញពួកគេចេញពីភ្លើង។ ដល់អ្នកឯទៀតបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាដោយការភ័យខ្លាច ដោយ
ស្អប់សូម្បីតែសម្លៀកបំពាក់ប្រឡាក់ដោយសាច់™។

ជំពូកទី 20 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ដ្បិតជនជាតិអឺរ៉ុបអាស៊ីអាគ្នេយ៍ ពួកគេបានបន្ទោសលោកម៉ូសេ និងអេវ៉ានម្តងទៀត។ (២-៥) ពួកគេមិនបានប្រែចិត្តពីអំពើបាបនៃការត្អូញត្អែរ ហើយគាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបម្តងហើយម្តងទៀត។ ទោះជាដូច្នេះក៏ដោយ ព្រះទ្រង់បានផ្គត់ផ្គង់ទឹកដល់ពួកគេដោយអព្ភូតហេតុ។ (6-11) ដូចដែលយើងឃើញហើយ ទ្រង់តែងតែមិនបង់ដោយប្រាក់ល្អលនៃអំពើបាបរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែទ្រង់បានប្រព្រឹត្តចំពោះពួកគេដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់។ (ទំនុកដំកើង ៥១:១, ១០៩:១០)
2. ម៉ូសេបានវាយថ្មពីរដង ទោះបីគាត់វាយថ្មម្តងៗក៏ដោយ ក៏វាអាចទៅរួចតាមបញ្ជារបស់ព្រះ។ (ខ ១១) វាគឺជាការមិនជឿរបស់គាត់ ហើយគ្មានភាពបរិសុទ្ធរបស់គាត់ទេ។ (ខ ១២) គាត់មិនបានចូលទៅក្នុងទីបញ្ចប់នៃកាណានសម្រាប់អំពើបាបនោះទេ។ ដូចដែលយើងឃើញវាមួយភ្លែត យើងគិតថាវាជាការដាក់ទណ្ឌកម្មដ៏តឹងរ៉ឹង ប៉ុន្តែវាមិនដូច្នោះទេ។ ដោយសារលោកម៉ូសេផ្ទាល់មិនសូវមានសុភមង្គលខ្លាំងពេក។ ផ្ទុយទៅវិញ វាជារឿងដ៏រីករាយជាងក្នុងការចូលទៅក្នុងទីក្រុងដែលប្រសើរជាងមុន។ (ហេ. ១១:១៦) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ អ្វីដែលយើងគួរគិតអំពីចំណុចមួយទៀត គឺព្រះបានប្រព្រឹត្តចំពោះអំពើបាបរបស់អ្នកដឹកនាំធ្ងន់ធ្ងរជាងអំពើបាបរបស់អ្នកដឹកនាំទៅទៀត។ ដោយសារតែអំពើបាបតូចមួយរបស់អ្នកដឹកនាំម្នាក់ ធ្វើឱ្យមនុស្សជាច្រើនបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដ៏ធំ។ សូមមើល លូកា ១២:៤៨, 3m. ៣:១។
3. អេដុមបានបដិសេធសំណើរបស់ជនជាតិអឺរ៉ុបអាស៊ីអាគ្នេយ៍ដែលចង់ដើរកាត់ទឹកដីរបស់ប្រជាជាតិ។ សកម្មភាពដែលគេបដិសេធបែបនេះប្រព្រឹត្តអំពើបាបសំខាន់បី។ ១) ដើម្បីបំបាក់

សេចក្តីសុចរិតរបស់បងប្រុស (ខ ១៤) ២) មើលងាយសកម្មភាពនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់
ព្រះយេស៊ូវ។ (ខ.១៦) ៤) កម្មដែលមិនមានមេត្តា មិនស្តាប់តាមការស្នើសុំរបស់បុរស
នោះ ទម្លាក់ចុះក្នុងអន្ទាក់។ (១៧, ១៩)

អំពើបាបទាំងបីខាងលើជាកម្មសិទ្ធិរបស់គោលការណ៍នៃសកម្មភាពប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ។
វាជាអំពើអាក្រក់ដែលមើលងាយព្រះផង ហើយក៏មើលងាយសីលធម៌ផងដែរ។ ជាលទ្ធ
ផល អេដុមបានក្លាយជាសត្រូវរបស់ប្រជាជនព្រះ (អ៊ីស្រាអែល) ហើយពួកគេត្រូវបាន
បំផ្លាញទាំងស្រុង។

4. អេវ៉ានបានឡើងលើភ្នំហោ ហើយត្រូវចាកចេញដោយការដឹកនាំរបស់ព្រះ។ ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ នេះជាសេចក្តីស្លាប់ដោយសេចក្តីរីករាយ ក្នុងទិដ្ឋភាពមួយ។ ដោយសារយើង
គិតថាព្រះបាននាំគាត់មកពីព្រោះគាត់ស្រឡាញ់គាត់។ សូមមើលទំនុកដំកើង ១១៦:១៥។

ជំពូកទី 21 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. អ៊ីស្រាអែលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបនៃការត្អូញត្អែរម្តងទៀត ដោយសារទីរហោស្ថានគ្មានទឹក។ (ខ៥) បន្ទាប់មក ព្រះបានបញ្ជូនសត្វពស់ដ៏កាចសាហាវមករកពួកគេ ហើយធ្វើឱ្យគេខាំមនុស្ស ហើយស្លាប់ទៅ។ (ខ៦) នៅពេលផ្សេងទៀត ព្រះបានស្វ័យទ្រាំនឹងអំពើបាបរបស់មនុស្ស ហើយប្រទានព្រះគុណដល់ពួកគេជាបន្តបន្ទាប់។ ប៉ុន្តែគាត់មិនទុករំពាត់ដល់មនុស្សជាទីស្រឡាញ់របស់គាត់ទេ។ (ហេ. ១២:៥-៨) វាមានន័យថាពួកគេគួរប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់ខ្លួន ហើយបានធ្វើឱ្យពួកគេមានជីវិត។ យោងទៅអេសេក។ ១៨:៣១-៣២។

2. នៅពេលដែលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានជួបនឹងគ្រោះកាចដែលបានស្លាប់ដោយការខាំរបស់សត្វពស់ នោះពួកគេបានប្រែចិត្ត ហើយស្រែកយំ។ បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេបានអធិស្ឋានទៅព្រះសម្រាប់ពួកគេ។ ព្រះបានស្តាប់ការអធិស្ឋាន ហើយទ្រង់បានបើកសម្តែងនូវវិធីនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដល់បុរសដែលពស់កាចសាហាវខាំ។ (៧-៨) ព្រះមិនបោះចោលអ្នកដែលប្រែចិត្តដោយស្មោះឡើយ។ ទ្រង់យោងទៅជួបអ្នកនោះ ដើម្បីត្រឡប់ទៅឯទ្រង់ដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត។ សូមមើល អេមេ ៥:៤, ៦ សេក។ ១:៣។

3. វិធីសាស្ត្រនៃការសង្គ្រោះដែលមនុស្សត្រូវពស់ចឹកគឺមើលពស់លង្ហិនដែលព្យួរនៅលើបង្គោល។ នេះគឺជាប្រភេទនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលនឹងយាងមកនៅពេលអនាគត ដើម្បីសុគតនៅលើឈើឆ្កាងសម្រាប់ការសង្គ្រោះនៃអ្នកជឿ។ សូមមើល យ៉ូហាន ៣:១៤ ។ ព្រះយេស៊ូវបានធ្វើឱ្យអ្នកណាមិនដឹងថាបាបជាបាបជំនួសយើង គឺបានធ្វើឱ្យយើងក្លាយជាសេចក្តីសុចរិតក្នុងទ្រង់ (២កូរិនថូស ៥:២១) ទោះជាទ្រង់គ្មានបាបក៏ដោយ ក៏ទ្រង់បាន

ប្រោសឱ្យជាជំនួសយើង ហើយបានស្លាប់ដូចជាមនុស្សមានបាប (Gal ៣:១៣) ហើយ
 ព្យួរកលើឈើឆ្កាងយ៉ាងខ្លាំង ហើយបានស្លាប់។ អ្នកដែលមើលគាត់គួរតែបានសង្គ្រោះ។
 (អ្នកដែលជឿលើទ្រង់) គឺ 45:22 បាននិយាយថា “ចូរបែរមករកខ្ញុំ ហើយបានសង្គ្រោះ
 អស់ទាំងចុងផែនដី! ដ្បិតខ្ញុំជាព្រះ ហើយគ្មានអ្វីផ្សេងទៀតឡើយ™។

4. ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានធ្វើដំណើរតាមផ្លូវនៃមនុស្សចម្លែកដោយការដឹកនាំរបស់ព្រះ
 ហើយពួកគេក៏បានទៅមុខទៀត។ (១០-១៣) នៅទីនេះ ពាក្យ ប៉ាប្លូ™ ចេញជាបួនដង។
 ដូចដែលយើងឃើញហើយ ដំណើរនៃទីរហោស្ថានរបស់ពួកគេសំដៅលើទឹកដីនៃសេចក្តី
 សន្យា កាណាន ហើយបានដើរលើផ្លូវនៃដំណើរដ៏មានសង្ឃឹម។ មានបទចម្រៀង។ ប៉ុន្តែ
 បទចម្រៀងនេះមានត្រឹមតែឈ្មោះជ្រលងភ្នំ ស្ពាយ និងដីដែលអ្នកធ្វើដំណើរអាចមើល
 ឃើញជុំវិញតំបន់ក្បែរនោះ។ (១៤-២៥) ប៉ុន្តែវាក៏ជាបទចម្រៀងដ៏រីករាយផងដែរ។ នៅ
 ក្នុងពិភពលោកដូចជាវាលរហោស្ថានពេលខ្លះយើងជួបប្រភពទឹក។ ទឹកក៏ជាអំណោយ
 ដែលគេបានដើរតាមព្រះ ហើយទទួល។ (16-18) ដូច្នេះ ពួកគេបានច្រៀងចម្រៀង
 សម្រាប់ប្រភពទឹក។ (១៧-១៨) ដូចនោះ នេះគឺស្រដៀងទៅនឹងការទទួលការល្អឯលោម
 ពីព្រះ ដែលពួកបរិសុទ្ធក្នុងថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីនឿយហត់ក្នុងដំណើរក្នុងលោក។

ជំពូកទី 22 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. បាឡាក់ ស្តេចម្ចាស់បានច្រណែននឹងការហែក្បួនដ៏ជោគជ័យរបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ហើយស្វែងរកវិធីដើម្បីគ្រប់គ្រងការហែក្បួន។ ពេលណាដែលអ្នកងូតទឹក កិច្ចការរបស់ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើតាមល្បិចរបស់អារក្ស។ ជាពិសេស សម្រាប់គាត់បានបង្កើតយានសាសនាជាវិធីសាស្ត្រដើម្បីរារាំងអ៊ីស្រាអែល ដូចដែលយើងឃើញវាច្បាស់ថាគាត់ផ្ទុយពីការទទួលជ័យជម្នះខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះ។ ភាពផ្ទុយគ្នារបស់ព្រះជាម្ចាស់មិនអាចជួយបានទេ ប៉ុន្តែត្រូវបរាជ័យរាល់ពេល។ (2-6)

2. បាឡាក់បានល្បងដោយបញ្ជានិងកិត្តិយសក្នុងការអញ្ជើញព្យាករីក្លែងក្លាយបាឡាម។ (៧, ១៧) វាដូចជាមធ្យោបាយដែលអារក្សល្បងព្រះយេស៊ូ។ (ម៉ាថាយ ៤:១-១១)

3. បាឡាមត្រូវបានល្បងដោយចិត្តលោភតាំងពីលើកដំបូងក្នុងការអញ្ជើញបាឡាមដោយស្តេចបាឡាក់។ ទោះជាព្រះមិនអាចអនុញ្ញាតឱ្យគាត់ដាក់បណ្តាសាប្រជាជនរបស់ព្រះក៏ដោយ គាត់បាននិយាយថានឹងអធិស្ឋានទៅព្រះ។ (៨, ១៩) ហោរាក្លែងក្លាយតែងតែនិយាយការពិតក្នុងផ្នែកខាងក្រៅ ប៉ុន្តែគាត់បានទទួលភាពល្ងង់ខ្លៅ ទោះបីជាចិត្តរបស់គាត់ត្រូវបានលោភរលំ ហើយគាត់ទទួលបានភាពល្ងង់ខ្លៅដោយអ្វីដែលមិនត្រឹមត្រូវក៏ដោយ។ (យូដាស ១១)

4. ព្រះហឫទ័យឃាត់ការចង់បានដែលបុរសមិនចង់បាន។ ប៉ុន្តែ បុរសនោះមានចិត្តអាក្រក់ រហូតដល់ទីបញ្ចប់។ ព្រះបានបោះបង់គាត់ឱ្យដើរតាមផ្លូវរបស់គាត់។ ហេតុនេះ ព្រះបាន បោះបាឡាមចេញឱ្យដើរតាមផ្លូវរបស់លោក។ (ខ២០)

5. បាឡាមបានជួបទេវតារបស់ព្រះយេស៊ូវ ដើម្បីឡើងលើផ្លូវដើម្បីចូលទៅជាស្តេចស្រុក ម្ចាស់ បាឡាក់ដោយចិត្តលោភលន់។ ពេលនោះ លាដែលគាត់ជិះនោះបានឃើញទេវតា របស់ព្រះយេស៊ូវ ប៉ុន្តែបាឡាមមិនឃើញគាត់ទេ។ បុរសនោះងងឹតព្រោះលោភគួរ អាក្រក់ជាងសត្វ។ (២១-៣៣)

ជំពូកទី 23 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ពេលខ្លះព្រះជាម្ចាស់យាងមកលើបុរសដើម្បីផ្ទុយពីវាស្ត្ររបស់ទ្រង់

រួចប្រើគាត់ដើម្បីទទួលបានផលប្រយោជន៍សម្រាប់ប្រជាជន។ ទោះជាបាឡាមជាហោរា ក្លែងក្លាយក៏ដោយ ព្រះបានយាងមកលើគាត់ដើម្បីគ្រប់គ្រងសកម្មភាពរបស់គាត់។ (៤, ១៦) ព្រះធ្វើការគ្រប់វិស័យដើម្បីសង្គ្រោះអ្នកជឿ។ កាលដែលអ្នកជឿដឹងការពិតនេះ គាត់អាចរក្សាសន្តិភាពបន្ថែមទៀតសម្រាប់ការសង្គ្រោះរបស់គាត់។

2. គ្មានអ្វីដែលត្រូវដាក់បណ្តាសាអ្នកដែលមិនដាក់បណ្តាសាព្រះយេស៊ូវទេ។ (ខ ៨)
ដូច្នេះ ជីវិត និងសេចក្តីស្លាប់ វេទនា និងពរជ័យ គឺពឹងផ្អែកលើតែព្រះប៉ុណ្ណោះ។ អ៊ីសាំ 2:6-8 មួយបាននិយាយថា “ព្រះអម្ចាស់សម្លាប់ ហើយប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញ។ គាត់ចុះទៅស៊ីអូល ហើយក្រោកឡើង។ ព្រះអម្ចាស់ធ្វើឱ្យអ្នកក្រ និងធ្វើឱ្យអ្នកមាន។ ទ្រង់បន្ទាបចុះ ហើយទ្រង់លើកតម្កើង។ ព្រះអង្គប្រោសជនក្រីក្រឡើងពីផ្ទះដី។ ទ្រង់លើកជនទុគ្គតចេញពីគំនរជេរ ដើម្បីឱ្យគេអង្គុយជាមួយនឹងពួកចៅហ្វាយ ហើយទទួលកៅអីកិត្តិយស ដ្បិតសសរនៃផែនដីជាប់របស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយទ្រង់បានតាំងពិភពលោកមកលើទាំងនោះ”។ សូមមើល ដាន់ ៥:៣៥ ។

3. បុរសដូចបាឡាមគិតត្រឹមត្រូវដោយចំណាប់អារម្មណ៍នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគាត់ចង់ស្តាប់ដូចជាការស្តាប់របស់មនុស្សសុចរិត។ (ខ១០) ចំពោះពួកបរិសុទ្ធមានសេចក្តីស្តាប់

របស់មនុស្សសុចរិត ព្រះយេស៊ូវមើលឃើញគាត់យ៉ាងមានតម្លៃ។ (ទំនុក. ១១៦:១៥)
សូមយោងទៅលើការបកស្រាយ២០០។

4. ព្រះតែងតែស្របតាមព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ និងកិច្ចការរបស់ទ្រង់។ ដូច្នេះ ពាក្យរបស់
គាត់គឺស្រដៀងនឹងការពិត។ (ខ១០) រ៉ូម ៣:៤បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំគ្មានន័យទេ! សូម
ឱ្យព្រះពិត ទោះជាអ្នករាល់គ្នាជាអ្នកភូតភរក៏ដោយ ដូចដែលមានចែងទុកមកថា “ដើម្បីឱ្យ
អ្នករាល់គ្នាបានរាប់ជាសុចរិតតាមពាក្យសម្តីរបស់អ្នក ហើយមានជ័យជំនះនៅពេលដែល
អ្នកត្រូវបានវិនិច្ឆ័យទោសចុះ”។ “។

ការពិតទាំងអស់ដែលត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុងបទគម្ពីរបង្ហាញពីភាពស្មោះត្រង់របស់គាត់។
ពាក្យរបស់លោកបានសម្រេចហើយក៏សម្រេច។

5. ព្រះប្រទានព្រះគុណនៃការលើកលែងទោសជាពិសេសដល់វាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ (ខ ២១)
ទំនុកតម្កើង ៣២:១-២ ចែងថា បំបាត់ពរហើយ អ្នកណាដែលរំលងអំពើបាបត្រូវបាន
លើកលែងទោស ហើយអំពើបាបត្រូវបានបិទបាំង។ មានពរហើយអ្នកណាដែលព្រះយេ
ស៊ូវមិនរាប់ជាអំពើទុច្ចរិត ហើយវិញ្ញាណរបស់អ្នកនោះគ្មានការបោកបញ្ឆោតឡើយ™។
ព្រះបានអត់ទោសឱ្យមនុស្សមានបាប ហើយធ្វើជាវាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ ជាការសំខាន់ វាជា
ការសក្តិសមក្នុងការធ្វើដូច្នេះ ជាជាងធ្វើឱ្យពួកគេក្លាយជាមនុស្សសុចរិត។ ទំនុកតម្កើង
130:3-4 មានប្រសាសន៍ថា “ឱព្រះអម្ចាស់អើយ បើទ្រង់គួរសម្គាល់អំពើទុច្ចរិត ឱព្រះ
អម្ចាស់ តើអ្នកណាអាចឈរបាន? ប៉ុន្តែនៅជាមួយអ្នកមានការអត់ទោសដែលអ្នកអាចនឹង
ត្រូវបានកោតខ្លាច™។

ជំពូកទី 24 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. បុរសដែលទទួលពរពីព្រះ ប្រៀបដូចជាដើមតាត្រៅដែលព្រះបានដាំ។ (ខ៦) ពាក្យដែលអ្នកដែលទទួលពរពីព្រះត្រូវបានប្រៀបធៀបនឹងដើមឈើត្រូវបានបើកសម្តែងនៅក្នុងបទគម្ពីរជួនកាល។ ទំនុកតម្កើង 1:3 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯគាត់ប្រៀបដូចជាដើមឈើដែលដាំតាមដងទឹក ដែលផ្តល់ផ្លែតាមរដូវកាល ហើយស្លឹកក៏មិនក្រៀមដែរ។ ក្នុងការទាំងអស់ដែលគាត់ធ្វើ គាត់បានចម្រើនឡើង។ ", ជេ. ១៧:៧-៨ មានប្រសាសន៍ថា “អ្នកណាដែលទុកចិត្តលើព្រះអម្ចាស់ មានពរហើយ អ្នកដែលទុកចិត្តនឹងព្រះអម្ចាស់។ ព្រះអង្គប្រៀបដូចជាដើមឈើដែលដាំដោយទឹក ដែលបញ្ចេញឫសតាមដងអូរ ហើយមិនខ្លាចពេលត្រូវកំដៅឡើយ ដ្បិតស្លឹករបស់វានៅតែបៃតង ហើយមិនខ្វល់ខ្វាយនឹងឆ្នាំរាំងស្ងួតឡើយ ព្រោះវាមិនចេះបង្កើតផលឡើយ។ ”

2. បាឡាមជាហោរាក្លែងក្លាយ ដោយសារព្រះបានគ្រប់គ្រងគាត់ ហើយប្រើគាត់ គាត់ធ្វើឱ្យគាត់ប្រាប់ការពិតដោយធម្មជាតិ។ គាត់ក៏បានទាយអំពីព្រះមេស៊ី។ (ខ ១៧) ពេលលោកបានប្រកាសមេស៊ីក្នុងការព្យាករណ៍ដល់ពិភពលោកមិនជឿ នោះលោកបានប្រៀបធៀបមេស៊ីដូចជាផ្កាយ។ ទំនាយទាំងនេះអាចនឹងត្រូវជូនដំណឹងដល់ប្រជាជាតិទិសបូព៌ានៅកណ្តាលប្រទេសម៉ូអាប។ ដូច្នេះបន្ទាប់ពី 1500 ឆ្នាំត្រូវបានឆ្លងកាត់ផងដែរ វេទមន្តបូព៌ាបានរង់ចាំថាផ្កាយគួរតែត្រូវបានបង្ហាញ។ (មថ ២:១-១២) ដ្បិតព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាសេចក្តីពិត វាបានឈ្នះរហូតដល់ទីបញ្ចប់ ដោយមិនបាត់បង់ឡើយ។

ជំពូកទី 25 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ព្រះជាម្ចាស់ចាប់ពួកមេៗ មកពាក់ព័ន្ធរឿងបាបកម្មរបស់ព្រះបាលបុល ហើយដាក់ទណ្ឌកម្មយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ។ (៤-៥) ចំពោះអ្នកដឹកនាំបានទទួលព្រះគុណដើម្បីដឹកនាំអ្នកដទៃ ពួកគេទទួលខុសត្រូវចំពោះអំពើបាបរបស់គាត់ដោយគោលការណ៍ធ្ងន់ធ្ងរ។ ដោយសារពួកគេបំផ្លាញអ្នកដទៃតែអំពើបាបរបស់ខ្លួន។ (ម៉ាថាយ ២៣:១៣)
2. កិច្ចការដែលព្រះប្រតិបត្តិគឺមិនត្រឹមតែជាសេចក្តីស្រឡាញ់ ហើយបង្ហាញជាសេចក្តីសុចរិតប៉ុណ្ណោះទេ។ (១០-១៣) ដោយសារសេចក្តីសុចរិតមិនត្រូវបានអនុវត្ត ព្រះជាម្ចាស់មិនសព្វព្រះហឫទ័យឡើយ។ តណ្ហាក្នុងការប្រតិបត្តិនូវសេចក្តីសុចរិត សំដែងក្នុងទីនេះដោយពាក្យ, សេចក្តីច្រណែន; វាបង្ហាញថាចំណង់ចំណូលចិត្តរបស់គាត់នៅក្នុងទិដ្ឋភាពនេះគឺក្តៅ។

ជំពូកទី 26 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ព្រះបានបញ្ជាឱ្យស៊ីបអង្កេតចំនួនមនុស្សពេញវ័យដើម្បីកាន់កាប់ស្រុកកាណានដែល នឹងកើតឡើងនាពេលអនាគត។ វាបានបង្ហាញពីភាពគ្រប់គ្រាន់នៃចំនួនមនុស្សពេញវ័យ បន្ទាប់ពីជំងឺប៉េស្តបានកន្លងផុតទៅ។ (១-៤) ព្រះទ្រង់ចង់ចាំនូវសេចក្តីមេត្តាករុណានៅក្នុង សេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ ហើយការពិតដែលនៅសេសសល់ថាចំនួនរបស់ពួកគេមិនខ្លី ក៏ ត្រូវបានបង្ហាញនៅទីនេះផងដែរ។

មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ យើងទទួលស្គាល់ម្តងទៀតនូវការពិតដែលថាព្រះជាម្ចាស់ចាត់ចែង បទបញ្ជាយ៉ាងមានតម្លៃ។ លេខត្រូវបានកត់ត្រាជាច្រើនដងដែលលំដាប់ត្រូវបានរៀបចំ ឡើងវិញដោយលេខពិតប្រាកដ។

2. នៅក្នុងការស៊ីបអង្កេតចំនួនមនុស្សពេញវ័យនៅទីនេះក៏បានបង្ហាញពីការងារនៃ អធិបតេយ្យភាពព្រះអម្ចាស់នៃព្រះនៃពរជ័យនៃបុរស។ ជាការពិតណាស់ នេះមិនត្រូវ បានបង្កើតឡើងនៅពេលព្រឹកមួយ និងពេលល្ងាចនោះទេ ហើយលទ្ធផលដែលបន្ទាប់ពីថ្ងៃ ខ្លះត្រូវបានឆ្លងកាត់ត្រូវបានបង្ហាញ។ នោះគឺចំនួនមនុស្សពេញវ័យនៅក្នុងកុលសម្ព័ន្ធរបេន និងកុលសម្ព័ន្ធ Simuon គឺមិនមានច្រើនទេដែលផ្ទុយពីនេះ។ ចំនួនមនុស្សពេញវ័យនៅក្នុង កុលសម្ព័ន្ធយូដាគឺជាការពិតបំផុត។ វាគួរតែក្លាយជាដោយការព្យាករណ៍របស់យ៉ាកុប។
(លោកុប្បត្តិ ៤៩:៨-១២)

ជំពូកទី 27 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. បុរសជនជាតិអឺរ៉ុបដែលមិនត្រូវមានកូនប្រុសរបស់គាត់ គួរតែទទួលមរតកដល់កូនស្រីរបស់គាត់។ (ក្នុងករណីឪពុករបស់គាត់បានស្លាប់) (1-8) ប្រព័ន្ធបែបនេះបង្ហាញពីសមភាពរបស់បុរសនិងស្ត្រីនៅក្នុងសិទ្ធិផ្ទាល់ខ្លួន។

2. ព្រះបានទាយអំពីការស្លាប់របស់ម៉ូសេនៅថ្ងៃណាមួយ (12-14) ម៉ូសេស្វែងរកការបង្កើតអ្នកស្នងរបស់គាត់។ (15-17) ដូចដែលយើងឃើញមួយនេះ យើងអាចមើលឃើញគោលការណ៍នៃការងារសម្រាប់តំណែងដ៏បរិសុទ្ធនៃអ្នកដឹកនាំពិតប្រាកដ។ កម្មករដែលមានចិត្តស្មោះមានអារម្មណ៍ថា ការទទួលខុសត្រូវមិនមែនសម្រាប់សម័យកាលរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់ជំនាន់ក្រោយរបស់គាត់ផងដែរ។ គាត់មិនចាត់ទុកថាមានតែការបម្រើរបស់គាត់សំខាន់ទេ ហើយគាត់វាយតម្លៃសូម្បីតែការបម្រើអ្នកដទៃក៏មានតម្លៃនិងស្រដៀងគ្នាដែរ។ ដូច្នេះហើយលោកមានការព្រួយបារម្ភយ៉ាងក្តៅគគុកចំពោះអ្នកស្នងតំណែងរបស់លោក។

ធីម៉ូថេទី២ 2:2 មានប្រសាសន៍ថា ឯ ហើយអ្វីដែលអ្នកបានឮពីខ្ញុំនៅចំពោះមុខសាក្សីជាច្រើនបានប្រគល់ទៅកាន់បុរសស្មោះត្រង់ ដែលនឹងអាចបង្រៀនអ្នកឯទៀតផងដែរ។ “។ សម្រាប់អ្នកធ្វើការនៃព្រះរាជាណាចក្ររបស់ព្រះ គាត់ជាអ្នកបម្រើដែលម្នាក់ទៀតអាចបម្រើការងារដូចគ្នា។

ជំពូកទី 29 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. មនុស្សជាតិធ្វើបាបត្រូវធ្វើបាបគាត់។ ដូច្នេះ សាសនាពិតមានប្រព័ន្ធសម្រាប់ធ្វើទុក្ខដល់
បេះដូង ឆ្កុះបញ្ចាំងពីចិត្ត និងយកបុណ្យដើម្បីប្រែចិត្ត។ (៧-១១) សូមមើល អ៊ីស ២២:
១២-១៤ ស. ៧:៣-៤ យ៉ូល ២:១៣ លូកា ៦:២១ យម ៤:៩-១០។
2. បុណ្យឧបោសថ គឺជាពិធីបុណ្យរំលឹកដល់ការកាត់ទោសដែលអ៊ីស្រាអែលរងទុក្ខនៅទី
រហោស្ថាន។ ពិធីបុណ្យនេះមានរយៈពេល 7 ថ្ងៃចាប់ពីថ្ងៃទី 15 ខែកក្កដាដែលមានន័យ
ថាវាមានច្រើនថ្ងៃ។ (១២-៣៨) បន្ទាប់មក វាជាពេលវេលាដ៏រីករាយដើម្បីបញ្ចប់ការច្រូត
កាត់។ ជាថ្ងៃដែលត្រេកអរក្នុងការរលឹកនូវទុក្ខចាស់ជាងឿងដ៏ល្អសរសៃ។ (លេវី. ២៣:៤២
-៤៣) ដោយសារពួកគេគួរថ្វាយដង្ហាយច្រើនបំផុតដល់ព្រះ។

ជំពូកទី 30 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. បុរសមិនអាចទទួលស្គាល់ពាក្យសច្ចានៅចំពោះព្រះបានទេ។ (ខ ២) ទំនុកតម្កើង ១៥: ៤ បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បើគេមើលងាយមនុស្សអាក្រក់ តែអ្នកណាដែលគោរពអ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះយេស៊ូវ។ ដែលស្បថនឹងការឈឺចាប់របស់ខ្លួនហើយមិនផ្លាស់ប្តូរ; យ៉ូស ៩: ៣-២១ បង្ហាញថាប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលបានរក្សាការសន្យាថានឹងធ្វើជាមួយកុលសម្ព័ន្ធកាបូនហូតដល់ទីបញ្ចប់។
2. ក្នុងនាមជាអ្នកដឹកនាំមិននិយាយពាក្យដែលគាត់គួរផ្តល់ឱ្យគាត់គួរតែទទួលខុសត្រូវចំពោះបញ្ហាដែលបានកើតឡើងដើម្បីភាពស្ងៀមស្ងាត់របស់គាត់។ (៤, ៧, ១១) ភាពស្ងៀមស្ងាត់បែបនេះត្រូវបានហៅឱ្យមានភាពស្ងៀមស្ងាត់។ អ្នកជឿគួរតែគ្រប់គ្រងពាក្យនេះយ៉ាងប្រាកដ (សាស្តា ៥:២) ហើយភាពស្ងៀមស្ងាត់ក៏គួរត្រូវបានគ្រប់គ្រង។

ជំពូកទី 31 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ព្រះបានបង្គាប់ទៅលោកម៉ូសេឱ្យបំផ្លាញមេឆាន។ (១-១៨) ការពិតដែលគាត់បានប្រហារជីវិតនោះ មិនមែនជាការឈ្លានពានទេ តែជាការវិនិច្ឆ័យ។ គាត់មានអំណាចនៃការវិនិច្ឆ័យដើម្បីបំផ្លាញអ្នកដែលមិនសង្គ្រោះដោយការបំផ្លាញនៅចំពោះព្រះនេត្រនៃព្រះ។ មនុស្សនិងជាតិមិនប្រែចិត្តពីអំពើបាបរហូតដល់ទីបញ្ចប់ទេក្នុងលោកនេះក៏ត្រូវកាត់ទោសអោយច្បាស់ដែរ។
2. លោកម៉ូសេបានបង្គាប់ថា បុរសដែលត្រឡប់ចេញពីសមរភូមិត្រូវធ្វើពិធីសំអាត។ (១៩-២៤) ដូចដែលអ៊ីស្រាអែលត្រូវរក្សាភាពបរិសុទ្ធគ្រប់ពេល។ វាជាលក្ខណៈសម្បត្តិរបស់រាស្ត្ររបស់ព្រះ។ ខ្លាញ់ដែលពួកគេបន្ទូលទុកនូវភាពបរិសុទ្ធមានន័យថាការស្លាប់របស់ពួកគេ។ សូមមើល កូរិនថូសទី២ ៦:១៧-១៨។ ភាពបរិសុទ្ធមានតម្លៃជាងសុភមង្គល។
3. ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានចែករំលែកការសម្អាតនៅក្នុងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះក្នុងពេលតែមួយ; ពួកគេបានថ្វាយផ្នែកខ្លះដល់ព្រះ។ (២៥-៤៧) សាសនាពិតធ្វើឱ្យយើងយល់អំពីអធិបតេយ្យភាពរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ឬសិទ្ធិកាន់កាប់។ យើងតែងតែមិនគួរបង្ហាញដោយដៃទេទេ។ យោងទៅ និក្ខមនំ ៣៤:២០, ចេរី. ១៦:១៦ ។ មានតែបុរសដែលថ្វាយដល់ព្រះយ៉ាងលម្អិតប៉ុណ្ណោះដែលជាពួកបរិសុទ្ធដ៏ស្មោះត្រង់ និងស្មោះត្រង់។

ជំពូកទី 32 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. មុនពេលដែលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលចូលទៅក្នុងទឹកដីនៃកុលសម្ព័ន្ធ Canaan Reuben និងកុលសម្ព័ន្ធ Gath បានសុំឱ្យទទួលបានចំណែកនៃទឹកដីនេះ។ (១-៥) វាមិនសមហេតុផលទេ។ ម៉ូសេបាននិយាយថាអាកប្បកិរិយារបស់ពួកគេបានធ្វើឱ្យប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលដ៏អស្ចារ្យខកចិត្ត។ (ខ ៩) ដោយសារអាកប្បកិរិយារបស់ពួកគេ ១) ក្នុងជីវិតសហគមន៍វាជាជីវិតដែលធ្វើឱ្យខូចដល់សេចក្តីសុចរិត។ និង 2) វាគឺជាបុគ្គលនិយមដើម្បីទទួលយកការលោភលន់ផ្ទាល់ខ្លួន និងពរជ័យបុគ្គល។ សហគមន៍តែងតែត្រូវបានបំផ្លាញដោយអាកប្បកិរិយាអយុត្តិធម៌ ហើយត្រូវបានបំផ្លាញដោយ egoism ។ សុភាសិត 21:3 ថែងថា៖ បំពេញប្រព្រឹត្តដោយសុចរិតនិងយុត្តិធម៌ នោះព្រះយេស៊ូវពេញចិត្តជាងយញ្ញបូជាទៅទៀត™។

2. កុលសម្ព័ន្ធរូបេន និងកុលសម្ព័ន្ធកាថទទួលស្គាល់ពាក្យរបស់ម៉ូសេយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ហើយបានសន្យាថានឹងអនុវត្តការទទួលខុសត្រូវនៃសង្គ្រាមរបស់ពួកគេ។ (១៦-១៩) អាកប្បកិរិយារបស់ពួកគេមិនសក្តិសមទេ។ ដូចដែលមនុស្សតែងតែគោរពតាមការពិត ជីវិតសហគមន៍គួរតែមានលក្ខណៈធម្មជាតិ។

ជំពូកទី 33 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 33 បានសរសេរអំពីដំណើរនៃដំណើរនៃទីរហោស្ថាននៃអ៊ីស្រាអែល។ នេះបាននិយាយថាម្ចាស់សេចក្តីសរសេរតាមបញ្ជារបស់ព្រះយេស៊ូ។ (ខ២) ដូចយើងឃើញហើយព្រះដាស់តឿនថាយើងគួរនឹកចាំពីព្រះគុណរបស់ព្រះ ដែលយើងបានជួបប្រទះនឹងព្រះគុណពីអតីតកាល។ ដោយចងចាំបទពិសោធន៍នៃព្រះគុណពីអតីតកាល យើងទទួលបានព្រះគុណម្តងទៀត។ ព្រះយេស៊ូវបានបង្ខំការប្រែចិត្តពីពួកជំនុំអេសេសូរ ហើយមានបន្ទូលថា ឯងចេះ ចូរនឹកចាំពីកន្លែងដែលអ្នកបានធ្លាក់ចុះ។ ប្រែចិត្ត ហើយធ្វើកិច្ចការដែលអ្នកបានធ្វើកាលពីដើម។ បើមិនដូច្នោះទេ ខ្ញុំនឹងមករកអ្នក ហើយដកជើងចង្អៀងរបស់អ្នកចេញពីកន្លែងនោះ លុះត្រាតែអ្នកប្រែចិត្ត។ “(វិវរណៈ ២:៥) គាត់បាននិយាយទៅកាន់ក្រុមជំនុំ Sade ថា “ដូច្នេះ ចូរចងចាំនូវអ្វីដែលអ្នកបានទទួល និងបានឮ។ រក្សាវា ហើយប្រែចិត្ត។ បើឯងមិនភ្ញាក់ទេ អញនឹងមកដូចចោរ ហើយឯងមិនដឹងថាអញនឹងមកវាយឯងនៅម៉ោងណាទេ™។ (វិវរណៈ ៣:៣)

1. មានកំណត់ត្រានៃឈ្មោះទីតាំងជាច្រើននៅក្នុងលម្អិត។ អ្នករិះគន់ជាន់ខ្ពស់មួយរូបបាននិយាយថា Pentateuch គឺជាកំណត់ត្រាខាងទ្រឹស្តីដែលមនុស្សចុងក្រោយបានសរសេរចុះ ជាងកំណត់ត្រាប្រវត្តិសាស្ត្រ វាមិនសក្តិសមទេ។ ប្រសិនបើបុគ្គលចុងក្រោយណាមួយសរសេរសៀវភៅនេះដើម្បីបញ្ជាក់វិជ្ជានៃគំនិតទ្រឹស្តីនោះ គាត់គួរតែសរសេរការសរសេរដែលមានឈ្មោះទីតាំងយ៉ាងពេញលេញដូចជាជំពូកទី 33។ ព្រោះអ្នកនិពន្ធបែបនេះមានទំនោរទៅរកការគិតជាងរឿងប្រវត្តិសាស្ត្រ។

2. ព្រះសន្យាថាប្រជាជាតិអឺរ៉ុបអាចរួមចំណែកក្នុងសម្ព័ន្ធភាពនានាបានចេញ។ (50-56)
ដូចជាបំណងចិត្តនៃការតាំងចិត្ត ប្រជាជាតិកាណានជាប្រជាជននៃការគោរពបូជាបូជា
ព្រះ។ (ខ៥២) ត្បិតពួកគេបានដុតកូនរបស់ពួកគេក្នុងភ្លើង នោះគឺជាការពិតដែលអំពើបាប
នៅក្នុងទិដ្ឋភាពនោះពោរពេញដោយ។ កន្លែងដែលពោរពេញដោយអំពើបាបមិនអាចជួយ
បានក្រៅពីត្រូវចាក់ដោយការជំនុំជំរះនោះទេ។ (ម៉ាថាយ ២៤:២៨)

ជំពូកទី 34 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ព្រះបានបង្រៀនក្រុមប្រឹក្សានៃទឹកដីដែលអ៊ីស្រាអែលគួរតែកាន់កាប់ជាក់ស្តែង។ (១-១២) ពាក្យបែបនេះនឹងផ្តល់ភាពក្លាហាន និងទំនុកចិត្តក្នុងការចូលរួមក្នុងសង្គ្រាមដ៏គ្រោះថ្នាក់នាពេលអនាគត។ ដ្បិតព្រះបានមានបន្ទូលរហូតដល់បន្ទាត់នៃដែនដីដែលគេត្រូវកាន់កាប់ នោះពាក្យធានាដល់ជ័យជម្នះរបស់ពួកគេ។ អ្នកជឿទទួលបានអំណាចចេញពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ព្រោះពាក្យនេះជាពាក្យបង្កើតផ្ទៃមេឃ និងផែនដី។
2. បន្ទាប់ពីអ៊ីស្រាអែលកាន់កាប់ទឹកដីកាណាន កុលសម្ព័ន្ធនីមួយៗគួរតែមានចំណែកចំណែក។ ព្រះបានធ្វើឲ្យពួកគេជ្រើសរើសអ្នកតំណាងម្នាក់នៃកុលសម្ព័ន្ធនីមួយៗ ដើម្បីត្រូវប្រតិបត្តិតាមលំដាប់ការងារនេះដែរ។ (១៦-២៩) ត្រង់ចំណុចនេះ អ្វីដែលយើងរៀនគឺ ១) ថាព្រះបានរៀបចំអ្វីៗតាំងពីដើមមក ២) ព្រះមានរបៀបរៀបរយ និងប្រព័ន្ធក្នុងអ្វីក៏ដោយ។ (១កូរិនថូស ១៤:៣៣)

ជំពូកទី 35 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ជំពូកទី 35 ចែងអំពីប្រព័ន្ធនៃការជ្រកកោនយ៉ាងលំអិត។ នោះគឺនៅក្នុងចំណោមអ៊ីស្រាអែល ទីក្រុងភៀសខ្លួនដែលអ្នកសម្លាប់មនុស្សដោយភាពល្ងង់ខ្លៅនឹងត្រូវបានរៀបចំរួចហើយ។ បើអ្នកសម្លាប់ដោយអវិជ្ជាត្រូវក្រុមគ្រួសារអ្នករងគ្រោះ និងសាច់ញាតិសម្លាប់នោះវាមិនត្រឹមត្រូវទេ។ ព្រោះគាត់គ្មានហេតុផលចង់សម្លាប់អ្នកដទៃ។ ប្រសិនបើគ្រួសារ និងសាច់ញាតិរបស់បុរសបែបនេះបានសម្លាប់អ្នកដទៃក្នុងអារម្មណ៍បន្ទាន់នោះ ឈាមរបស់ជនស្លាប់ត្រង់គួរតែត្រូវបានបង្ហូរ។ វានឹងនាំមកនូវគ្រោះកាចក្នុងសង្គម។ ព្រះបានរៀបចំទីក្រុងជ្រកកោនដើម្បីទប់ស្កាត់ទុក្ខវេទនាបែបនេះ ដោយព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់។

2. ព្រះគោរពជីវិត (ឈាម) របស់មនុស្ស។ (ខ ៣៣) ដូច្នេះ សង្គមដែលខ្លាចការបង្ហូរឈាមបានល្អពីសម័យដើម ហើយក៏គួរតែត្រូវបានបង្កើតឡើង។ អ្នកដែលកាន់តាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ ទទួលបានពីព្រះផ្ទាល់ និងក្នុងសហគមន៍។

សេចក្តីអធិប្បាយនៃចោទិយកថា

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 ការចងចាំអំពីការដឹកនាំរបស់ព្រះ (ដូច ១:១-៤៦)

1. ការរៀបចំនៃវិទ្យាស្ថានគ្រប់គ្រងនៃក្រុម (9-18) នេះបានកើតឡើងមុនពេលពួកគេមកដល់ភ្នំ Horeb ហើយត្រូវបានអនុវត្តដោយដំបូន្មានរបស់ I dro ។ (និក្ខមនំ ១៨:១៨) ព្រឹត្តិការណ៍នេះគឺដូចជាការជ្រើសរើសអ្នកចាស់ទុំ៧០នាក់។ សូមមើលជនគណនា ១១:១៤។

1) ភាពសប្បុរសរបស់អ្នកដឹកនាំ។ ទោះជាម៉្លេសបានទ្រាំទ្របន្ទុកដ៏ធ្ងន់នៅលើស្មារបស់គាត់ដើម្បីគ្រប់គ្រងលើជនជាតិអ៊ីស្រាអែលក៏ដោយ ហើយគាត់ចង់ឱ្យពួកគេបានរីកចម្រើនឡើងវិញ ហើយការសន្យារបស់ព្រះគួរត្រូវបានសម្រេច។ ពាក្យ "ការអនុញ្ញាត" គួរតែត្រូវបានបកប្រែទៅជាការសន្យា។ ចោទិយកថា មានការសន្យាច្រើនណាស់។ យោងទៅ 1:21, 6:3, 9:3, 28, 10:9, 1:25 12:20, 15:6, 18:2, 26:18, 27:3 29:12។

2) គោលដៅនៃប្រព័ន្ធមិនមែនសម្រាប់ភាពងាយស្រួលទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់ភាពសុចរិត (១៦-១៨)។ នៅលើផ្លូវស្វែងរកនគររបស់ព្រះពីពិភពងងឹតបច្ចុប្បន្ន សេចក្តីសុចរិតជាអ្នកនាំផ្លូវ។

2. ពួកគេបានដើរកាត់វាលរហោស្ថានដ៏គួរឱ្យរន្ធត់ដ៏អស្ចារ្យដោយសុវត្ថិភាព។ (ខ ១៩) ទីរហោស្ថានដែលពួកគេដើរកាត់គឺវាលរហោស្ថាននៃបារ៉ាន ដូច្នេះហើយបានហៅយ៉ាងលម្អិតថាជំទីសក្ការៈ™។ មានខ្យង់រ៉ី និងពស់ជាច្រើន ហើយគ្មាន (32:10, យេ. 2:6)

និងវិធីដ៏យោរយោ។ ការដើរតាមផ្លូវនេះបានល្អផ្តល់ការលើកទឹកចិត្តឱ្យដើរឆ្លងកាត់ផ្លូវដ៏
ហិង្សាទៅថ្ងៃអនាគត។

3. ព្រោះគេបានស្តាប់សេចក្តីរាយការណ៍របស់អ្នកស៊ើបការណ៍ ហើយមានការខកចិត្ត មិន
បានចូលក្នុងស្រុកកាណានឡើយ។ (២០-៣៣)

1) ការពិតថាដំណើរគឺប្រាកដ។ វាជាដីមានជីជាតិសម្រាប់មនុស្សពីរនាក់បាននាំយកមែក
មួយមានទំពាំងបាយជូរជាប់នឹងឈើ។ ស្របតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ (និក្ខមនំ
៣:៨, ១៣:៥, ៣៣:៣ លេវី២០:២៤) ជនគណនា ១៣:២៧ មានបន្ទូលថា៖ បើហើយគេ
ប្រាប់គាត់ថា យើងបានមកដល់ស្រុកដែលទ្រង់បានចាត់យើងឱ្យមក។ វាហូរជាមួយទឹក
ដោះគោ និងទឹកឃ្មុំ ហើយនេះគឺជាផ្ទៃឈើរបស់វា”។ ដែលវាសង្កត់ធ្ងន់ថាត្រូវតាមទំនា
យ។ ព្រះមិនបានទាយពីអត្ថន័យដែលថាដីនោះគ្មានសត្រូវខ្លាំងនោះទេ។ វាជាការពិតដែល
ចារកម្មមិនជឿដប់នាក់បានរាយការណ៍នៅក្នុងអ្នកស៊ើបការណ៍ ពោលគឺពាក្យថាមាន
កុលសម្ព័ន្ធខ្លាំងគឺជាការពិត។ ប៉ុន្តែ ព្រះទ្រង់បានសន្យាថា ព្រះបានធ្វើឱ្យពួកគេយកឈ្នះ
សត្រូវ។ ដូច្នេះ ការមិនជឿរបស់ពួកគេគឺជាការមិនជឿដើម្បីមើលងាយភាពស្មោះត្រង់នៃ
ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ម៉ូសេក្នុងន័យថាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃសេចក្តីជំនឿគឺជាព្រះបន្ទូលនៃ
ព្រះនៅក្នុងផ្នែកនេះផងដែរដែលគាត់បានកត់សម្គាល់ប្រះបន្ទូលនៃព្រះ™។ (ខ ២១)

2) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ពួកគេបានយកការមិនជឿ ទៅកាន់បទពិសោធន៍នៃព្រះគុណជា
ច្រើន ដើម្បីទទួលបានកាលពីអតីតកាល។ (២៩-៣២)

4. អ៊ីស្រាអែលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបនៅទីរហោស្ថានបានទទួលការជំនុំជំរះ។ (៣៤-៣៥)

1) ជំនាន់មួយស្ទើរតែត្រូវបានបំផ្លាញ។ លើកលែងតែយ៉ូស្វេ និងកាលែប (ក្រុមយុវជន អាយុ២០ឆ្នាំខាងលើនៅពេលនិក្ខមន៍) ត្រូវបានបំផ្លាញចោលនៅទីរហោស្ថាន។ មូលហេតុ ដែលពួកគេត្រូវបានបំផ្លាញគឺការលាក់កំបាំង។ នៅពេលដែលបុរសមិនត្រឡប់មកវិញ ហើយមានការមិនជឿជាបន្តបន្ទាប់ ហើយពួកគេក៏មានអ្វីដែលពួកគេក្លាយជាដូច្នេះនាពេល អនាគត ព្រះជាម្ចាស់បំផ្លាញពួកគេ។

2) ព្រះបានមានបន្ទូលថា លោកម៉ូសេក៏មិនចូលទៅក្នុងស្រុកកាណានដែរ (ខ៣៧) ពាក្យ ព័ត៌មានគណនីរបស់អ្នក ()TM បង្ហាញការពិតនេះ។

3) មានតែយ៉ូស្វេ និងកាលែបប៉ុណ្ណោះដែលចូលក្នុងស្រុកកាណាន។ (៣៦, ៣៨) មានតែ មនុស្សដែលស្តាប់បង្គាប់ព្រះ ទោះបីជាមានចំនួនតិចក៏ដោយ ក៏ចូលទៅស្ថានសួគ៌។

4) កុមារដែលគេថាត្រូវចាប់បានចូលទៅក្នុងស្រុក។ (ខ ៣៩) នេះជារឿងរបស់ព្រះដើម្បី បំបាត់ភាពក្រអឺតក្រទម។ អ៊ីស្រាអែលព្រួយបារម្ភពីការចាប់ខ្លួនដោយសត្រូវ។ (ជន. ១៤:៣១) ព្រះមានករណីជាច្រើនដែលត្រូវប្រតិបត្តិ ផ្ទុយពីគំនិតមិនជឿទាំងស្រុង។ លូ សើរបានមានប្រសាសន៍ថា “ព្រះធ្វើការផ្ទុយពីការគិតរបស់មនុស្សពេលខ្លះ”។ ហេតុនេះ ព្រះបានត្រាស់ហៅមនុស្សទន់ខ្សោយ ហើយធ្វើឱ្យបុរសខ្លាំងត្រូវអាម៉ាស់។

5. បន្ទាប់មក ព្រះបានបង្គាប់ថា អ៊ីស្រាអែលត្រូវត្រឡប់ទៅរក ហើយការមិនជឿរបស់ ពួកគេ បរាជ័យរបស់ពួកគេ។ (40-46)

មូលហេតុដែលព្រះបានបង្គាប់ឱ្យដកថយទៅអ៊ីស្រាអែលមានដូចខាងក្រោម។ ១) ដោយសារពួកគេគ្មានការត្រៀមខ្លួនដើម្បីចូលទៅក្នុងស្រុកកាណាន។ ២) ដោយសារតែពួកគេស្រែកយំពេលនោះ តើអ្វីដែលមិនមែនជាការរំហែកនៃការប្រែចិត្ត ប៉ុន្តែជាភាពងងឹតនៅថ្ងៃអនាគត? ៣) ទោះបីជាពួកគេបានឈានទៅមុខក៏ដោយ នោះគឺជាពួកគេលោភលន់ ប៉ុន្តែមិនមានជំនឿ។ ពួកគេបានដើរតាមផ្លូវដែលគេព្យាយាម ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាការដឹកនាំរបស់ព្រះទេ។ បន្ទាប់មកពួកគេភ្ញាក់ដោយបង្ខំ ពួកគេត្រូវបានបរាជ័យ។ ពួកគេមិនបានដឹងថាមាគ៌ារបស់អ្នកជឿគឺជាព្រះផ្ទាល់ឡើយ។ (យ៉ូហាន ១៤:៦) ទោះជាវាជាការណែនាំមុនដែលលោកដឹកនាំពួកគេក៏ដោយ ឥឡូវនេះ បើលោកបង្គាប់ឱ្យត្រឡប់មកវិញ ពួកគេគួរតែធ្វើតាម។

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 ចូរយើងជឿលើតែព្រះ ហើយស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់ (មូត ២:១៣-៣៧)

1. ហ្នឹងមនុស្សតូចៗត្រូវព្រះជាម្ចាស់ និងល្បងលអស់រយៈពេល 40 ឆ្នាំ ទីបំផុតមនុស្សទាំងអស់ត្រូវបានបំផ្លាញចោល។ (14-15) វាត្រូវបានសម្រេចដូចពាក្យដែលព្រះបានមានបន្ទូលនៅដើមដំបូង។ សូមមើល 1:35, លេខ 14:22-23, 32-33 ។ ពួកគេធ្វើទុក្ខលោកម៉ូសេ និងអេវ៉ានយ៉ាងខ្លាំង។ ព្រះបានមានបន្ទូលទៅពួកគេថា ពួកគេបានល្បងលព្រះ បំផ្លាញដង™ (ជនគណនា ១៤:២២) ។

2. ព្រះស្រឡាញ់កុលសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែលជាងជាតិសាសន៍ដទៃ។ ពួកគេក៏មិនអាចទទួលរស់ដែលព្រះមិនបានប្រទានដែរ។ ទឹកដីអាំម៉ូនត្រូវបានប្រគល់ឱ្យកុលសម្ព័ន្ធអាំម៉ូន; អ៊ីស្រាអែលមិនគួរយកដីនោះទេ។ ព្រះមានអធិបតេយ្យភាពជាព្រះអម្ចាស់ដើម្បីទាមទារសូម្បីតែទឹកដីដែលបានតាំងទីលំនៅ។ យើងគួរតែស្តាប់បង្គាប់ព្រះដូចមនុស្សបែបនេះ។

ព្រះបានបំផ្លាញកុលសម្ព័ន្ធផ្សេងទៀតដែលរស់នៅទីនោះពីមុននៅក្នុងស្រុកនៃកុលសម្ព័ន្ធអាំម៉ូន។ ទោះបីជាប្រទេសនេះមានកម្លាំងខ្លាំងណាស់ ព្រោះអំពើបាបពោរពេញទៅដោយព្រះអាចដកចេញដោយអំណាចនៃប្រជាជាតិទន់ខ្សោយ។ វាជាគោលដៅរបស់ព្រះ។ ការពិតបែបនេះត្រូវបានកំណត់អត្តសញ្ញាណដោយឧទាហរណ៍បី។ នោះគឺពួកគេគឺជាព្រឹត្តិការណ៍នៃការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃ Rebaim ដ៏រឹងមាំ កុលសម្ព័ន្ធ Horu និងកុលសម្ព័ន្ធ Awy ។ តាមរយៈគំរូបែបនេះ ព្រះបានលើកទឹកចិត្តជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។ ទោះបីជាវាជាកុលសម្ព័ន្ធទន់ខ្សោយក៏ដោយ ដូចជាព្រះនៅជាមួយនាង ដោយបង្ហាញថាកុលសម្ព័ន្ធនេះ

បំផ្លាញកុលសម្ព័ន្ធដ៏ខ្លាំងនោះច្បាស់ណាស់ ព្រះជាម្ចាស់លើកទឹកចិត្តឱ្យអ៊ីស្រាអែលវាយ
លុកស្រុកកាណាន។

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 មាគ៌ាចុងក្រោយរបស់ម៉ូសេ (ខ្លឹម ៣:២៣-២៩)

1. បំណងប្រាថ្នារបស់ម៉ូសេ។

នៅដើមដំបូង ព្រះបានប្រាប់ម៉ូសេថា ម៉ូសេមិនអាចចូលទៅក្នុងស្រុកកាណានបានទេ។ ម៉ូសេបានដឹង។ យោងទៅតាមគាត់បានទៅជិតកាណានឥឡូវនេះ។ គាត់ចង់ចូលទៅក្នុងទីនោះ។ គាត់បានអធិស្ឋានដល់ព្រះ។ 1)

1) គាត់ចង់បានអំណាចនៃព្រះរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ (ខ២៤) ទ្រង់មានបន្ទូលថា “ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ទ្រង់ទើបតែចាប់ផ្តើមបង្ហាញអ្នកបំរើរបស់ទ្រង់នូវភាពអស្ចារ្យ និងព្រះហស្តដ៏ឧត្តុង្គឧត្តមរបស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ។ “។ យើងគួរតែប្រយ័ត្នចំពោះពាក្យថា "ទើបតែចាប់ផ្តើម" ។ ពាក្យនេះមានន័យថាចង់ឃើញអំណាចលាតត្រដាងដោយការកាន់កាប់ស្រុកកាណាន។ នេះគឺជាបំណងប្រាថ្នារបស់គាត់។ នៅពេលនោះ គាត់មិនមានជំនឿថា គាត់គ្រប់គ្រាន់តាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ (ឬ ព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់) ជាងអំណាចនៃព្រះ។ ថ្វីបើព្រះចេស្ដារបស់ព្រះមានតម្លៃក៏ដោយ ឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ (ព្រះផ្ទាល់) គឺមានតម្លៃជាង។ ដូចយ៉ូសែបដែរ គាត់គួរតែមានប្រសាសន៍ថា ៦ នៅក្នុងជីវិត ឬស្លាប់ នោះព្រះនឹងដឹកនាំប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។ (លោកុប្បត្តិ ៥០:២៤)។

2) តំបន់ភ្នំដ៏ស្រស់ស្អាត ពោលគឺលោកបានស្នើឱ្យលោកឃើញតំបន់ភ្នំដ៏ស្រស់ស្អាតនោះគឺស្រុកកាណាន។ (ខ២៥) បុរសណាចង់ឃើញសមិទ្ធិផល សង្ឃឹមថាខ្លួនមានគោលបំណងពេញមួយជីវិត ហើយរងទុក្ខដើម្បីអ្វី? ម៉ូសេបានដឹងថាស្រុកកាណានដ៏មានពរជា

សេចក្តីសង្ឃឹមដែលប្រជាជាតិនឹងចូលទៅ តើគាត់មានយញ្ញបូជាប៉ុន្មាន! គាត់បានរៀន
ចំណេះដឹងនៅប្រទេសអេហ្ស៊ីបអស់រយៈពេល 40 ឆ្នាំ ហើយគាត់បានជួបទុក្ខលំបាកជា
ច្រើននៅវាលរហោស្ថានដើម្បីដឹកនាំអ៊ីស្រាអែលអស់រយៈពេល 40 ឆ្នាំ។ ឥឡូវនេះ វាជា
រឿងធម្មតាទេដែលគាត់មានចិត្តចូលទៅក្នុងដែនដីដ៏មានពរ បន្ទាប់ពីគាត់បានឃើញវា
ដោយភ្នែកគាត់។ ប៉ុន្តែក្នុងទស្សនៈខាងវិញ្ញាណដើម្បីឃើញកាន់តែច្បាស់ គាត់មិនត្រូវការ
ដូច្នេះទេ។

ទោះជាស្រុកកាណានជាដីស្រស់ស្អាតយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏ជាកន្លែងដែលមនុស្សមាន
បាបរស់នៅ។ គាត់គួរតែស្វែងរក "" ដូចអំប្រាហាំ ពោលគឺអ្វីដែលនៅស្ថានសួគ៌។ (ហេ.
១១:៦) រហូតមកដល់ពេលនេះ គាត់បានរស់នៅ។ គាត់បានព្យាបាលថា ប៉ូ ហើយបើគ្មាន
ជំនឿ វាមិនអាចធ្វើឱ្យគាត់ពេញចិត្តបានឡើយ ពីព្រោះអ្នកណាដែលចូលទៅជិតព្រះ ត្រូវ
តែជឿថាគាត់មាន ហើយថាគាត់ផ្តល់រង្វាន់ដល់អ្នកដែលស្វែងរកគាត់។ “។ គោលបំណង
ដែលគាត់ប្រតិបត្តិដូច្នេះ គឺដើម្បីទទួលរង្វាន់ពីព្រះ។ (ហេប្រើរី ១១:២៤-២៦)។ ទោះជា
ដូច្នេះក៏ដោយ ម៉ូសេបានអធិស្ឋានផ្ទុយពីគោលការណ៍ដែលគាត់បានរស់នៅ។ (ហេ. ព្រះ
បានធ្វើឱ្យម៉ូសេត្រឡប់ទៅកាន់ខ្សែជីវិតដ៏សំខាន់របស់គាត់វិញ។ គាត់រងទុក្ខពេញមួយ
ជីវិតរបស់គាត់ ហើយគាត់មិនគួរទទួលបានអ្វីទាំងអស់នៅក្នុងពិភពលោក។ ប៉ុន្តែវាជាខ្សែ
បន្ទាត់នៃជីវិតដែលមានពរជ័យបំផុត ។

2. គោលការណ៍ណែនាំរបស់ព្រះចំពោះជីវិតរបស់ម៉ូសេ។ (2-29)

1) ព្រះបានមានបន្ទូលថា ជីវិតរបស់ម៉ូសេរហូតដល់ពេលវេលាគ្រប់គ្រាន់។ ខទី 26 ខ នៅក្នុងអត្ថបទបាននិយាយថា "គ្រប់គ្រាន់ពីអ្នក" ។ នេះគឺដូចជាចម្លើយរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលថា ឯ ព្រះគុណរបស់ខ្ញុំមានគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់អ្នករាល់គ្នា TM ចំពោះប៉ុលដែលបានសុំ ដកបន្លាមកចាក់ក្នុងជីវិតរបស់គាត់ពេញមួយជីវិត។ សូមមើល កូរិនថូសទី២ ១២:៧- ១០។ ដូចព្រះបានឃើញវា (១) វាមានន័យថា ការដែលម៉ូសេត្រូវរងទុក្ខពេញមួយជីវិត របស់គាត់ ប៉ុន្តែមិនបានទទួលការសម្រាលទុក្ខពីពិភពលោកគឺជាការល្អ។ ប្រសិនបើ បុរសនោះបានកើតក្នុងលោកនេះ ហើយរងទុក្ខចំពោះព្រះអម្ចាស់ គឺជាពរជ័យដ៏អស្ចារ្យ។ ឥឡូវនេះ គាត់បានសម្លឹងមើលរង្វាន់នៃនគរបស់ព្រះ ហើយគាត់រង់ចាំព្រះអម្ចាស់នៃសិរី ល្អ ។

(ពេត្រុសទី១ ១:៧) (២) វាមានន័យថាម៉ូសេបានស្លាប់តែម្នាក់ឯងនៅលើភ្នំប៊ីសានៃស្រុកម៉ូ អាប ដែលជាសាសន៍មិនពិតនោះល្អ។ ជាទូទៅ បុរសចង់ស្លាប់ដោយសន្តិភាពក្នុងការ ល្អឯលោមអ្នកដទៃ ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូវបានសុគតនៅទីនោះមិនដែលមានការល្អឯលោមពី មនុស្សនោះទេ លីវស្តុនត្រូវបានចាក់ចេញដោយការអធិស្ឋានតែម្នាក់ឯងនៅអាហ្ស៊ីក។ លោកម៉ូសេបានឃើញការស្លាប់របស់មនុស្សជាច្រើន។ គាត់បានឃើញថា មនុស្សដ៏អស្ចារ្យ 600000 នាក់បានស្លាប់ ហើយគាត់បានឃើញថា ក្នុងចំណោមសាច់ញាតិជិតស្និទ្ធ របស់គាត់ ការស្លាប់របស់ម៉ារាម (ជនគណនា 20:1) ការស្លាប់របស់អេរ៉ុន (ជនគណនា 20:27-29)។ ឥឡូវគាត់នៅក្នុងស្ថានភាពដែលគាត់ចង់ស្លាប់។ ពេលមនុស្សជាច្រើន ស្លាប់ មនុស្សសុចរិតណាមែនជីវិតទៀតហើយ។ តើព្រះអង្គដែលបានដឹកនាំមនុស្សស្លាប់

ទាំងអស់រហូតមកដល់ពេលនេះ យកចិត្តដើម្បីទទួលបានជីវិតរស់ឡើងវិញយ៉ាងដូចម្តេច?
គាត់គួរតែទទួលខុសត្រូវសាមគ្គីភាពចំពោះមនុស្សស្លាប់ទាំងអស់។

គាត់យល់ចំណុចនេះ ហើយនិយាយថា៖ ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានប្រាប់ពិរោធនឹងខ្ញុំដោយ
ព្រោះអ្នក ហើយមិនស្តាប់ខ្ញុំទេ។ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា៖ «អ្នកគ្រប់គ្រាន់
ហើយ! កុំនិយាយជាមួយខ្ញុំអំពីរឿងនេះម្តងទៀត» ។ (ខ២៦) ប៉ុន្តែគាត់មានចិត្តរស់នៅ
ថែមទៀតដូចអត្ថបទដែលបានសរសេរ។ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាឆន្ទៈរបស់ព្រះទេ។ ដូច្នេះ
ព្រះបានធ្វើការតបស្នងការទាមទាររបស់គាត់។

2) ព្រះបានបង្គាប់ឱ្យមើលតែស្រុកកាណានប៉ុណ្ណោះ។ (ខ២៧) តើព្រះបានធ្វើឱ្យម៉ូសេ
មើលទៅស្រុកកាណាននៅភ្នំខ្ពស់មានគោលបំណងអ្វី? វាបានធ្វើឱ្យគាត់មានអារម្មណ៍គួរ
ឱ្យចាប់អារម្មណ៍ចំពោះការសម្រេចបាននូវការសន្យាដែលព្រះបានប្រទានដល់អ័ប្រាហាំ។
ដូច្នេះ គាត់ព្យាយាមបង្កើនជំនឿរបស់គាត់បន្ថែមទៀត។ យោងទៅ Deut ។ ៣៤:១-៤

៣) ព្រះបានបង្កើតលោកម៉ូសេបានលើកទឹកចិត្តយ៉ូស្វេ ដែលជាអ្នកស្ទង់តំណែងរបស់លោក
។ (២៨-២៩) ព្រះបានរៀបចំកិច្ចការនីមួយៗរបស់បុរស ហើយបានតែងតាំងពួកគេ។
ម៉ូសេជាអ្នកដឹកនាំនយោបាយ អ្នកសម្រុះសម្រួល និងជាអ្នកផ្តល់ព័ត៌មាននៃវិវរណៈ។
គាត់មានចិត្តស្មោះត្រង់ចំពោះការប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយនឹងព្រះ និងដឹកនាំប្រជាជនអ៊ី
ស្រាអែលខាងវិញ្ញាណ។ គាត់គឺជាមនុស្សម្នាក់ដែលសិក្សាវិទ្យាសាស្ត្រទាំងអស់ I Egypt
ហើយបានសរសេរការសរសេរជាច្រើនអំពីកិច្ចការរបស់ព្រះ។ ជាពិសេស គាត់បានសរ

សេរៀបរាប់អំពីដំណើរនៃដំណើរនៃទីរហោស្ថានយ៉ាងលម្អិត (ជនគណនា ២៣:២)
ហើយបានសរសេរសៀវភៅ Pentateuch ហើយផ្ទេរវាទៅមនុស្សជំនាន់ក្រោយ។ គាត់
ស្មោះត្រង់នឹងការងារបែបនេះ។ ឥឡូវនេះតួនាទីរបស់គាត់ត្រូវបានបញ្ចប់។ ឥឡូវនេះ
គាត់គួរតែបង្កើតអ្នកស្នងរបស់គាត់។ គាត់មិនគួរចង់បានរង្វាន់ក្នុងលោកយូរទេ។ អ្នក
ធ្វើការរបស់ព្រះគួរតែយកគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការពិតដើម្បីគាំទ្រថាអ្នកផ្សេងទៀតអាចធ្វើ
ការបាន។ កិច្ចការដើម្បីទទួលបានជោគជ័យបេសកកម្មបន្ទាប់របស់លោកម៉ូសេគឺការធ្វើ
សង្គ្រាមនៅទីនោះជាកិច្ចការផ្សេងទៀតដើម្បីប្រតិបត្តិវា។ គាត់គឺជាយ៉ូស្វេ។ យ៉ូស្វេជា
ទាហានជើងខ្លាំង។

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 វត្ថុតែមួយគត់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់យើង (ខ្មែរ ៦:៤-៩)

បុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់បុរសត្រូវតែអាស្រ័យដោយវត្ថុនៃវត្ថុជាទីស្រឡាញ់។ បុរសស្រឡាញ់លុយក្លាយជាទាសករនៃពេលវេលា អ្នកដែលស្រឡាញ់ពិភពលោកក្លាយជាទាសករនៃពិភពលោក។ ហើយអ្នកដែលស្រឡាញ់ខ្លួនឯង ក្លាយទៅជាខ្ញុំបម្រើរបស់ខ្លួន ហើយត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងសេចក្តីវិនាស។ បុរសគួរតែស្រឡាញ់ព្រះដ៏ល្អគ្មានទីបញ្ចប់ដោយធម្មជាតិ។ អត្ថបទបង្ហាញពីវិធីស្មោះត្រង់ដើម្បីស្រឡាញ់ព្រះ។

1. ការជម្រុញឱ្យស្រឡាញ់ព្រះ។

ខទី 4 បាននិយាយថា "ឱអ៊ីស្រាអែលអើយ ចូរស្តាប់: ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃយើង ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់តែមួយ។" ។ យោងទៅតាមពាក្យនេះ ព្រះគឺជាព្រះយេស៊ូវមកលេងយើងដែលជាព្រះគ្រីស្ទ។ ទ្រង់ជាព្រះដែលបានប្រទានមកយើង។ កាលយើងរស់នៅជាមួយនឹងគាត់ ការពិតថាគាត់ជាប្រភពនៃរឿងល្អទាំងអស់គួរតែជម្រាបជូន។ ជាពិសេស ការដែលទ្រង់គ្រប់គ្រងលើយើង គឺល្អលើសយើងទាំងអស់។ យើងមានសត្រូវជាច្រើនក្នុងចិត្តរបស់យើង ដោយសារទ្រង់បណ្តេញពួកគេចេញ ហើយដកពួកវាចេញ ជាបញ្ហាគួរឱ្យស្វាគមន៍បំផុត។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ រឿងបម្រើខ្លួនយើងពេញមួយជីវិត ក្លាយជាបញ្ហាសោកស្តាយរបស់យើង សោកសៅពេញមួយជីវិត។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលយើងស្តាប់បង្គាប់ព្រះគ្រីស្ទផ្តល់ភាពគ្រប់គ្រាន់ដល់យើងជារៀងរហូត។ វិធីដែលយើងទទួលបានការការពារពីគាត់ គឺការស្តាប់បង្គាប់គាត់។ ដូចគ្នានឹងព្រះគ្រីស្ទជាវត្ថុតែមួយគត់ដែលយើងគួរចូល។ ពួកបរិសុទ្ធ

ពិតដែលបានសរសេរនៅក្នុងបទគម្ពីរមិនសូវសំណួរមួយចំនួនអំពីទំនាក់ទំនងនៃការយល់
ដឹងដើម្បីត្រឡប់ទៅរកពួកគេដោយខ្លួនឯង ហើយលើសពីអ្វីដែលគាត់បានអរគុណដល់ព្រះ
ហើយចង់បានវា។ ទំនុកតម្កើង ១៦:២ មានប្រសាសន៍ថា ប៉ាTM។ ទំនុកតម្កើង ២៧:៤
មានប្រសាសន៍ថា ប៉ាTM។ ទំនុកតម្កើង 73:25 បាននិយាយថា “” ។ សូមមើលទំនុកតម្កើង
៤៣:៤។

2. វិធីដើម្បីស្រឡាញ់ព្រះ

ខទី 5 ក្នុងអត្ថបទបានចែងថា៖ ប៉ាអ្នកត្រូវស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នកឱ្យអស់ពី
ចិត្ត អស់ពីព្រលឹង និងអស់ពីកម្លាំងចិត្តTM។ “ដោយអស់ពីដួងចិត្តរបស់អ្នក” មានន័យថា
ដោយបេះដូងរបស់យើងជាកណ្តាលនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់យើង ហើយ “ដោយអស់ពី
ព្រលឹងរបស់អ្នក” មានន័យថាជាមួយនឹងព្រលឹងរបស់យើង និង “ដោយអស់ពីសមត្ថ
ភាព” មានន័យថាផ្តល់ថាមពលផ្លូវចិត្ត និងរាងកាយ។ តាមពិត ពាក្យនេះមានន័យថា សូ
ម្បីតែរឿងតូចតាចក៏មិនគួរទុកឱ្យខ្លួនយើងស្រឡាញ់ព្រះដែរ។ វាមានន័យថា យើងគួរធ្វើ
ដូចជាគ្មានអ្វីនៅចំពោះព្រះ។ តាមពិតវាគ្រាន់តែជាការពិត។ សំខាន់យើងជាបុរសគឺគ្មាន
អ្វីទេ យើងនៅទីនោះសម្រាប់ព្រះបានបង្កើតយើងចេញពីគ្មានអ្វីសោះ។ ខ្លួនយើងផ្ទាល់មិន
មានមូលដ្ឋានគ្រឹះទាំងស្រុងនោះទេ។ បើយើងស្រឡាញ់ព្រះឥឡូវនេះ យើងគួរត្រឡប់ទៅ
ឯមនសិការវិញ។ បុរសត្រូវរស់នៅដោយសេចក្តីពិត គឺជាជីវិតផ្ដោតលើព្រះ ហើយត្រ
ឡប់ទៅរកចំណុចសូន្យវិញ។ យ៉ូបបានចាត់ទុកថា កូនទាំងអស់របស់គាត់ត្រូវស្លាប់ដោយ
ការបំផ្លាញផ្ទះរបស់កូនគាត់ សូម្បីតែទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ក៏បាត់ដោយទុក្ខលំបាក ប៉ុន្តែ

គាត់សរសើរព្រះវិញ្ញា។ គាត់បាននិយាយថា ឯ ហើយគាត់បាននិយាយថា ឯ ខ្ញុំអាក្រាតពី ផ្ទៃម្តាយខ្ញុំ ហើយខ្ញុំនឹងត្រឡប់មកវិញដោយអាក្រាត។ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឱ្យ ហើយ ព្រះអម្ចាស់បានដកយកទៅ។ សូមលើកតម្កើងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់™។ (យ៉ូហ ១:២១)

គាត់មានប្រសាសន៍ម្តងទៀតថា៖ ឯប៉ុន្តែគាត់បាននិយាយទៅនាងថា៖ ឯអ្នកនិយាយដូចជា ស្រ្តីល្ងង់ម្នាក់នឹងនិយាយ។ តើយើងនឹងទទួលបានការល្អពីព្រះ ហើយតើយើងមិនទទួល អំពើអាក្រក់ឬ?™។ ក្នុងនេះយ៉ូហាំងមូលមិនបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយបបួរមាត់គាត់ ទេ។ ឯ (យ៉ូហ ២:១០) គាត់ផ្ទាល់មានអារម្មណ៍ថាមានភាពគ្រប់គ្រាន់នៅចំណុចសូន្យ។ ដា វីឌីក៏មិនព្រួយចិត្តដែរ ខណៈដែលកូនប្រុសរបស់គាត់បានស្លាប់ទៅហើយ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់ភ្ញាក់ឡើងក្នុងចិត្ត ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានចាប់ផ្តើមជីវិតថ្មីម្តងទៀត ហើយនិយាយ ថា ឯកាលកូននៅមានជីវិត ខ្ញុំតមហើយយំ ព្រោះខ្ញុំនិយាយថា «តើអ្នកណាដឹងថាតើព្រះ យេស៊ូវនឹងអាណិតដល់ខ្ញុំ ដើម្បីឱ្យកូននោះមានជីវិតឬ?»។ ហេតុអ្វីខ្ញុំគួរតម? តើខ្ញុំអាច នាំគាត់មកវិញបានទេ? ខ្ញុំនឹងទៅរកគាត់ ប៉ុន្តែគាត់មិនត្រឡប់មកខ្ញុំវិញទេ™។ (២សាំ. ១២:២២-២៣) វិធីនៃការគិតបែបនេះរបស់ដាវីឌបានចេញពីចិត្តនៅកណ្តាលព្រះ ហើយ ដឹងពីភាពគ្រប់គ្រាន់នៃចំណុចសូន្យ។ គាត់ដឹងថាទារករបស់គាត់បានស្លាប់ដោយសារព្រះ ហឫទ័យរបស់ព្រះ ហើយដឹងថាវាមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបាន ហើយមិនធ្វើឱ្យគាត់ខកចិត្តនៅ ក្នុងចិត្តរបស់គាត់ឡើយ។ បើយើងស្រឡាញ់ព្រះ យើងគួរតែគ្រប់យ៉ាងថ្វាយព្រះ ហើយ យើងខ្លួនឯងគួររស់នៅចំណុចសូន្យ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 រថភ្លើងនៅទីរហោស្ថាន (ឆ្នាំ ៨:១-៥)

វិវរណៈ 12:6 មានប្រសាសន៍ថា ស្ត្រីម្នាក់បានរត់ចូលទៅក្នុងទីរហោស្ថាន ហើយត្រូវបាន ចិញ្ចឹមនៅទីនោះ។ នេះជាពាក្យប្រៀបធៀបមួយដែលថាព្រះវិហារធំឡើងនៅកន្លែងរងទុក្ខ ដូចជាទីរហោស្ថាន។ បន្ទាប់មក វិធីសាស្ត្រដែលព្រះបង្គាត់បង្រៀនប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល នៅទីរហោស្ថានគឺជាការបន្ទាបបន្ថោក និងការលើកតម្កើងរបស់ពួកគេ។

1. ភាពអាម៉ាស់

ពាក្យ ភាពអាម៉ាស់ នៅក្នុងអត្ថបទភាសាហេព្រើរ គឺ អ៊ីនណា () ដែលមានន័យថា រង ទុក្ខ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីទុក្ខក៏មិនត្រេកអរដែរ តែកាលណាមានទុក្ខហើយ ទើប ភ្ញាក់ឡើង ហើយទៅរកផ្លូវត្រូវ។ អ្នកដែលមិនត្រូវរងទុក្ខនោះគឺក្រអឺតក្រទមគ្មានន័យ ហើយក៏ភ្លេចព្រះដែរ។ កាលដេកត្រូវរលាយក្នុងភ្លើងចង្រ្កាន ក្លាយទៅជាភាជនៈ បុរស នោះត្រូវដោយទុក្ខ។ ទ្វារនៃស្ថានសួគ៌ត្រូវបានគេហៅថាជាទ្វារនៃគុជខ្យង។ គុជគឺជាវត្ថុ ដែលមិនបរិសុទ្ធវិញដូចវត្ថុមិនបរិសុទ្ធខ្លះចូលទៅក្នុងសម្បកហើយជំរុញ។ ដូច្នេះ គុជគឺជា ពាក្យប្រៀបធៀបទៅនឹងគ្រីស្ទាល់នៃទុក្ខ។

2. ការលើកតម្កើង

ពេលបុរសត្រូវល្បួង គាត់បានរកឃើញចំណុចខ្សោយរបស់គាត់។ ការល្បួងឱ្យមករកអ្នក
ជឿគឺជាលក្ខណៈពិសេសដើម្បីធ្វើឱ្យគាត់ជាអកុសល។ ពេលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលភ្ញាក់
នៅវាលរហោស្ថាន ពួកគេស្រែកទឹកមួយឬពីរដងដោយគ្មានទឹក ប៉ុន្តែ បុរសនោះត្រូវបាន
ល្បួង ហើយយកឈ្នះវា គាត់ទទួលបាននូវព្រះគុណដែលព្រះប្រទានឱ្យ ហើយគាត់បានធំ
ឆាត់ខាងវិញ្ញាណ។ អ្នកជឿមិនអាចធំឡើងដោយប្រាជ្ញានិងអំណាចរបស់គាត់។ បុរស
ខ្លួនឯងមិនមានគុណភាពដើម្បីក្លាយជាមនុស្សខាងវិញ្ញាណត្រឹមត្រូវ។ មនុស្សយល់ខុស
ពាក្យ បំពាក្យរបស់សេម™ ក្នុងលោកុប្បត្តិ ៩:២៦) ហើយនិយាយខុសដូចខាងក្រោម។
នោះគឺសម្រាប់កុលសម្ព័ន្ធ Shem អាចស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់បានយ៉ាងល្អនៅក្នុងគ្រឹះរបស់
គាត់ ហើយថែមទាំងបម្រើព្រះបានយ៉ាងល្អផងដែរ ប្រជាជាតិអាស៊ី (ពួកគេបាននិយាយ
ថាជនជាតិអាស៊ីជាកម្មសិទ្ធិរបស់កុលសម្ព័ន្ធ Shem ។ ប៉ុន្តែ "ព្រះនៃសេម" មិនគួរត្រូវ
បានដោះស្រាយដូច្នេះទេ។ ពាក្យនេះចង្អុលទៅកូនចៅរបស់អំប្រាហាំក្នុងកុលសម្ព័ន្ធសេម
ពោលគឺកំណើតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ សម្រាប់កុលសម្ព័ន្ធ Shem ក៏ជាអ្នកមានបាបដូចគ្នាទៅ
នឹងកុលសម្ព័ន្ធផ្សេងទៀតដែរ ពួកគេយល់ពីចំណេះដឹងខាងវិញ្ញាណ ដោយគ្រាន់តែព្រះ
គុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ។ មានតែពួកគេដែលមិនមានចំណុចល្អខាងសាសនាតែ
មួយគត់។ កុលសម្ព័ន្ធ Shem មិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីបង្ហាញពីមុខងារខាងវិញ្ញាណ
ល្អជាងកុលសម្ព័ន្ធផ្សេងទៀតទេ។

សេចក្តីជំនឿរក្សាព្រះគុណតាមរយៈការល្បួង។ ព្រះវិហារអង់គ្លេសត្រូវបានបៀតបៀន
ដោយម្ចាស់ក្សត្រីម៉ារី ពួកបរិសុទ្ធជាច្រើនត្រូវបានជាប់គុក ហើយរក្សាភាពថ្លៃថ្នូរនៃសេច

ក្តីជំនឿ ហើយមិនបានសម្របសម្រួល។ ប៉ុន្តែម្ចាស់ក្សត្រីម៉ារីបានសោយទិវង្គត ហើយ ពួកគេត្រូវបានដោះលែង ហើយត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ ហើយបន្ទាប់មកទាំងអស់ត្រូវខូចខាត។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ពេលដែលជំនឿរបស់យើងជួបនឹងការសាកល្បង ហើយឈ្នះវាត្រូវ បានពង្រឹង។ ជំនឿដើម្បីស្តាប់តែធម្មទេសនា និងការជឿគឺខ្សោយ។ ដូចដែលយើងពិត ជាបានរងទុក្ខលំបាក ហើយយើងឃើញជំនួយពីព្រះ ជំនឿរបស់យើងទទួលបានថាមព ល។

ដូចដែលយើងត្រូវបានល្បង ព្រះប្រទានវិធីដើម្បីជៀសវាង។ ដូច្នេះ យើងគួររង់ចាំអំណាច ដែលគាត់ផ្តល់ឱ្យដោយស្ងាត់ៗ។ (និក្ខមនំ ១៤:១៤) ពេលយើងដោះស្រាយការល្បង ដោយឆន្ទៈរបស់យើង ជាជាងយើងត្រូវទម្លាក់ចូលទៅក្នុងកន្លែងដែលពិបាកជាង។ Bradford បានយកជំងឺឈឺសន្លាក់ឆ្អឹងពេញមួយជីវិតរបស់គាត់។ គាត់មានការធ្លាក់ទឹក ចិត្តក្នុងចិត្តជានិច្ច ហើយមានអំណរតិចតួចដូចគ្រិស្ត។ បន្ទាប់ពីគាត់បានចូលទៅក្នុងគុក ដើម្បីរក្សាជំនឿរបស់គាត់ ជំងឺឈឺសន្លាក់ឆ្អឹងរបស់គាត់បានបាត់ទៅហើយ ហើយចិត្ត របស់គាត់ពោរពេញដោយអំណរ។ ទីបំផុត គាត់ត្រូវបានគេធ្វើឃាត។

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 អត្ថន័យនៃទីសក្ការៈ (ចោទិយកថា ១២:១១-១៤)

ពេលយើងអមទាយពីការឈ្លានពានរបស់ទ័ពបាប៊ីឡូនទៅក្នុងយេរូសាឡឹម ហោរាភ្លែង ក្លាយបាននិយាយថា៖ បំរើទុកចិត្តនឹងពាក្យបោកបញ្ឆោតទាំងនេះឡើយ៖ «នេះជាព្រះ វិហារនៃព្រះយេស៊ូវ ជាវិហារនៃព្រះយេស៊ូវ ជាវិហារនៃព្រះយេស៊ូវ»TM។ (យេ. ៧: ៤) ពួកគេមិនធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ ហើយពឹងផ្អែកលើព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ប៉ុណ្ណោះ។ នោះគឺពួកគេបានដឹងដើម្បីជៀសវាងគ្រោះកាចសម្រាប់ប្រាសាទដ៏អស្ចារ្យ។ ពួកគេបានបោះចោលនូវសេចក្តីសុចរិត សេចក្តីមេត្តាករុណា និងភាពស្មោះត្រង់ (Mt 23:23) ហើយបានជឿលើប្រាសាទតែមួយគត់ ដែលជាស្នាដៃរបស់មនុស្សខ្វាក់។ ពួក សិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវបានព្យាយាមចង្អុលការសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ហើយបង្ហាញ វាដល់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូវមិនបានឃើញវាទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ទតមើលនៅថ្ងៃជំនុំជំរះថា ថ្ម មិនត្រូវនៅជាប់នឹងថ្មឡើយ ហើយអ្វីៗទាំងអស់នឹងត្រូវបំផ្លាញចោល ហើយទ្រង់បាន បង្រៀនអំពីថ្ងៃចុងបញ្ចប់នៃពិភពលោក។ (មថ ២៤:១-២) កំណត់ត្រាដែលថាពួកជំនុំ សម័យដើមបានសាងសង់វិហារមិនត្រូវបានបង្ហាញក្នុងបទគម្ពីរទេ។ បន្ទាប់មក ក្រុមជំនុំ ទាំងឡាយក៏គួររៀបចំកន្លែងថ្វាយបង្គំដែរ។ ប៉ុន្តែហេតុផលដែលមិនមានកំណត់ត្រាបែប នេះគឺសម្រាប់ជីវិតក្រុមជំនុំ ហើយមួយទៀតគឺសំខាន់ជាងអការថ្វាយបង្គំទៅទៀត។ ដោយសារពួកគេផ្ដោតទៅលើអ្វីដែលសំខាន់ នោះពួកគេមិនមានអារម្មណ៍ថាចាំបាច់អំពីអ្វី ដែលសំខាន់ជាងការសាងសង់ថ្វាយបង្គំនោះ? អត្ថបទចង្អុលបង្ហាញវាមកយើង។ វាជា ព្រះនាមរបស់ព្រះ។

1. ទីសក្ការៈមានសារៈសំខាន់សម្រាប់ព្រះដាក់ព្រះនាមទ្រង់នៅក្នុងនោះ។

1) ព្រះនាមរបស់ព្រះជាម្ចាស់មានន័យថាពាក្យដែលគាត់បានបើកសម្តែង។ ព្រះបានតាំងព្រះបន្ទូលទ្រង់ជាតំណាងរបស់ទ្រង់ ហើយដូចជាបានប្រកាសទ្រង់មានបន្ទូលថានឹងនៅជាមួយគាត់។ អំណាចនៃពាក្យរបស់លោកគឺជាសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះ។ នៅកន្លែងដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានត្រូវប្រកាស ព្រះអង្គគង់នៅទីនោះ។ ហោរាយេរេមាបាននិយាយថា គាត់មិនអាចនិយាយថាសម្រាប់កូនទេ។ ព្រះមានបន្ទូលថា៖ ប៉ុន្តែព្រះយេហូវ៉ាមានបន្ទូលមកខ្ញុំថា៖ ប៉ុន្តែនិយាយថាខ្ញុំនៅក្មេងឡើយ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាដែលខ្ញុំចាត់អ្នកឱ្យទៅ នោះអ្នករាល់គ្នាត្រូវទៅ ហើយអ្វីដែលខ្ញុំបង្គាប់អ្នក អ្នកនឹងត្រូវនិយាយ។ កុំខ្លាចពួកគេឡើយ ដ្បិតយើងនៅជាមួយនឹងអ្នករាល់គ្នា ដើម្បីរំដោះអ្នក នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេហូវ៉ា™។ ពេលនោះ ព្រះអម្ចាស់ដកព្រះហស្តមកពាល់មាត់ខ្ញុំ។ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា៖ បើមើល ខ្ញុំបានដាក់ពាក្យរបស់ខ្ញុំនៅក្នុងមាត់អ្នកហើយ។ “។ (យេ. ហើយមើលចុះ ខ្ញុំនៅជាមួយអ្នករាល់គ្នាហូតដល់ទីបញ្ចប់នៃអាយុកាល™។ (ម៉ាថាយ ២៨:២០)

2. ព្រះនាមរបស់ព្រះចង្អុលបង្ហាញអំពីអំណាចរបស់គាត់។

ពេលយើងអធិស្ឋានដល់ព្រះ យើងបានអធិស្ឋានក្នុងព្រះនាមព្រះគ្រីស្ទ។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ ប៉ុន្តែសុំប្រាប់អ្នកម្តងទៀតថា ប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នាពីរនាក់យល់ស្របនៅលើផែនដីអំពីអ្វីដែលគេសុំ នោះព្រះបិតារបស់ខ្ញុំដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌នឹងធ្វើសម្រាប់គេ។ ដ្បិតកន្លែងណាដែលប្រមូលបានពីរ ឬបីនាក់ក្នុងនាមខ្ញុំ នោះខ្ញុំនៅក្នុងចំណោមពួកគេ™។ (Mt

18:19-20) ជួនកាលព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលថា ការអធិស្ឋានរបស់យើងត្រូវបានប្រតិបត្តិក្នុងព្រះនាមនៃព្រះអម្ចាស់ នោះគួរតែបានសម្រេច។ (យ៉ូហាន ១៤:១៣, ១៤, ១៦:២២, ២៤) ព្រះវិហារបរិសុទ្ធគឺជាកន្លែងដែលអំណាចនៃនាមរបស់ព្រះបានត្រូវសម្តែង។ ម្យ៉ាងទៀតវាជាកន្លែងអធិស្ឋាន។

គឺ 56:7 មានបន្ទូលថា៖ បើយើងនឹងនាំអ្នកទាំងនេះទៅភ្នំបរិសុទ្ធរបស់ខ្ញុំ ហើយធ្វើឱ្យពួកគេមានអំណរក្នុងផ្ទះនៃការអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំ តង្វាយដុតរបស់ពួកគេ និងយញ្ញបូជារបស់ពួកគេនឹងត្រូវទទួលនៅលើអាសនៈរបស់ខ្ញុំ។ ដ្បិតផ្ទះរបស់ខ្ញុំនឹងត្រូវហៅថាជាផ្ទះនៃការអធិស្ឋានសម្រាប់គ្រប់ជាតិសាសន៍™។ ដូច្នេះ ពីព្រះវិហារបរិសុទ្ធត្រូវបានសាងសង់ឡើងព្រះបានធ្វើឱ្យពួកគេរក្សាបរិយាកាសស្ងប់ស្ងាត់។ ដល់កន្លែងសាងសង់ គាត់មិនស្តាប់គាត់ទេថា៖ បំពេលសាងសង់ផ្ទះគឺធ្វើពីថ្មនៅកន្លែងយកថ្ម ដូច្នេះមិនឮញញូរ ញ្ចៅ ឬឧបករណ៍ដែកណាមួយឮនៅក្នុងផ្ទះពេលកំពុងសាងសង់ឡើយ™។ (ស្តេចទី១ ៦:៧) អំពីសារៈសំខាន់នៃការអធិស្ឋាន យើងមិនត្រូវនិយាយអ្វីឡើយ។ របស់ផ្សេងទៀតមានពេលសម្រាកទោះបីជាវាជារឿងល្អក៏ដោយ។ ប៉ុន្តែចំពោះតែការអធិស្ឋានប៉ុណ្ណោះ យើងមិនគួរផ្អាកឡើយ។ (ទី១ ៥:១៧) មានតែការអធិស្ឋានប៉ុណ្ណោះដែលគួរធ្វើនៅពេលយើងស្លាប់ដែរ។

3. ទីសក្ការៈសំខាន់សម្រាប់អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានថ្វាយដល់ព្រះ

ខទី ១១ នៅក្នុងអត្ថបទកត់ត្រានូវអ្វីដែលអ្នកជឿគួរផ្តល់ជូន។ មានប្រាំយ៉ាង; អ្វីដែលមកដល់ដំបូងគឺបំភ្លឺដោយដុត™។ តង្វាយដុតគឺថ្វាយដោយដុតចៀម ពាក្យហេព្រើរ () មាន

អត្ថន័យអាថ៌កំបាំង។ មិនមែនមានន័យថា លុបវាចោលដោយដុតខ្លះទេ តែមានន័យថា ក្លាយជាមនុស្សថ្លៃថ្នូរដោយការដុត។ នេះជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃការលះបង់របស់អ្នកជឿ។

ការលះបង់របស់អ្នកជឿគឺសំខាន់ណាស់។ កាលដែលយើងថ្វាយរូបកាយរបស់យើងដល់ព្រះ មិនមែនជាការខាតបង់ទេ ជាជាងយើងទទួលបានផល។ បុរសនោះមិនលះបង់ខ្លួនចំពោះព្រះទេ គាត់ប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយធ្វើឲ្យខ្លួនកខ្វក់។ បន្ទាប់ពីអំពើបាបបានចាកចេញពីព្រះ ហើយបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប នោះគាត់បានយករូបកាយដ៏គួរឲ្យអាម៉ាស់មួយនៅចំពោះមុខអ្នកដទៃ។ ដូច្នេះ អេវ៉ា ប្រពន្ធរបស់គាត់ត្រូវបានលាក់បាំងក្នុងចំណោមដើមឈើនៅក្នុងសួនច្បារ។ (លោកុប្បត្តិ ៣:៧-៨)។ នៅពេលតង្វាយដុតមានមួយទៀតដែលយើងគួរគិត។ គឺដុតចៀម ហើយថ្វាយដល់ព្រះ។ ភ្លើងគឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃទុក្ខ។ ការរងទុក្ខដែលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានទទួលនៅក្នុងប្រទេសអេស៊ីបត្រូវបានអំពាវនាវឱ្យមានភ្លើងនេះ។ ព្រះបានប្រើការរងទុក្ខដូចជាភ្លើងដែលព្រះបានធ្វើឱ្យរាស្ត្ររបស់ទ្រង់មានភាពថ្លៃថ្នូរ។ ហើយអ្វីដែលគេថ្វាយនៅជាប់នឹងតង្វាយដុត គឺជាអំណោយថ្វាយដល់ព្រះ។ សព្វថ្ងៃនេះ យើងក៏ព្យាយាមថ្វាយរឿងដល់ព្រះដែរ។ ដេត។ និក្ខមនំ 16:16 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯក្នុងមួយឆ្នាំ បុរសរបស់អ្នកទាំងអស់ត្រូវបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នកបីដង នៅកន្លែងដែលព្រះអង្គនឹងជ្រើសរើស គឺនៅក្នុងពិធីបុណ្យនំប៉័ងឥតមេ នៅថ្ងៃបុណ្យសប្តាហ៍ និងបុណ្យស្តង់។ ពួកគេមិនត្រូវបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ាដោយងែទទេឡើយ។ “។ សូមមើល Ex 23:15, 34:20 ។ យើងមិនគួរមានការ

ខ្វល់ខ្វាយដើម្បីថ្វាយអ្វីខ្លះដល់ព្រះឡើយ។ ១) បើយើងចាត់ទុករឿងនោះឱ្យមានតម្លៃ តើយើងមិនថ្វាយវាដល់ព្រះដ៏វិសេសទេ? ២) យើងគួរដឹងថាអ្វីៗទាំងអស់របស់យើងជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ១ កូរិនថូស ៤:៧ មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែអ្នកណាឃើញអ្វីប្លែកពីអ្នក? តើអ្នកមានអ្វីខ្លះដែលអ្នកមិនបានទទួល? បើអ្នកបានទទួលហើយ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកអួតថាមិនបានទទួល? “។ ពេលយើងរស់នៅដោយមិនស្គាល់ព្រះអម្ចាស់ យើងមិនគួរអះអាងថារឿងនោះជាទម្លាប់របស់ខ្ញុំឡើយ។ ការដែលព្រះជាម្ចាស់ជារបស់ខ្ញុំ គឺជាចិត្តរបស់ចោរ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ សកម្មភាពដ៏អាក្រក់របស់ខ្លួនក្នុងការប្រព្រឹត្តចំពោះព្រះជាអ្នកបះបោរ។ ក្នុងអត្ថបទ ពាក្យ បំពេញបង់™ និងពាក្យ បំពេញ ចង្អុលបង្ហាញថា ការថ្វាយរបស់យើងក៏គួរតែស្មោះត្រង់ដែរ។ ជាពិសេសពាក្យថា បង្វាយមួយភាគក្នុងដប់™ ចេញពីអត្ថបទនេះ ធ្វើឱ្យយើងមានអារម្មណ៍ថា តានតឹងក្នុងការថ្វាយដង្វាយដល់ព្រះ វាជាចំនួនដែលព្រះបានទូទាត់ អ្នកតង្វាយគួរតែថ្វាយនូវអ្វីដែលព្រះសព្វព្រះទ័យ។ វាងាយស្រួលណាស់ដែលបុគ្គលដែលថ្វាយដង្វាយដល់ព្រះមិនប្រុងប្រយ័ត្ន បំភ្លេចចោល និងដោយចិត្តស្មោះ។ អាកប្បកិរិយាបែបនេះគឺជាអំពើបាប។

សេចក្តីអធិប្បាយ 7 ចូរយើងរស់នៅជាអ្នកប្រតិបត្តិ។ (លោទិយកថា ៣០:១១-១៤)

ការដែលព្រះប្រទានព្រះបន្ទូលមកយើង គឺធ្វើឱ្យយើងរស់នៅដោយស្មោះត្រង់។ អ្នកដែលស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់តែប៉ុណ្ណោះ ហើយមិនធ្វើតាមនោះទេ គឺអ្នកដែលត្រូវគេបោកប្រាស់។ គាត់បានក្លាយជាមនុស្សមានបាបបាត់បង់ពេលវេលាដ៏ថ្លៃថ្នូរ។ ប៉ុន្តែយើងមានវិធីដើម្បីប្រតិបត្តិព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងងាយ។

1. ធ្វើដោយការយល់ដឹង។

អ្នកដែលយល់បទគម្ពីរក៏មិនមែនជាមនុស្សឆ្លាតដែរ ហើយក៏ជាទស្សនវិទូដែរ។ ព្រះគម្ពីរត្រូវបានយល់ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ អត្ថបទនោះបាននិយាយថា ចំណេះដឹងដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធយល់ថាជា ០ ចំណេះដឹងដែលត្រូវនៅក្បែរនោះ TM (ខទី ១៤) ចំណេះដឹងដែលបិទជិតមិនត្រជាក់ទេ ប៉ុន្តែដំណើរការដោយជីវិតនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ ដើម្បីដឹងថាពេលយើងប៉ះដៃលើភ្លើងផ្ទូងយើងកំពុងឆេះគឺមានសកម្មភាពមួយចំនួន។ ចំណេះដឹងដើម្បីយល់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធកើតមានសកម្មភាពបែបនោះ។ ចំណេះដឹងបែបនេះទទួលបានដោយការអធិស្ឋានរបស់យើង។

2. ធ្វើដោយជំនឿ

ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលដាក់នៅក្បែរនោះផ្តល់សេចក្តីជំនឿដល់មនុស្ស។ (រ៉ូម ១០:១៧) ដោយសារបុរសនោះមានទំនុកចិត្តយ៉ាងខ្លាំង នោះការងារមិនអាចជួយអ្វីបានឡើយ ក្រៅពីសម្រេចបានយ៉ាងខ្លាំង។ ការដែលម៉ូសេធំពេញវ័យ ហើយបដិសេធការហៅជាកូនរបស់

ព្រះចៅផារ៉ោនចេញពីអំណាចនៃសេចក្តីជំនឿ។ (ហេ. ១១:២៤) លើកលែងតែការសម្រេចចិត្តទាំងអស់នៃជំនឿលើបទគម្ពីរជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកនេះ។

ដូច្នេះហើយ លោក ចន ប៊ុនយ៉ាន បាននិយាយថា នៅក្នុងសៀវភៅ “សង្គ្រាមដ៏វិសុទ្ធ” ក្នុងចំណោមសេចក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីជំនឿ និងសេចក្តីស្រឡាញ់បីយ៉ាង ហេតុផលដែលសេចក្តីជំនឿមកមុនគេ គឺសម្រាប់វាជាឧត្តមសេនីយ ដែលនៅក្នុងសកម្មភាពរបស់យើងគួរតែបន្តទៅមុខជាចម្បង។ ដូច្នេះ យ៉ូហាន ១ ៥:៤ បានមានប្រសាសន៍ថា ជំនឿគឺជាអំណាចដែលកើតមកពីព្រះ នោះឈ្នះលោកីយ៍។ ហើយនេះគឺជាជ័យជម្នះដែលបានយកឈ្នះលើពិភពលោកនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើង™ ដែលកើតចេញពីសេចក្តីជំនឿ។ ហេតុអ្វីបានជាជំនឿមានអំណាចបែបនេះ? ព្រោះវាជាសកម្មភាពដែលមនុស្សយកទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងភាពភ័យខ្លាច ដែលគ្រប់សកលលោកទាំងអស់មើលទៅភ្លឺ។ លោក Pascal បាននិយាយថា ជំនឿគឺជាការលង់ល្បែងស៊ីសង។ Kierkegaard បាននិយាយថាការបោះឆ្នោតនៃរឿងទាំងពីរ។ ប៉ុន្តែ ពាក្យបែបនេះមិនបានកំណត់និយមន័យនៃជំនឿនោះទេ។ ជំនឿមិនអាចហៅថាលង់ល្បែងបានទេ។ មូលហេតុគឺដោយសារល្បែងស៊ីសងនោះរួមបញ្ចូលអត្ថន័យនៃការផ្សេងៗគ្នា។ ជំនឿគឺជាសកម្មភាពដែលកើតចេញពីការស្គាល់សេចក្តីពិត (យ៉ាងហោចណាស់ចេញពីការស្គាល់ព្រះយ៉ាងត្រឹមត្រូវ) ជាចាំបាច់។ មិនត្រឹមតែមានដូចដែល Kant បាននិយាយនោះទេ ជំនឿមិនមែនថាបុរសនោះតាំងចិត្តដោយមិនដឹងពីវត្ថុដែលខ្លួនអាស្រ័យនោះទេ។ ហើយផងដែរ ជំនឿមិនមែនជាការបោះឆ្នោតនៃរឿងទាំងពីរដែល Kierkegaard គិតនោះទេ។ ដោយមិនស្គាល់វត្ថុចុងចោទ គាត់មិន

អាចជ្រើសរើសដោយគ្មានន័យបានទេ។ ជំនឿគឺជាបាតុភូតដែលរំជួលដោយអំណរដែល
កើតឡើងដោយការស្គាល់ព្រះ។ ដូចនោះនៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នកដែលមានសេចក្តីជំនឿពិត
អំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធក៏នៅជាមួយគាត់ សកម្មភាពរបស់គាត់រីករាលដាលទៅ
កាន់អំណាច។

3. ធ្វើដោយសន្តិភាព

ការប្រតិបត្តិតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ នាំមកនូវសន្តិភាព។ របៀបដែលបុរស
ប្រព្រឹត្តអំពើបាបពិតជាយោរយោ។ នៅពេលដែលពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើបាប ព្រះជាម្ចាស់
ទុកពួកគេ។ វិញ្ញាណរបស់ព្រះដ៏មានព្រះជន្មមួយអង្គបានបន្ទូលទុកចុះទៅក្នុងទីវេទនា
ដោយមិនអាចនិយាយបាន។ គាត់ត្រូវរងគ្រោះក្នុងភាពងងឹត ទុក្ខវេទនា និងអ្វីៗដែលសៅ
ហ្មង។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ផលនៃអំពើបាបរបស់គាត់នាំមកនូវការមើលងាយ ការមើល
ងាយ ការដាក់ទណ្ឌកម្មចេញពីមនុស្សក្នុងលោក។ ដូច្នេះ តើផ្លូវនៃអំពើបាបមានទុក្ខយ៉ាង
ណា? ផ្ទុយទៅវិញ អ្នកដែលគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយរស់នៅដោយស្មោះ
ត្រង់ មានបំណងរីករាយក្នុងការផ្តាច់ចិត្តព្រះក្នុងពេលតែមួយ ទទួលព្រះគុណដែលព្រះគង់
នៅជាមួយនឹងគាត់ ហើយទីបំផុតគាត់ទទួលរង្វាន់ពីស្ថានសួគ៌។ ជាការពិតណាស់នៅ
ផ្លូវមានការរងទុក្ខនៃរូបកាយនិងបញ្ញាផងដែរ។ ប៉ុន្តែគាត់មានសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះថា
គាត់ដើរលើទុក្ខលំបាក និងបញ្ហាទាំងអស់ ជាជាងគួរតែត្រូវបានប្តូរជាពរជ័យពីព្រះ។
ដូច្នេះ គាត់អាចដើរតាមផ្លូវដោយភាពរីករាយ។ ក្នុងពេលដែលអ្នកជំងឺបរិភោគថ្នាំ ទោះជា
គាត់ខាងកើតជួរចត់ដោយក្តីសង្ឃឹមក៏ដោយ ហេតុអ្វីបានជាបុរសម្នាក់ជាហេតុផលមិន

បរិភោគវាដោយងាយ? អ្នកខ្លះមិនចូលចិត្តដើរលើផ្លូវត្រូវសម្រាប់ចរិតខ្ព្យលរបស់គាត់
 ទេ។ ប៉ុន្តែត្រូវប្រើប្រាជ្ញារបស់គាត់។ នោះគឺប្រសិនបើគាត់ព្រងើយកន្តើយចំពោះចរិត
 លក្ខណៈដែលមិនយកចិត្តទុកដាក់របស់គាត់គាត់គួរតែដឹងថាយោងទៅតាមចរិតនៃពេល
 វេលាព្រលឹងរបស់គាត់គួរតែខូច។ គាត់គួរតែដឹងពីជំងឺរបស់គាត់ ហើយបង្កើតវិធីសាស្ត្រ
 ដើម្បីព្យាបាលវា។ គាត់គួរតែព្យាបាលខ្លួនឯងជាមនុស្សឈឺ ហើយគួរស្វាគមន៍គោល
 ការណ៍ខ្លះដើម្បីព្យាបាលជំងឺគាត់។ ជាពិសេសគាត់គួរស្តាប់ការទូន្មានរបស់ក្រុមគ្រួសារ
 និងមិត្តភក្តិឱ្យបានល្អ ហើយគួរតែគោរពតាមការណែនាំរបស់ខ្លួនឱ្យបានល្អ។ មិនត្រឹមតែ
 ប៉ុណ្ណោះ បុរសម្នាក់មិនចូលចិត្តប្រតិបត្តិព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះសម្រាប់អំពើបាបដ៏រ៉ាំរ៉ៃរបស់
 គាត់ទេ។

ជាឧទាហរណ៍ អំពើបាបដូចជាការសង្ស័យ ការលោភលន់ សាច់ឈាម ការមិនស្ម័គ្រចិត្ត
 គ្រប់គ្រងគាត់ គាត់បានក្លាយជាដូច្នេះ។ បុរសបែបនេះគួរតែប្រកាន់យកអាកប្បកិរិយាដ៏
 ល្អាសវៃ ជាសំខាន់ជាងនេះទៅទៀត ដើម្បីទទួលបានការប្រោសឱ្យជាពីស្ថានភាពដ៏រ៉ាំរ៉ៃ
 បែបនេះ។ ដូចការលើកឡើងខាងលើឡើងវិញ គាត់អាចយកឈ្នះលើអំពើបាបដ៏មានពិស
 បាន ដោយស្តាប់ការដាស់តឿនរបស់អ្នកដទៃ និងដំបូន្មានរបស់ពួកគេបានយ៉ាងល្អ នៅ
 ចំណុចនេះ។ ការដែលគាត់យកឈ្នះលើអំពើបាបពិតជាបញ្ហាដ៏រីករាយ។ កាលដែល
 គាត់មិនយកឈ្នះវា គាត់ក្លាយទៅជាអ្នកទោសនៃអំពើបាបដ៏វេទនាជារៀងរហូត។

សេចក្តីអធិប្បាយ 8 ចូររឹងមាំ ហើយក្លាហាន (ចោទិយកថា ៣១:៧-៨)

ពេលបុរសនោះមានជីវិត គាត់ធ្លាក់ទឹកចិត្ត និងអន់ចិត្ត ហើយត្រូវបានគេកំសាក ហើយ បោះបង់ដោយងាយ។ កំណើតនៃមនុស្សក្នុងលោកនេះ មិនមែនមកដោយការធ្លាក់ទឹកចិត្ត និងការមិនសប្បាយចិត្តឡើយ។

1. ដ្បិតយើងបានទទួលការហៅចេញពីព្រះ យើងមិនគួរខកចិត្តទេ ប៉ុន្តែគួរតែរឹងមាំ និងក្លាហាន។

ខទី៧បានចែងថា៖ បុត្រទៅជាមួយនឹងប្រជាជននេះទៅក្នុងស្រុកដែលព្រះយេស៊ូវបាន ស្នូចនឹងបុព្វបុរសរបស់ពួកគេថានឹងប្រគល់ឱ្យពួកគេ ហើយអ្នកនឹងដាក់ពួកគេជាកម្មសិទ្ធិ ដែលវាគឺជាពាក្យដើម្បីបំពេញបេសកកម្មទៅកាន់យ៉ូស្វេ។ ដោយសារមនុស្សម្នាក់ៗមាន ទម្រង់មុខខុសគ្នា ហើយអត្តចរិតក៏ខុសគ្នា បេសកកម្មក៏ខុសគ្នាដែរ។ មាន ឬ គ្រូគង្វាល ឬ កសិករ ឬ អ្នកនយោបាយ ឬ អ្នកប្រាជ្ញ និង ឬ អ្នកឯកទេស។ គាត់ក្រោកឈរឡើង ក្នុងអាកប្បកិរិយាដើម្បីបម្រើព្រះជាកិច្ចការរបស់គាត់ដើម្បីបម្រើបេសកកម្ម។ នៅពេល ដែលបុរសនោះបម្រើព្រះជាការងារដែលមានការតាំងចិត្ត នោះតម្លៃការងាររបស់គាត់ ក្លាយជាមនុស្សថ្លៃថ្នូរបំផុតក្នុងពិភពលោក។ ទោះបីគាត់បានក្លាយជាស្តេចប្រសិនបើគាត់ មិនបម្រើព្រះក៏ដោយ គាត់ក្លាយជាមនុស្សវេទនាដែលដើរតាមអារក្ស។ ប៉ុន្តែទោះជាគាត់ ជាអ្នកត្រេកត្រអាលក៏ដោយ គាត់បម្រើព្រះ គាត់ត្រូវបានលើកឡើងជាងទេវតា។ ចន ប៉ុ នយ៉ាន ក្លាយជាអ្នកលក់ទឹកភ្នែកគឺបែបនេះ។ ដូច្នេះ បុរសតែងតែពេញចិត្តនឹងបេសកកម្ម

របស់ខ្លួន ហើយគួរតែអនុវត្តបេសកកម្មនេះឱ្យខ្លាំងក្លា។ ដោយមិនបានអនុវត្តកិច្ចការ
របស់ព្រះ ការរំពឹងថាព្រះប្រតិបត្តិបេសកកម្មរបស់ខ្ញុំត្រូវតែជាសកម្មភាពបង្ខំ និងអាកប្ប
កិរិយាចោរ។

2. យើងក្លាយជាមនុស្សរឹងមាំដោយយកស្មារតីនៃអ្នកល្អះ។

ពាក្យនៃខទី ៧ ខ “ដ្បិតអ្នករាល់គ្នានឹងទៅជាមួយនឹងប្រជាជននេះទៅក្នុងស្រុកដែលព្រះ
អម្ចាស់បានស្ស័យនឹងបុព្វបុរសរបស់ពួកគេថា នឹងប្រគល់ឱ្យពួកគេ ហើយអ្នកនឹងដាក់ពួក
គេជាកម្មសិទ្ធិ មានន័យថា ពាក្យថា "បង្ក្រាប" តាមធម្មជាតិ ព្រះបានបង្កើតមនុស្ស
ហើយតាំងគាត់ជាអ្នកបង្ក្រាប។ លោកុប្បត្តិ 1:28 មានប្រសាសន៍ថា៖ បើហើយព្រះបាន
ប្រទានពរដល់ពួកគេ។ ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ បើចូរបង្កើតកូនឱ្យបានច្រើន
ឡើង ហើយពេញលើផែនដី ហើយត្រួតត្រាវា ហើយមានអំណាចលើត្រីសមុទ្រ និងលើ
សត្វស្លាបលើមេឃ និងលើគ្រប់សត្វដែលរស់នៅលើផែនដី™។ យើងគួរតែកាន់កាប់ធម្ម
ជាតិ និងអំពើបាបផងដែរ។ ប៉ុន្តែហេតុអ្វីបានជាមិនបង្ក្រាបពួកគេ? ដោយសារពួកគេចង់
ជាប់គុកនៅក្នុងរបបងតូចចង្អៀត ហៅថា “ខ្ញុំ”។ អ្នកដែលជឿលើព្រះដែលបានបង្កើតនិង
គ្រប់គ្រង ហើយដឹងថាយើងជាមនុស្សដែលត្រូវទៅដល់ទីបំផុតនៃផែនដីគឺជំងឺជានេះកាន់
តែធំធេងនិងដើម្បីបង្ក្រាបពួកគេ។ ដូចមនុស្សប្រុសមានបេះដូងអ្នកកាន់ត្រូវតែមានភាព
ក្លាហានជាក់ជាមិនខាន។ បុរសម្នាក់ដែលជាមិត្តរបស់ខ្ញុំកាលនៅរៀនមធ្យមសិក្សាបាន
ចូលទៅក្នុងភ្នំដើម្បីធ្វើអត្តឃាតខ្លួនឯង។ ដោយសារគាត់ដឹងខ្លះនៅទីនោះ គាត់ក៏ត្រឡប់
ទៅផ្ទះវិញ។ ការយល់ដឹងនោះគឺថា “កាលដែលខ្ញុំមានការសម្រេចចិត្តដ៏អស្ចារ្យក្នុងការធ្វើ

អត្ថយាត ខ្ញុំនឹងត្រូវសម្រាយផ្លូវរបស់ខ្ញុំ ហើយនឹងតទល់នឹងពួកគេ ហើយនឹងមានជីវិតតែម្តង”។

ចុះតើអ្វីទៅជាកម្មវិធីនៃការឈ្នះ? ទីមួយគឺវាយខ្ញុំ ហើយធ្វើឱ្យខ្ញុំស្តាប់បង្គាប់។ កូរិនថូស ទី១ ៩:២៦-២៧ បានប្រាប់ខ្ញុំថា បង្ខំច្រើន ខ្ញុំមិនរត់ដោយគ្មានគោលដៅទេ។ ខ្ញុំមិនវាយដូចខ្យល់ទេ។ 27 ប៉ុន្តែខ្ញុំប្រៀនប្រដៅរូបរាងកាយរបស់ខ្ញុំ ហើយរក្សាវាឱ្យស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រង ក្រែងលោខ្ញុំបានផ្សព្វផ្សាយដល់អ្នកដទៃហើយ ខ្ញុំនឹងត្រូវដកសិទ្ធិ™។ II Cor 4:12 មានប្រសាសន៍ថា៖ បង្ខំច្រើនសេចក្តីស្លាប់គឺជាការងារនៅក្នុងយើង ប៉ុន្តែជីវិតនៅក្នុងអ្នកវិញ™។ ពាក្យដែលប៉ុលបាននិយាយថា គាត់តែងតែស្លាប់ (ឯកូរិនថូស ៤:១១) មានន័យថាផ្នែកខាងក្នុងដែលគាត់បានទទួលការរងទុក្ខសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់។ ការរងទុក្ខគឺជាអាថ៌កំបាំងដើម្បីបំពេញសេចក្តីជំនឿរបស់យើង។ ដូចនៅក្នុងថ្ងៃនៃព្រះមហាក្សត្រិយានីម៉ារី, អ្នកជឿជាច្រើនត្រូវបានជាប់គុក; ពួកគេបានរៀបចំអាកប្បកិរិយាដើម្បីសុគតថ្វាយព្រះអម្ចាស់។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីម្ចាស់ក្សត្រី Mary បានសោយទិវង្គត ពួកគេបានទទួលសេរីភាពនៃជំនឿ។ ក្រោយពីគេដោះលែងហើយបានត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញបន្ទាប់មកទាំងអស់ត្រូវខូចខាតជាសក្តិភាពប្រវត្តិសាស្ត្រ។ ដូចជាការសាកល្បងនោះមានអាថ៌កំបាំង។ ពិភពលោកខាងមុខដ៏អស់កល្បជានិច្ចដែលទ្វារនៃទីក្រុងយេរូសាឡឹមក៏ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយគុជខ្យង។ (បប. ២១:២១) គុជគឺជាគ្រឹស្តាល់នៃការរងទុក្ខ។

ហើយយើងគួរតែវាយប្រហារសាតាំង ហើយគួរតែកាន់កាប់វា។ អេភេសូរ 6:12 បានមានប្រសាសន៍ថា បង្អិតយើងមិនច្បាំងនឹងសាច់ឈាមទេ គឺទាល់នឹងពួកអ្នកគ្រប់គ្រង

ប្រឆាំងនឹងអ្នកមានអំណាច ប្រឆាំងនឹងអំណាចលោហធាតុលើភាពងងឹតបច្ចុប្បន្ននេះ
ប្រឆាំងនឹងកម្លាំងខាងវិញ្ញាណនៃអំពើអាក្រក់នៅស្ថានសួគ៌។ “។ សត្រូវរបស់យើងគឺ
មានតែវត្ថុទាំងពីរនេះប៉ុណ្ណោះ។ នៅពេលយើងយកឈ្នះសត្រូវទាំងពីរនេះ (ខ្ញុំខ្លួនឯង និង
អារក្ស) ទីបន្ទាល់ដំណឹងល្អរបស់យើងត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយរហូតដល់ចុងផែនដី។

លើកលែងតែពួកគេ រឿងដែលត្រូវវាយប្រហារ និងយកឈ្នះគឺវង្វេង ហើយបន្ទាប់មក
យើងគួរតែត្រូវបាននាំយកមកនូវការបរាជ័យនៃសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណ។ អាថ៌កំបាំងដើម្បី
យកឈ្នះអារក្ស គឺលើកលែងតែពាក់គ្រឿងសឹករបស់ព្រះ ហើយអធិស្ឋាន ប៉ុន្តែគ្មានវិធី
ផ្សេងទៀតទេ។ (អេភ. ៦:១០-១៨) បន្ទាប់ពីលោកយេស៊ូបានប្រោសក្មេងដែលមានអារក្ស
ស្ងួតនោះជាសះស្បើយ ពួកសិស្សបានសួរថា៖ ណែនាំគាត់ចូលទៅក្នុងផ្ទះ ពួកសិស្សសួរ
គាត់ដោយឡែកថា៖ បែបតុអ្វីបានជាយើងមិនអាចដេញវាចេញ? “។ (Mk 9:28) បន្ទាប់
មក ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលថា៖ ណែនាំមានប្រសាសន៍ទៅគេថា៖ បែបនេះប្រភេទនេះមិន
អាចបណ្តេញចេញដោយអ្វីក្រៅពីការអធិស្ឋានឡើយ™។ (ម៉ាតា ៩:២៩)

3. យើងក្លាយជាមនុស្សរឹងមាំសម្រាប់ព្រះដែលបានសន្យាថានឹងនៅជាមួយយើង។
ខទី ៨ ចែងថា៖ ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូវាដែលយាងទៅមុខអ្នករាល់គ្នា។ គាត់នឹងនៅជាមួយអ្នក;
គាត់នឹងមិនចាកចេញពីអ្នក ឬបោះបង់ចោលអ្នកឡើយ។ កុំភ័យខ្លាច ឬតក់ស្លុតឡើយ™។
ខាងលើដែលព្រះគង់នៅជាមួយខ្ញុំជាមួយគ្នា គ្មានអំណាចខ្លាំងជាងសម្រាប់យើងទេ។
ទោះបីជាមនុស្សទាំងអស់ក្នុងលោកនេះផ្ទុយពីខ្ញុំក៏ដោយ ប្រសិនបើមានតែព្រះនៅជាមួយខ្ញុំ
នោះមានន័យថាវាគឺជាជ័យជំនះរបស់ខ្ញុំដោយមិនមានការប្រយុទ្ធ។ នៅថ្ងៃដែលគោលលទ្ធិ

នៃលក្ខណៈដ៏ទេវភាពរបស់ព្រះយេស៊ូវត្រូវបានប្រឆាំងនឹងក្រុមជំនុំទាំងអស់បានចូលរួមក្នុង
 ចលនានេះ។ បន្ទាប់មក Athanasius ត្រូវបានរស់នៅដោយនិរទេសខ្លួនអស់រយៈពេល
 20 ឆ្នាំបានអះអាងពីធម្មជាតិដ៏ទេវភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទដោយបទគម្ពីរ។ មានបុរសម្នាក់
 បានមកលេងគាត់ ហើយដូចគាត់បាននិយាយថា៖ ពិភពលោកទាំងមូលប្រឆាំងនឹងអ្នក™
 ។ គាត់ឆ្លើយថា៖ ប្រសិនបើពិភពលោកទាំងអស់ប្រឆាំងនឹងខ្ញុំ ខ្ញុំប្រឆាំងនឹងពិភពលោក
 ទាំងអស់™។ ព្រះតែងតែនៅជាមួយគាត់ដើម្បីទាមទារការពិត។

ដូច្នេះ យើងមិនគួរដើរតាមលោកីយ៍ទេ តែយើងគួរប្រតិបត្តិតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ។
 ដេត។ លោកុប្បត្តិ 29:29 មានប្រសាសន៍ថា៖ ជំរឿនសម្ងាត់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអម្ចាស់
 ជាព្រះនៃយើង ប៉ុន្តែអ្វីៗដែលបានបើកសម្តែងនោះ ជាប់របស់យើង និងកូនចៅរបស់យើងជា
 រៀងរហូត ដើម្បីឱ្យយើងប្រព្រឹត្តតាមគ្រប់ទាំងពាក្យនៃក្រឹត្យវិន័យនេះ។ ដូច្នេះ ព្រះបន្ទូល
 នៃព្រះនៅក្នុងយើង គឺជាកំណប់ទ្រព្យ។ គ្រូបង្រៀន Moody បាននិយាយថា "យកព្រះ
 តាមព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់" ។ ពេលអំប្រាហាំចាកចេញពីក្រុងខាល់ខាអ៊ែរទៅវិញថា៖ បុរស
 លោកអាប័រាមក៏ទៅដូចជាព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកលោក ហើយទុកក៏ទៅជាមួយដៃ
 រ។ អាប័រាមមានអាយុចិតសិបប្រាំឆ្នាំ ពេលគាត់ចេញពីហាវ៉ាន។ “។ (លោកុប្បត្តិ ១២៖
 ៤) ដូច្នេះ តើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមានតម្លៃប៉ុន្មាន? យើងមិនគួរភ្ជាប់ទៅនឹងគេមនៃពាក្យ
 ស្ទើរតែទេ ហើយយើងគួរតែកាន់ពាក្យនេះឱ្យជ្រៅ ហើយដើរលើវា។

សេចក្តីអធិប្បាយ 9 កិច្ចការនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (ចោទិយកថា ៣២:១-៤)

បទចម្រៀងរបស់លោកម៉ូសេដែលបានសរសេរនៅជំពូកទី 32 ត្រូវបានជូនដំណឹងរួចហើយដោយព្រះ វាត្រូវបានបើកសម្តែងជាវចនាប័ទ្មសង្ខេបមុនជំពូកទី 19 ខាងក្រោម។ ជាការពិតណាស់ ខ្លឹមសារគឺថាអ៊ីស្រាអែលបានទទួលការដាក់ទណ្ឌកម្មពីព្រះដោយការបម្រើប្រព្រះដោយព្រងើយកន្តើយនឹងព្រះ។ សូមមើល ៣១:១៥-១៨, ២០-២២។ ទោះជាវាដូច្នេះក៏ដោយ លោក Wellhausen បាននិយាយថា ជំពូកទី 23 មិនមែនជាការសរសេររបស់លោក Moses ទេ។ មូលហេតុដែលគាត់និយាយដូច្នេះ 1) ពេលវេលាដែលជំពូកទី 32 ត្រូវបានកត់ត្រាទុកគឺជាពេលវេលាបន្ទាប់ពីការសោយទិវង្គតជាច្រើនថ្ងៃដែលអ៊ីស្រាអែលបានកាន់កាប់ស្រុកកាណាន។ (៧-១២) ប៉ុន្តែពាក្យ២៧-១២ អាចនិយាយដោយម៉ូសេ។ មុនពេលអ៊ីស្រាអែលកាន់កាប់ស្រុកកាណាន ព្រះក៏បានតែងតាំងទឹកដីសម្រាប់គ្រប់ទាំងសាសន៍ ហើយបានសន្យាថានឹងប្រគល់ទឹកដីឱ្យអ៊ីស្រាអែល។ 2) ដូចដែលអ្នកនិពន្ធសរសេរជំពូកទី 32 អ៊ីស្រាអែលបានរស់នៅក្នុងទឹកដីកាណានរួចហើយ (13-14) ប៉ុន្តែពាក្យនៃ 13-14 គួរតែត្រូវបានចាត់ទុកដោយគិតថាការពិតដែលថាអ៊ីស្រាអែលនឹងចូលទៅក្នុងកាណានដោយបញ្ជាក់និងដោយការព្យាករណ៍។ ពួកគេ។ (៣១:១៦-២១) ៤) ការដែលព្រះបានវិលត្រឡប់មកស្រុកអ៊ីស្រាអែលម្តងទៀត ហើយការសង្គ្រោះពីសត្រូវដែលមិនជឿនោះគឺជាលទ្ធផលនៃថ្ងៃជាប់គុក។ (៣៤-៤៣) ប៉ុន្តែសម្រាប់ហេតុផលនេះ វាមិនអាចត្រូវបាននិយាយថាវាជាផលនៃថ្ងៃជាប់គុកនោះទេ។ Wellhausen បាននិយាយថា ការសន្យារបស់ព្រះបែបនេះគឺស្រដៀងនឹងទំនាយរបស់ព្យាករណ៍ជំនាន់ក្រោយ

ដែរ (ហ្វូស ២:១៤ គឺ ១:២៤, អេសេក ១៦:៦០, ២០:៤០) បាននិយាយដូច្នេះ ប៉ុន្តែវាខុស។ ដូចដែលការគិតនោះត្រូវបានលាតត្រដាងនៅក្នុង ៣០:១-៨។ កិច្ចការនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះតាមរយៈលោកម៉ូសេគឺដូចជាធ្វើតាម។

1. ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់គួរបានសម្រេច។

ខទី 1 នៃអត្ថបទបាននិយាយថា ឯ ឱស្ថានសួគ៌អើយ ចូរស្តាប់ចុះ នោះខ្ញុំនឹងនិយាយ ហើយសូមឱ្យផែនដីបានឮពាក្យនៃមាត់របស់ខ្ញុំចុះ ។ តើពាក្យមានន័យដូចម្តេច? នេះមានន័យថា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលទ្រង់បានប្រកាសគួរតែសម្រេចជាដាច់ខាត។ ដូចពាក្យដែលមានចរិតស្មោះត្រង់មិនអាចប្រៀបធៀបបាន។ សម្រាប់មនុស្សរស់ ហើយគួរស្តាប់គាត់មិនគួរឃើញការពិតថា ខ្លឹមសារនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគួរត្រូវបានសម្រេចនោះទេ។ ប៉ុន្តែឱស្ថានសួគ៌និងផែនដីគឺជាអចិន្ត្រៃយ៍ពួកគេអាចមើលឃើញនូវស្នាដៃរបស់ពួកគេ។ (ពាក្យប្រៀបធៀប) យើងគួរតែទទួលស្គាល់ការពិតថា ភាពស្មោះត្រង់នៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺអស្ចារ្យណាស់។ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលថា៖ ឯស្ថានសួគ៌និងផែនដីនឹងកន្លងបាត់ទៅ ប៉ុន្តែពាក្យរបស់ខ្ញុំនឹងមិនរលត់ទៅវិញទេTM។ (មថ ២៤:៣៥) យើងគួរពឹងផ្អែកលើអ្វីដែលមិនផ្លាស់ប្តូរក្នុងពិភពលោកដែលអាចផ្លាស់ប្តូរបាន។ ក្នុងនាមជាអ្នកណាដែលកាន់វត្ថុដែលអាចផ្លាស់ប្តូរបាន នោះគួរតែត្រូវបានបរាជ័យក្នុងការស្ទង់មតិ។ សូមមើល ពេត្រុស ទី១ ១:២៤-២៥។ បុរសគួរមានអ្វីដែលខ្លួនគួរជឿ ប្រសិនបើគេគ្មានអ្វីដែលខ្លួនមិនជឿ នោះគេមិនអាចជួយបានឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវគេបោកបញ្ឆោតជាបន្តបន្ទាប់។ ជីវិតបែបនេះ

គ្មានសង្ឃឹមទេ។ ជានិច្ចកាល គាត់មិនអាចជួយបាន ក្រៅពីមានអារម្មណ៍ថាមានវិបត្តិជានិច្ច។

2. ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើការយ៉ាងទន់ភ្លន់។

ខទី 2 នៅក្នុងអត្ថបទបាននិយាយថា ប៉ូ សូមឱ្យការបង្រៀនរបស់ខ្ញុំស្រក់ចុះដូចភ្លៀង ការនិយាយរបស់ខ្ញុំសាត់ដូចទឹកសន្សើម ដូចជាភ្លៀងធ្លាក់មកលើស្មៅដ៏ទន់ភ្លន់ និងដូចជាភ្លៀងធ្លាក់លើស្មៅ TM ។ ពេលយើងឃើញពាក្យនេះ យើងអាចដឹងថាការងាររបស់ម៉ូសេមានភាពទន់ភ្លន់ប៉ុណ្ណា។ ម៉ូសេបានប្រហារជីវិតដោយអំណាចដ៏ច្រើន m មានចំណេះដឹងច្រើន (កិច្ចការ ៧:២២) គាត់មានពាក្យច្រើនក្រៃលែង។ ហើយគាត់គឺជាមនុស្សសុភាពបំផុត។ (ជនគណនា ១២:៣) ម៉ូសេដែលប្រកាសក្រឹត្យវិន័យដ៏អាក្រក់នោះ តើអ្នកជឿទន់ភ្លន់ប៉ុណ្ណាដែលធ្វើតាមកូនចៀម? ភាពស្ងួតបូត គឺជាគុណធម៌ដ៏ប្រសើរបំផុត ក្នុងការដឹកនាំអ្នកដទៃ។ កិច្ចការនៃព្រះគុណរបស់ព្រះក៏ត្រូវបានលាតត្រដាងថាជាតួខ្សោយជាងតួដែលមានសំឡេងខ្លាំង និងខ្លាំង។ នៅក្នុងអត្ថបទ កិច្ចការនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលប្រៀបធៀបដោយ ប៉ូ ទឹកសន្សើម TM ប៉ូ ភ្លៀងស្រទន់ TM និង ប៉ូ ផ្កាឈូក TM មានអត្ថន័យដូចតទៅ ។ ១) មានន័យថា វាជាការជំទាស់នឹងភាពទន់ខ្សោយរបស់មនុស្ស ហើយពាក់ព័ន្ធទៅនឹងវា ហើយកែប្រែការបង្រៀន។ មានន័យថា និយាយតិច ជាងនិយាយច្រើន។ ភ្លៀងក៏ផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់គ្រាប់ធញ្ញជាតិដែរ ដោយការមកបន្តិចបន្តួចយូរជាងភ្លៀងម្តងចុះមកលើគ្រាប់ធញ្ញជាតិ។ នៅពេលដែលយើងទទួលយកការផ្សាយដំណឹងល្អ ដូចដែលពេលខ្លះយើងដាស់តឿនអ្នកមិនជឿបន្តិចម្តងៗដោយពាក្យផ្តុំមន្ត្រី វាមានប្រសិទ្ធភាព។

ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងនិយាយច្រើន វាអាចនាំមកនូវផលអាក្រក់។ រយៈពេលគឺជាធាតុសំខាន់នៃភាពជោគជ័យ។ ដូចជាភ្លៀងផ្ដុំមុនមកតាមរដូវ ការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់យើងក៏គួរសម្ដែងដោយដូចជាភ្លៀងផ្ដុំមុន ធ្វើឱ្យពេលវេលាត្រឹមត្រូវ ពាក់ព័ន្ធ។ សុភាសិត 25:11 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំពាក្យដែលនិយាយគួរសមគឺដូចជាផ្លែប៉ោមមាននៅក្នុងកន្លែងមានប្រាក់TM។ ជារឿយៗបុរសដឹងថានៅពេលដែលគាត់និយាយពាក្យជាច្រើនគាត់នឹងនាំមកនូវប្រសិទ្ធភាព។ ប៉ុន្តែការនិយាយច្រើននាំឱ្យបរាជ័យច្រើន។ ២) ព្រះបន្ទូលប្រឆាំងនឹងអ្នកទន់ខ្សោយ និងវេទនាជាងអ្នកខ្លាំង អ្នកមាន អ្នកមានអំណាច អ្នកឆ្លាត និងកម្រិតពិសេស។ គម្ពីរបានចែងថា ព្រះអម្ចាស់ប្រកាសដំណឹងល្អដល់ជនក្រីក្រ។ Jm. 2:5 មានបន្ទូលថា៖ បំបងប្អូនជាទីស្រឡាញ់អើយ ចូរស្តាប់ចុះ តើព្រះមិនបានរើសពួកអ្នកក្រក្នុងលោកនេះឱ្យធ្វើជាអ្នកមានដោយសេចក្ដីជំនឿ និងជាអ្នកស្នងនគរដែលទ្រង់បានសន្យានឹងអស់អ្នកដែលស្រឡាញ់ទ្រង់ទេឬ? អត្ថបទ "ស្មៅទន់ភ្លន់" និង "ស្មៅ" គឺជាពាក្យប្រៀបធៀបរបស់មនុស្សទន់ខ្សោយ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 10 ព្រះ និងក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ (ចោទិយកថា ៣២:៩-១២)

គម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់បាននិយាយថា ទំនាក់ទំនងរវាងព្រះ និងក្រុមជំនុំទាំងស្រុង។ ដូច្នេះ ព្រះវិហារគឺជាអង្គសំខាន់នៅចំពោះព្រះ។

1. ព្រះស្រឡាញ់ក្រុមជំនុំ។ (ខ៩) តើព្រះស្រឡាញ់ក្រុមជំនុំកម្រិតណា? យើងមិនគួរគិតបញ្ហានេះដោយមិនច្បាស់លាស់ទេ ប៉ុន្តែគួរគិតឱ្យច្បាស់។ ដូចដែលយើងដឹងពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ចំពោះក្រុមជំនុំ អាកប្បកិរិយារបស់យើងក៏អាចត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងត្រឹមត្រូវដែរ។ ព្រះចង្អុលទៅព្រះវិហារ ហើយមានបន្ទូលថា នាងជាមរតករបស់គាត់។ (ខ៩) តើអ្វីទៅជាមរតក™? វាសំខាន់ដូចជាជីវិតរបស់មនុស្ស។ បុរសដែលមិនទទួលមរតក មិនបន្តជីវិតឡើយ។ ការដែលព្រះស្រឡាញ់ក្រុមជំនុំដូចជាមរតករបស់ទ្រង់គឺដូចជាការពិតដែលទ្រង់ស្រឡាញ់ដូចជាជីវិតរបស់ទ្រង់។ តាមពិតទៅ នោះជាការត្រឹមត្រូវ។ គាត់បានលះបង់ជីវិតរបស់កូនប្រុសបង្កើតរបស់គាត់សម្រាប់ក្រុមជំនុំ។ ដោយសារព្រះស្រឡាញ់ក្រុមជំនុំដូច្នេះ គាត់បានហៅអ្នកជឿនៃក្រុមជំនុំថា "កូន" ហើយក៏ជា "កូនក្រមុំ" ដែរ។ យើងគួរតែដឹងពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះចំពោះអ្នកជឿរបស់យើង។ គ្មានការឈឺចាប់ក្នុងចិត្ត ដូចការពិតដែលមិនស្គាល់ស្នេហា។

2. វិធីសាស្ត្រដែលព្រះចិញ្ចឹមបីបាច់ក្រុមជំនុំ។ (10-12)

1) ការចិញ្ចឹមបីបាច់នៅទីរហោស្ថាន (ខ ១០ ក) សូមមើល វិវរណៈ ១២:១៤។ អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា “គាត់បានឃើញគាត់នៅក្នុងដីវាលរហោស្ថាន ហើយនៅក្នុង

វាលរហោស្ថានដែលស្រែកថ្ងៃ។ គាត់បានឡោមព័ទ្ធគាត់ គាត់មើលថែគាត់™។ ការពិតដែលថាអ៊ីស្រាអែលស្នាក់នៅក្នុងទីរហោស្ថានអស់រយៈពេល 40 ឆ្នាំមានគោលបំណង។ ព្រះអាចធ្វើឱ្យពួកគេចូលទៅក្នុងស្រុកកាណានក្នុងពេលដ៏ខ្លី។ ប៉ុន្តែ ព្រះបានពន្យារពេលនៃការធ្វើដំណើររបស់ពួកគេយ៉ាងខ្លាំង។ គោលបំណងរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលត្រូវបានរងទុក្ខនៅទីនោះ ពួកគេគួរតែត្រូវបានបង្អាតបង្រៀនអំពីជំនឿ។ ព្រះនៅពេលណាមួយផ្តល់បញ្ហាខ្លះដល់យើង។ អាស្រ័យហេតុនេះ ការងាររបស់យើងមិនបានសម្រេចក្នុងរយៈពេលខ្លីទេ ប៉ុន្តែត្រូវពន្យារពេលយូរ។ វាត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់ផែនការរបស់ព្រះដើម្បីធ្វើឱ្យយើងត្រឹមត្រូវ។ គាត់ចង់អោយយើងក្លាយជាមនុស្សសក្តិសមនៅចំពោះព្រះ ជាជាងអ្វីដែលយើងកាន់កាប់ការផ្សាយពាណិជ្ជកម្មមួយចំនួន។ គាត់ផ្តោតលើការបង្រៀនយើងទាំងស្រុង។ នៅទីបរិក្ខេបសម្រាប់សង្គ្រាមខ្លះបានកើតឡើងព្រឹត្តិការណ៍ដែលប្រជាជនជៀសវាង។ បន្ទាប់មក អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាស្បែកស (ស្រ្តី) មិនបានរត់គេចខ្លួនទេ ហើយស្នាក់នៅក្នុងផ្ទះរបស់គាត់ ហើយបង្រៀនកូនស្បែកខ្មៅម្នាក់។ វាគឺជាកិច្ចការដែលអ្នកបម្រើរបស់ព្រះប្រតិបត្តិដើម្បីបង្អួចព្រលឹងខាងវិញ្ញាណ។

2) គាត់រក្សាព្រះវិហារដូចភ្នែក។ (ខ១០ខ) ចំពោះបុរស កែវភ្នែករបស់គាត់ពិតជាមានតម្លៃណាស់។ ប៉ូលបានចង្អុលទៅសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ប្រជាជន ហើយមានប្រសាសន៍ថា៖ ឯតើអ្វីទៅជាពរជ័យរបស់អ្នក? ដ្បិតខ្ញុំសូមថ្លែងទីបន្ទាល់ដល់អ្នកថា បើអាច អ្នករាល់គ្នានឹងបានដកភ្នែកចេញ ហើយឱ្យវាមកខ្ញុំ។ “។ (កាឡ. ៤:១៥) តើបុរសនោះការពារបានប៉ុន្មាន? ព្រះស្រឡាញ់ក្រុមជំនុំយ៉ាងខ្លាំង ហើយការពារនាងយ៉ាងខ្លាំង។

3) កាលដែលឥន្ទ្រីស្រឡាញ់កូនរបស់វា ព្រះទ្រង់ស្រឡាញ់ពួកជំនុំ (ខទី ១១) អត្ថបទរបស់យើងបានចែងថា ឯ ដូចឥន្ទ្រីដែលញុះញង់សំបុកវាដែលហើរលើកូនរបស់វា™។ ចុះឥន្ទ្រីស្រឡាញ់កូនដោយរបៀបណា? ពាក្យនេះបង្ហាញរឿងបីយ៉ាងដល់យើង។

(1) ឥន្ទ្រីវាយប៉ាយសំបុក។ នោះគឺនាងធ្វើឱ្យកូន ១ របស់នាងមិនស្នាក់នៅក្នុងនោះ។ ព្រះមិនស្រឡាញ់អ្នកជឿដោយសន្តិវិធីទេ ប៉ុន្តែពេលខ្លះនាងធ្វើឱ្យគេយល់ច្រឡំ។ ពេលខ្លះពួកគេរងទុក្ខក្នុងចិត្ត និងជួបទុក្ខលំបាកក្នុងជីវិត។ ពេលខ្លះគេមិនអាចរកឃើញសូម្បីតែកន្លែងដែលគេដាក់ជើង។ ប៉ុន្តែរឿងបែបនេះគឺជារឿងចៃដន្យ ហើយត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយថាមពលនៃចលនាដ៏មានឥទ្ធិពលដែលព្រះបានខ្ចាត់ខ្ចាយពួកគេ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ពួកគេមានឱកាសដែលពួកគេលាតស្តាប ហើយហោះទៅកាន់ពិភពផ្សេង។

(2) ឥន្ទ្រីហើរលើកុមារ។ តាមលំដាប់លំដោយ ឥន្ទ្រីបានទម្លាក់ក្មេងៗចុះក្រោម ហើយដើរតាមពួកគេ ហើយការពារពួកគេ ហើយផ្គូផ្គងលើពួកគេ។ ព្រះគង់នៅក្បែរព្រះវិហារដែលរងទុក្ខវេទនា ហើយរៀបចំខ្លួនដើម្បីគេចពីគ្រោះថ្នាក់។

(3) ឥន្ទ្រីលាតស្តាប ហើយទទួលកូនរបស់វា ហើយចិញ្ចឹមវានៅលើស្លាប។ ជាទូទៅ សត្វស្លាបផ្សេងទៀតដឹកកូនរបស់ពួកគេដោយក្រចកជើង។ ប៉ុន្តែយើងឃើញការពិតដែលថាសត្វឥន្ទ្រីកុហកកូនរបស់នាងនៅលើស្លាបរបស់នាង វិធីសាស្ត្រដើម្បីការពារកុមារគឺជាក់ស្តែងជាង។ ជាញឹកញាប់ ក្នុងករណីដែលឥន្ទ្រីពេញវ័យមាននោះថា កុមារនៅលើស្លាបរបស់នាងអាចមានសុវត្ថិភាព។ យើងនៅក្នុងពាក្យប្រៀបធៀបនេះអាចមើលឃើញសេចក្តី

ស្រឡាញ់របស់ព្រះចំពោះក្រុមជំនុំ។ គាត់ទទួលបានបន្ទុករបស់យើងលើគាត់ដោយខ្លួនគាត់។
(ទំនុកដំកើង ៦៨:១៩)

សេចក្តីអធិប្បាយ 11 ផ្លូវរបស់លោកម៉ូសេ (ចោទិយកថា ៣៤:១-៦)

ហេតុអ្វីបានជាម៉ូសេដែលព្រះយេហូវ៉ាស្គាល់ មិនបានចូលទៅក្នុងស្រុកកាណាន ហើយស្លាប់នៅមាត់ទ្វារ? ហេតុអ្វីបានជាគេរកមិនឃើញសូម្បីតែផ្លូវរបស់គាត់? ក្រឡេកមើលមួយភ្លែត វាហាក់ដូចជានិយាយថា ឥតប្រយោជន៍របស់មនុស្ស។ ប៉ុន្តែវាមិនមែនទេ។

1. គាត់បានស្លាប់ដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

ខទី 5 នៅក្នុងអត្ថបទបាននិយាយថា "ដូច្នេះម៉ូសេជាអ្នកបំរើរបស់ព្រះអម្ចាស់បានសុគតនៅទីនោះនៅក្នុងស្រុកម៉ូអាប៍ស្របតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់" ការស្លាប់របស់ម៉ូសេដែលនឹងត្រូវស្លាប់ដូច្នេះគឺគ្រប់គ្រាន់នៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះជាម្ចាស់។ ទុតិយកថា 3:26 ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ពិរោធនឹងខ្ញុំ ដោយព្រោះតែអ្នកហើយមិនព្រមស្តាប់ខ្ញុំ។ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា៖ «អ្នកគ្រប់គ្រាន់ហើយ! កុំនិយាយជាមួយខ្ញុំអំពីរឿងនេះម្តងទៀត” ។ ដូច្នេះ តើល្អទេដែលម៉ូសេបានទទួលការរងទុក្ខខ្លះដល់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលរហូតដល់គ្រានោះ? យើងមិនអាចនិយាយបានថា បើគ្មានពិភពលោកមក វាមិនល្អទេ។ ប៉ុន្តែតាមព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ នោះពួកបរិសុទ្ធដែលរងទុក្ខក្នុងលោកីយ៍សម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបានស្លាប់ទទួលរង្វាន់យ៉ាងធំ។ ដោយសារតែវា សូម្បីតែការស្លាប់របស់លោកម៉ូសេគឺគ្រប់គ្រាន់ហើយ យើងអាចនិយាយបាន។ ហេព្រើរ ១១:២៤-២៨ មានប្រសាសន៍ថា ប៉ ដោយសារសេចក្តីជំនឿ ម៉ូសេ ពេលគាត់ធំឡើង គាត់បានបដិសេធមិនហៅជាកូនរបស់ព្រះចៅផារ៉ោ ដោយជ្រើសរើសធ្វើបាបប្រជាជននៃព្រះជាជាងវិករាយនឹងការសប្បាយមួយភ្លែតនៃអំពើបាប។

គាត់បានចាត់ទុកការតិះដៀលរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាទ្រព្យសម្បត្តិធំជាងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់
ស្រុកអេស៊ីរ៉ូទៅទៀត ដ្បិតគាត់កំពុងស្វែងរករង្វាន់។ ដោយសារជំនឿ គាត់បានចាកចេញ
ពីស្រុកអេស៊ីរ៉ូ ដោយមិនខ្លាចព្រះពិរោធរបស់ស្តេចឡើយ ដ្បិតគាត់ស្និទ្ធទៅដូចឃើញអ្នក
ដែលមើលមិនឃើញ។ ដោយសារជំនឿ គាត់បានរក្សាបុណ្យរំលង ហើយបោះឈាម
ដើម្បីកុំឱ្យអ្នកបំផ្លាញកូនច្បងប៉ះពាល់ពួកគេ™។ ដូច្នេះ ការស្លាប់របស់លោកម៉ូសេគឺ
ដើម្បីទទួលរង្វាន់នៃពិភពលោកខាងមុខយ៉ាងពិតប្រាកដ។

យើងក៏ចង់ស្លាប់បន្ទាប់ពីជោគជ័យរបស់យើង។ ប៉ុន្តែតើអ្វីទៅជាជោគជ័យ? វាមិនមែនជា
រង្វាន់នៃពិភពលោកទេ (រង្វាន់នៃពិភពលោកមិនខុសពីរង្វាន់នៃអារក្សយ៉ាងខ្លាំងនោះទេ។
ទោះជាយើងរងទុក្ខដោយសារសេចក្តីសុចរិត ដោយមិនបានសម្រេច ហើយត្រូវស្លាប់
ប្រសិនបើយើងរស់នៅមុនព្រះ តែវាជោគជ័យ។ យើងមិនត្រូវការការអបអរសាទរពី
ពិភពលោកជាស្តង់ដាររបស់យើងទេ។

2. ផ្លូវដែលបុរសមិនអាចស្វែងរកបាន។

ដេត។ 34:6 ខមានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែគ្មានអ្នកណាស្គាល់កន្លែងបញ្ចុះសពគាត់រហូត
ដល់សព្វថ្ងៃនេះទេ។ “។ មូលហេតុដែលបុរសរកមិនឃើញផ្លូវនោះ គឺដោយសារព្រះអង្គ
យកសពទៅបូជា។ (ខ. យូដាស ៩) តើអ្វីដែលព្រះបានជ្រៀតជ្រែកដល់ម៉ូសេ វាស្រដៀង
នឹងការពិតដែលទ្រង់បានផ្លាស់ទីអេណុកក្នុងស្ថានភាពរស់នៅ? (ហេព្រើរ ១១:៥)

ការពិតដែលថាព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើដូច្នេះគឺជាភស្តុតាងដែលថាព្រះជាម្ចាស់បានដើរជាមួយ
លោកម៉ូសេរហូតដល់ទីបញ្ចប់យើងអាចនិយាយបាន។ សូមមើល លូកា ៩:៣០-៣១។
ការដែលព្រះគង់ជាមួយនឹងមនុស្ស នោះមានន័យថាសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់មនុស្ស។
ប្រសិនបើលោកម៉ូសេបានស្លាប់ ហើយគ្មានជីវិតរបស់គាត់ក្នុងពិភពលោកខាងមុខ អាកប្ប
កិរិយារបស់ព្រះក្នុងការថែរក្សាសាកសពរបស់គាត់គួរតែគ្មានន័យ។ ដូច្នេះហើយ
Herman Bavinck បាននិយាយដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ "ទំនៀមទម្លាប់ដែលសាកសព
មនុស្សត្រូវបានគេបញ្ចុះគឺជាភស្តុតាងដើម្បីជឿលើការបន្តនៃអត្តិភាពរបស់មនុស្ស។ ពិធី
បុណ្យសពដែលដុតគឺជាប្រពៃណីរបស់អ៊ីស្រាអែល ប៉ុន្តែជាការដាក់ទណ្ឌកម្ម។ លោកប្ប
ត្តិ ៣៨:២៤, លេវី ២០:១៤, ២១:៩ យ៉ូស. ៧:២៥ អ៊ីសា ៣១:១២, ព្រឹក ៦:១០"។
(Reeds de gewoonte van het begraven en de groote beteekenis die
daaran gehecht werd. Is van dat geloof bewijs. Verbranding der lijken
was in Israel neiet inheemisch; zij had alleen plaats na voltrokken
doodstraf, Gen. 38:20. , ២១:៩, Jos.7:15 é Geref. Dogmatiek IV, 1910 p
657) យោងទៅ 2:1

ជីវិតអស់កល្បនៃព្រលឹងដែលត្រូវបញ្ចេញចេញពីព្រះជាម្ចាស់គឺមិនមាននៅក្នុងបទគម្ពីរ
ទេ។ ការគិតអំពីជីវិតនៅអស់កល្បជានិច្ចបែបនេះ គឺដើម្បីមើលងាយលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យ
នៃសេចក្តីស្លាប់។ ជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដែលបទគម្ពីរចែងថាមាននៅកន្លែងដែលព្រះគង់
នៅជាមួយមនុស្សតែប៉ុណ្ណោះ។ ដ្បិតគ្មានសេចក្តីស្លាប់ជារបស់តែព្រះទេ (១ធីម ៦:១៦)។

នៅកន្លែងដែលកិច្ចការរបស់ព្រះមាន ជីវិតអស់កល្បជានិច្ចរំពឹងថាបាតុភូតនឹងអមជាមួយ
វា។ នៅពេលយើងដឹងពីជីវិតអស់កល្បរបស់ម៉ូសេ យើងគួរតែទទួលយកពាក្យដែលព្រះ
បានដើរជាមួយគាត់ឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់ជាជាងពាក្យសុទ្ធិដ្ឋិនិយមមួយចំនួននៃព្រលឹងដែល
ចាកចេញរបស់ម៉ូសេ។ នៅក្នុងបញ្ហានៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ចបុរសតែងតែអកម្មនិងពឹងផ្អែ
ក។

សេចក្តីអធិប្បាយ 12 អំពីមរណភាពរបស់ម៉ូសេ (ចោទិយកថា ៣៤:១-៨)

ម៉ូសេគឺជាអ្នកធំជាងគេក្នុងចំណោមព្យាករីនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ គាត់ជាមនុស្សម្នាក់ដែលព្រះយេស៊ូវបានជួបមុខ ហើយគាត់ស្គាល់គាត់។ (ចោទិ. ៣៤:១០) ប៉ុន្តែ គាត់ក៏បានស្លាប់ដែរ។ ការស្លាប់នៅក្នុងពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់មិនមែនជាទុក្ខព្រួយទេ។ សូមមើលទំនុកដំកើង ១១៦:១៥។

មុនពេលគាត់ស្លាប់ គាត់បានឃើញទឹកដីកាណាន ដែលជាត្រីសង្ឃឹមរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។ (១-៤) ទោះជាគាត់មិនបានចូលទៅក្នុងស្រុកកាណានក៏ដោយ ប៉ុន្តែគាត់បានឃើញស្រុកនោះដែរ។ តើអ្វីជាគោលបំណងដែលព្រះបានបង្ហាញទឹកដីដល់គាត់? ពាក្យដែលលោកបានលាតត្រដាងដល់លោកចេញមកបីដង។ (១, ៣, ៤) វាបានធ្វើឲ្យប្រជាជនមានអារម្មណ៍គួរឲ្យស្ងប់ស្ងែងបានចូលទៅក្នុងទឹកដីនេះដោយកិច្ចព្រមព្រៀងរបស់ព្រះ។ ម្យ៉ាងទៀត គោលបំណងគឺជាការពិតដែលខ្លឹមសារនៃសេចក្តីសញ្ញាដែលបានប្រទានដល់អំប្រាហាំ អ៊ីសាក និងយ៉ាកុបត្រូវបានសម្រេចយ៉ាងប្រាកដ។ (ខទី ៤) ទោះជាពួកបរិសុទ្ធបានស្លាប់ទៅហើយក្តី ក៏គាត់គួរតែទទួលបានភាពគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការសម្រេចបាននូវសេចក្តីសញ្ញា។ បើសិនជាមានតែកិច្ចព្រមព្រៀងរបស់ព្រះ នោះការសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់ក៏គួរតែសម្រេចដែរ។ អត្ថន័យរបស់មនុស្សគឺអាស្រ័យលើការសម្រេចបាននូវសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះ

អ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងសាកលលោកមានសម្រាប់ការសម្រេចបាននូវសេចក្តីសញ្ញារបស់
 ព្រះ។ ហើយផងដែរ អត្ថន័យនៃវត្ថុសាកលទាំងអស់ត្រូវបានដឹង។ ដូច្នេះ យ៉ូសែបបាន
 និយាយនៅលើគ្រែចុងក្រោយរបស់គាត់ថា ឯហើយយ៉ូសែបបាននិយាយទៅកាន់បងប្អូន
 របស់គាត់ថា ឯខ្ញុំហៀបនឹងស្លាប់ ប៉ុន្តែព្រះនឹងមកសួរសុខទុក្ខអ្នក ហើយនាំអ្នកឡើងពី
 ស្រុកនេះទៅកាន់ស្រុកដែលគាត់បានស្ស័យនឹងអំប្រាហាំ អ៊ីសាក និង ដល់យ៉ាកុប™។
 (លោកុប្បត្តិ ៥០:២៤)

1. បន្ទាប់ពីលោកយ៉ូសែបបានស្លាប់ ព្រះជាម្ចាស់បានការពារសាកសពរបស់គាត់ (ខទី 6)
 ការពិតដែលថាព្រះជាម្ចាស់ថែរក្សាសាកសពរបស់គាត់ (យូដាស 9) មានអត្ថន័យ។ ពេល
 គាត់លាក់សពយ៉ូសែប គ្មានអ្នកណាស្គាល់ផ្ទះរបស់គាត់ឡើយ។ បុរសក្នុងលោកចង់ប្រាប់
 គាត់ដល់អ្នកដទៃ។ ដូច្នេះបន្ទាប់ពីពួកគេស្លាប់ទៅ ពួកគេក៏ចង់ថែរក្សាផ្ទះរបស់ពួកគេដែ
 រ។ ប៉ុន្តែវាជាបេះដូងឥតប្រយោជន៍។ យើងគួរមានភាពគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការទទួល
 ស្គាល់ព្រះ។ Ecc 7:1 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯឈ្មោះល្អប្រសើរជាងប្រេងក្រអូប ហើយថ្លៃ
 ស្លាប់ជាងថ្លៃកើត™។ នៅទីនេះគេហៅថា "ល្អ" មានន័យថាភាពស្រស់ស្អាតនៅចំពោះ
 ព្រះ។ ថ្លៃនៃការស្លាប់របស់អ្នកដ៏ស្រស់ស្អាតនៅចំពោះព្រះគឺប្រសើរជាងថ្លៃកំណើតរបស់
 គាត់។ ក្រោយកើតបុរសពិតជាមានការព្រួយបារម្ភ។ ជំងឺនៃពិភពលោកនេះកំពុងរង់ចាំ
 គាត់ ហើយអំពើបាបទាំងអស់ក៏កំពុងរង់ចាំគាត់ដែរ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារពួកបរិសុទ្ធបាន
 ស្លាប់ទៅ វាគ្មានរឿងបែបនេះទេ ឆាប់គាត់ចូលទៅជិតព្រះ។

2. ការស្តាប់របស់ម៉ូសេមិនមានន័យថាការបំពេញកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់គាត់ទេ។ (ខ៧)
 ពេលគាត់ស្តាប់ ផ្នែករបស់គាត់មិនច្បាស់ ហើយថាមពលដែលលាក់ខ្លួនក៏មិនខ្សោយដែរ។
 ដូចដែលយើងឃើញហើយ ដូចជាព្រះជាម្ចាស់លើកអំពីបុរសនោះ ព្រះជាម្ចាស់មិនទទួល
 យកស្តង់ដារនៃការងារ (ក្រសួង) ដែលយើងអាចដឹងនោះទេ។ ហេតុអ្វីបានជាគាត់ធ្វើ
 ដូច្នេះ? 1) ព្រះមិនពឹងផ្អែកលើបុរសនៅក្នុងការងាររបស់គាត់។ កិច្ចការរបស់ព្រះអាច
 សម្រេចបានដោយនរណាម្នាក់ដូចដែលគាត់ប្រើ 2) ដោយសារបុរសមានការងារច្រើន
 គាត់តែងតែក្រអឺតក្រទម។ ការបន្ទាបខ្លួនក្រោយពីធ្វើកិច្ចការតិចតួចគឺប្រសើរជាងភាព
 ក្រអឺតក្រទមបន្ទាប់ពីធ្វើកិច្ចការច្រើន។

ជំពូកទី 1 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ការសន្យារបស់ព្រះដែលថាកូនចៅរបស់អ័ប្រាហាំគួរតែរីកចម្រើនដូចផ្កាយនៃស្ថានសួគ៌ គួរតែបានសម្រេចជាចុងក្រោយ។ (លោកុប្បត្តិ ១៥:៥) អ្វីដែលព្រះបានសន្យាតែងតែត្រូវសម្រេច។ ដូច្នេះ យើងគួរជឿលើព្រះបន្ទូលនៃព្រះដែលបានសរសេរក្នុងបទគម្ពីរ ហើយគួរតែទទួលបានសន្តិភាព។
2. អ្នកដឹកនាំមិនត្រូវធ្វើការដោយខ្លួនឯងទេ ប៉ុន្តែគាត់គួរតែជួយឱ្យបុរសផ្សេងទៀតទាំងអស់អាចធ្វើការបាន។ (12-15) វាគឺជាគុណវុឌ្ឍិនៃអ្នកដឹកនាំពិតប្រាកដ។ ក្នុងចំណោមមេដឹកនាំមានបុរសប្រាថ្នាឥតប្រយោជន៍ដែលខ្លួនគាត់ប្រតិបត្តិអ្វីៗទាំងអស់ដោយខ្លួនឯង។ បុរសដែលធ្វើដូច្នេះមិនអាចទទួលបានលទ្ធផលដែលបានអភិវឌ្ឍនោះទេ ប៉ុន្តែគាត់គួរតែបរាជ័យច្រើន។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ លោកធ្វើឱ្យអ្នកផ្សេងមិនបញ្ចេញទេពកោសល្យជាច្រើន ដែលបុរសៗជាច្រើនទទួលបានការដឹកនាំមាន។ មនុស្សទាំងអស់សុទ្ធតែមានទេពកោសល្យ និងបេសកកម្មខុសៗគ្នា ដែលត្រូវទទួលដោយព្រះ។ សូមមើល ធីម៉ូថេទី២ ២:២០-២១។
3. អ៊ីស្រាអែលមានបាបមិនជឿការសន្យារបស់ព្រះ។ (22-33) ពួកគេបានជឿលើរបាយការណ៍របស់ចារកម្មដប្រាក់ ដែលបានស៊ើបអង្កេតជនជាតិកាណាន ហើយបានត្រឡប់មកវិញច្រើនជាងការសន្យារបស់ព្រះ។ (25-28) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ទោះបីជាពួកគេបានស្តាប់ព្រះបន្ទូលនៃការលើកទឹកចិត្តរបស់លោកម៉ូសេក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិនជឿលើការ

សន្យារបស់ព្រះ (ផ្តល់ទឹកដីកាណាន) (29-33) ឱ្យបុរសជឿលើការសន្យារបស់ព្រះដែរ។
អ្នកជឿពិតប្រាកដ។

ជំពូកទី 3 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. សង្គ្រាមជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ។ ដូចប្រជាជាតិណាមួយត្រូវចាញ់ដោយព្រះ នោះគេមិនអាចយកឈ្នះដោយខ្លួនឯងបានឡើយ។ នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់មានពាក្យថា ប្រជាជាតិមួយចំនួនត្រូវបានភ្ជាប់ដោយដែរបស់អ៊ីស្រាអែលយ៉ាងច្រើន។ ព្រះជាម្ចាស់បានភ្ជាប់ស្តេចស្រុកបាសាន គឺអុកនៅក្នុងដែរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។ (ខព) ហេតុនេះហើយបានជាអ៊ីស្រាអែលបានយកឈ្នះគាត់។ ទំនុកតម្កើង 127:1 មានប្រសាសន៍ថា “ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់មិនសង់ផ្ទះទេ អស់អ្នកដែលសង់ផ្ទះនោះធ្វើការដោយឥតប្រយោជន៍។ លុះត្រាតែព្រះយេស៊ូវចាំយាមក្រុងនោះ អ្នកយាមនៅតែភ្ញាក់ដោយឥតប្រយោជន៍TM។ ដូច្នេះ អ្នកជឿគួរតែសម្លឹងមើលតែព្រះក្នុងគ្រប់កាលៈទេសៈ។

2. កុលសម្ព័ន្ធ Rueben កុលសម្ព័ន្ធ Gath និងកុលសម្ព័ន្ធ Menathet ពាក់កណ្តាលត្រូវបានកាន់កាប់ដ៏មុនពេលពួកគេឆ្លងកាត់ទន្លេ។ (12-17) គឺជាតម្លៃដែលពួកគេគួរតែឈរនៅមុខអ៊ីស្រាអែល ហើយមិនអាចជួយបានក្រៅពីការប្រយុទ្ធជាមួយពួកគេនៅក្នុងសង្គ្រាមនៃកាណាន។ ដូចដែលយើងឃើញហើយ ព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរបង្ហាញពីគោលការណ៍យុត្តិធម៌ក្នុងការគ្រប់គ្រងទាំងអស់។ ព្រះសព្វព្រះហឫទ័យឱ្យយើងរក្សាភាពយុត្តិធម៌ ទោះក្នុងកាលៈទេសៈណាក៏ដោយ។ ពាក្យនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់សង្កត់សង្កិនយ៉ាងខ្លាំង ដែលបុរសមិនគួរប្រព្រឹត្តដោយរូបខាងក្រៅ។ យោងទៅ 1:17, Jn 7:24 Jm ។ ២:១។

3. ដើម្បីឱ្យព្រះអាចបើកសម្តែងការធានានៃពរនាពេលអនាគតដល់យើងជាដំបូង ទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងភ្ញាក់នូវអំណាចបច្ចុប្បន្នរបស់ទ្រង់។ ការដែលគាត់បានភ្ជាប់ស៊ីហុន ស្តេចហេសបួន និងអុក ស្តេចបាសាន ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់អ៊ីស្រាអែល ហើយធ្វើឱ្យពួកគេត្រូវបំផ្លាញ គឺជាអាកប្បកិរិយាដើម្បីធានាការពិតដែលថាអ៊ីស្រាអែលចូលទៅក្នុងទឹកដីកាណាន ហើយកាន់កាប់ស្តេចទាំងអស់នាពេលអនាគត។ (២១-២២) ភីលីព ១:៦ មានប្រសាសន៍ថា ឯហើយខ្ញុំប្រាកដក្នុងចិត្តថា អ្នកណាដែលបានចាប់ផ្តើមការល្អនៅក្នុងអ្នករាល់គ្នា នឹងធ្វើឱ្យសម្រេចបាននៅថ្ងៃនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទTM។

4. យើងគួរមានអារម្មណ៍ថាមានភាពគ្រប់គ្រាន់ក្នុងអាកប្បកិរិយាដែលព្រះបង្កើត។ អ្វីដែលព្រះបានប្រទានគឺគ្រប់គ្រាន់តាមខ្នាតតម្រូវរបស់ទ្រង់។ ទោះជាលោកម៉ូសេចង់ចូលទៅក្នុងស្រុកកាណានក៏ដោយ ព្រះមិនបានត្រឡប់ទៅស្រុកនោះវិញទេ ហើយទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ។ វាគឺគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់លោកម៉ូសេផងដែរ (ខទី 26) ដ្បិតប៉ុលមានបន្លាដែលដុះពេញមួយជីវិត គាត់បានសុំឱ្យដកវាចេញជាបីដងចំពោះព្រះ ប៉ុន្តែព្រះសោកស្តាយ ដែលវាជាព្រះគុណគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់គាត់។ (១កូរិនថូស ៩:១២)

ជំពូកទី 4 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលឱ្យកាន់កាប់ទឹកដីកាណាន មិនមែនមកដោយសារគុណសម្បត្តិ និងសេចក្តីសុចរិតរបស់ពួកគេទេ (៩:៤-៦) ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់បានជ្រើសរើសពួកគេ។ ប៉ុន្តែ ព្រះបានប្រាប់ពួកគេឱ្យកាន់តាមលក្ខន្តិកៈ និងសិក្ខាបទរបស់ទ្រង់។ (៤:១-២) អ្វីដែលពួកគេកាន់តាមលក្ខន្តិកៈមិនមែនជាគុណសម្បត្តិចំពោះព្រះទេ តែគ្រាន់តែជាភស្តុតាងដើម្បីជឿលើព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ទោះបីជាពួកគេអះអាងថាប្រជាជនដែលបានជ្រើសរើសក៏ដោយ អ្នកដែលគ្មានជំនឿពិតជាមិនមែនជាប្រជាជនដែលគាត់បានជ្រើសរើសឡើយ។

2. កាលដែលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលកាន់តាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ពួកគេបើកសម្តែងព្រះដល់មនុស្សដទៃទៀតទាំងអស់។ (៦-៨) អ៊ីស្រាអែលមិនគួរក្លាយជាប្រទេសទីមួយក្នុងប្រទេសផ្សេងទៀតដែលមានអំណាចនៃពិភពលោកឡើយ។ មានតែអ៊ីស្រាអែលប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវក្លាយជាព្រះដ៏បរិសុទ្ធដើម្បីប្រាប់ព្រះដល់គ្រប់ជាតិសាសន៍។ ដូចជាក្រុមជំនុំនៃព្រះកីរ្យានូវព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែរ ហើយគួរតែបើកសម្តែងព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ។

3. អ្វីដែលព្រះមានបន្ទូលទៅកាន់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅលើភ្នំ Horeb គឺគ្រាន់តែជាវិវរណៈដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មនុស្សជាតិទាំងអស់។ ទោះជាបែបនេះក៏ដោយ ក៏គ្មានរូបភាពណាមួយត្រូវបានគេបង្ហាញឱ្យឃើញដែរ។ (ខ ១៥) ដូចដែលយើងឃើញ

ហើយ ព្រះជាម្ចាស់ជាអ្នកធ្វើការដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ចរិតដែលគាត់ មើលមិនឃើញគឺជាចរិតរបស់ព្រះដ៏ស្មោះត្រង់របស់គាត់។ សាសនាដើម្បីបង្កើតរូបភាព ដែលមើលឃើញដូចជាព្រះចេញមកពីការពុករលួយរបស់មនុស្ស។ សូមមើល ខទី ១៦។

4. ទោះបីជាបុរសនោះបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយបានទទួលការផ្ដន្ទាទោស គាត់បានប្រែ ចិត្ត ហើយស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ដោយស្មោះ គាត់បានជួបព្រះអម្ចាស់។ (ខ ២៩) នេះគឺជា ខ្លឹមសារនៃសាសនាពិត។ លោកយេស៊ូបានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំប្លែងទៅរៀនពីអត្ថន័យនេះ ថា៖ «ខ្ញុំចង់បានសេចក្ដីមេត្តាករុណា មិនមែនយញ្ញបូជាទេ» ដ្បិតខ្ញុំមិនមែនមកដើម្បីហៅ មនុស្សសុចរិតទេ គឺមកហៅមនុស្សមានបាបវិញ។ (ម៉ាថាយ ៩:១៣)

ជំពូកទី 5 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ព្រះដើម្បីផ្តល់ឱ្យ Decalogue គឺ tyranny ផ្ទុយពីវា; ព្រះអង្គជាព្រះអង្គសង្គ្រោះដើម្បីស្រឡាញ់ប្រជាពលរដ្ឋរបស់ព្រះអង្គ។ (ខ១) ពេលយើងឃើញបញ្ញត្តិដប់ប្រការ យើងគួរស្គាល់សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ជាងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ។ គោលបំណងនៃបទបញ្ញត្តិធ្វើឱ្យយើងចាកចេញពីអំពើទុច្ចរិត ហើយត្រឡប់ទៅព្រះអម្ចាស់នៃជីវិតវិញ។ Decalogue manly មានបទបញ្ញត្តិហាមឃាត់។ ដោយសារតែមនុស្សឆ្គងចូលទៅក្នុងអំពើបាបហាមឃាត់រួចហើយ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេគឺជាកាតព្វកិច្ចទីមួយដែលត្រូវចាកចេញពីអំពើបាប។ ប៉ុន្តែបញ្ញត្តិហាមឃាត់ធ្វើឱ្យអ្នកជឿស្ថិតក្នុងជីវិតអវិជ្ជមានស្ទើរតែរស់។ ដោយសារការជំរុញចិត្តដើម្បីកាន់តាមបញ្ញត្តិដែលហាមឃាត់គឺស្រឡាញ់ព្រះ។ អ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់ ទុកអំពើបាបដោយហេតុផលនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ (ដោយសេចក្តីអំណរ) ប៉ុន្តែប្រាកដណាស់ថា គាត់ប្រតិបត្តិអំពើល្អទាំងអស់។ សូមមើល រ៉ូម ៣: ៨-១០។
2. បញ្ញត្តិដប់ប្រការត្រូវបានសរសេរដោយដែរបស់ព្រះនៅលើផ្ទាំងថ្ម។ (ខ ២២) ផ្ទាំងថ្មនេះមិនបានផ្ទេរទៅសម័យសហសម័យដោយផ្ទាល់ទេ ខ្លឹមសារនៃបទបញ្ញត្តិត្រូវបានផ្ទេរមកយើងតែប៉ុណ្ណោះ។ យើងមានតែមួយនេះគ្រប់គ្រាន់ហើយ។ ប្រជាជនបាននិយាយខុសថា សព្វថ្ងៃនេះ ក្រុមជំនុំនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី មិនចាំបាច់រក្សាបញ្ញត្តិដប់ប្រការនោះទេ។ ប៉ុន្តែវាជាកំហុស។ បញ្ញត្តិដែលថាក្រុមជំនុំនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺសេចក្តីស្រឡាញ់ (យ៉ូហាន 13:34) សេចក្តីស្រឡាញ់នេះរួមបញ្ចូលគ្នាដើម្បីរក្សាលើបញ្ញត្តិ។ (រ៉ូម ១៣:៨-១០)

3. ចរិតរបស់មនុស្សនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ទាមទារអ្នកសម្របសម្រួល។ (ខ ២៧)
 ម្យ៉ាងវិញទៀត តួតពួកគេមិនមានលក្ខណៈសម្បត្តិគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីចូលទៅជិតព្រះដោយ
 ផ្ទាល់ដោយអ្នកដែលជួយរវាងពួកគេ និងព្រះ ហើយចង់ឱ្យគាត់ទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ
 ហើយផ្ទេរពួកគេទៅគាត់។ ដូចដែលយើងឃើញហើយ ពួកគេក៏មិនបានឃើញព្រះដែរ
 ប៉ុន្តែពួកគេបានព្យាយាមទទួលយកបានត្រឹមតែពាក្យរបស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ។ ព្រះបានទត
 ឃើញអាកប្បកិរិយារបស់ពួកគេយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ (ខ ២៨) ថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីក៏គួរមាន
 សេចក្តីជំនឿថា យើងគ្រប់គ្រាន់ដោយគ្រាន់តែព្រះបន្ទូលនៃព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ជំនឿរបស់មេ
 ទ័ពនៅខែឧសភា ៨:៥-១៣ ជារបស់ជំនឿបែបនេះ។ (ម៉ាថាយ ៨:៨)

ព្រះទ្រង់មានបន្ទូលថា ឱ្យកាន់តាមពាក្យរបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែគេមិនគួរទំនោរទៅខាងឆ្វេង ឬ
 ខាងស្តាំឡើយ។ (ខ៣២) ក្នុងការកាន់តាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះ តើការមិនបែរទៅឆ្វេងទៅស្តាំ
 មានន័យយ៉ាងណា? នេះមានន័យថាកុំឱ្យរង្វេងក្នុងរង្វង់នៃសេចក្តីពិត។ កាលណាយើង
 ប្រតិបត្តិសេចក្តីសុចរិត បើយើងទំនោរទៅក្នុងទិដ្ឋភាព នោះងាយនឹងហឹង្សា ហើយកាល
 ដែលយើងធ្វើសេចក្តីស្រឡាញ់ បើយើងទំនោរទៅរកអ្នកដទៃ នោះយើងទន់ខ្សោយយ៉ាងងាយ។

ជំពូកទី 6 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. កាលដែលយើងស្រឡាញ់ព្រះ យើងគួរលះបង់ខ្លួនយើងចំពោះទ្រង់អស់ពីចិត្ត។ (ខ ៥)
ការដែលយើងមិនស្រឡាញ់អ្នកដែលបានឱ្យគ្រប់ទាំងអស់នោះគឺមិនគ្រប់គ្រាន់ទេ។ អារក្ស
ចង់កាន់កាប់ផ្នែកខ្លះនៅក្នុងយើង។ ប៉ុន្តែ ព្រះសព្វព្រះហឫទ័យឱ្យអ្នកស្វែងរកទ្រង់អស់ពី
ចិត្ត។ (រ បា ក្សត្រទី២ ១៦:៩ សកម្មភាព ២៩:១៣) មនុស្សមិនស្វែងរកព្រះអស់ពីចិត្តទេ
ហើយពួកគេនិយាយថាមិនមែនជាព្រះទេ។ ពួកគេពិតជាល្ងង់មែន។

2. ដូចដែលព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលថានឹងចូលទៅក្នុងទឹកដីកាលានទៅកាន់ប្រទេសអ៊ីស្រា
អែល ទ្រង់តែងតែធ្វើឱ្យពួកគេចងចាំការសន្យារបស់ទ្រង់។ (ខ ១០ ខ) ព្រះចាត់ទុកការ
សន្យារបស់ទ្រង់ជាការពិត ហើយវាស្រ្តទ្រង់គួរប្រតិបត្តិតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យ។ ការសន្យា
ជាច្រើនដែលរួមបញ្ចូលនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីត្រូវបានហៅសម្រាប់ការទទួលមរតករបស់
អ្នកជឿ។

3. វាងាយស្រួលដែលបុរសនោះឆ្លើយព្រះជាពេលវេលាដ៏សុខសាន្តរបស់គាត់។ (ខ ១០ខ-
១៥) ដូច្នេះ សន្តិភាពគឺមានគ្រោះថ្នាក់ជាងសេចក្តីវេទនាទៅទៀត។ ទំនុកតម្កើង 119:67
មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯមុនពេលខ្ញុំរងទុក្ខ ខ្ញុំបានរងេង។

ប៉ុន្តែឡូវនេះ ខ្ញុំរក្សាពាក្យរបស់អ្នក។ ទំនុកតម្កើង 119:71 មានប្រសាសន៍ថា “វាជាការ
ល្អសម្រាប់ទូលបង្គំ ដែលទូលបង្គំរងទុក្ខលំបាក ដើម្បីឱ្យទូលបង្គំបានរៀនពីច្បាប់របស់
ព្រះអង្គ។ “ យោងទៅ Deut ។ ៣២:១៥

ជំពូកទី 7 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ការពិតដែលថាអ្នកជឿត្រូវបានជ្រើសរើសគឺជាភស្តុតាងដែលបង្ហាញថាគាត់ត្រូវបានស្រឡាញ់ដោយព្រះ។ (7-8) ដូច្នេះហើយ គាត់រីករាយនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះហើយគាត់អាចធ្វើនៅក្នុងបរិយាកាសណាមួយ។ ប៉ុលបាននិយាយថា៖ បំរើអ្នកណានឹងញែកយើងចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទ? តើទុក្ខវេទនា ឬទុក្ខព្រួយ ឬការបៀតបៀន ទុក្ខក្ស ឬអាក្រាត ឬគ្រោះថ្នាក់ ឬងារ? “។ (រ៉ូម ៨:៣៥) សូមមើល រ៉ូម ៨:៣៨-៣៩។

2. នៅពេលដែលយើងចង់ចាំនូវព្រះគុណពីអតីតកាល យើងជឿថាយើងគួរតែដើរឆ្លងកាត់ភាពលំបាកទាំងបច្ចុប្បន្ន និងអនាគត។ (១៧-១៨) ការដែលព្រះបាទដាវីឌមានចិត្តក្លាហានដើម្បីច្បាំងជាមួយកូលីយ៉ាត ហើយយកឈ្នះគាត់បានកើតចេញពីការជឿលើព្រះចេស្ដានៃព្រះ ដែលបានធ្វើឱ្យគាត់យកឈ្នះលើសត្វគោ និងខ្លាឃ្មុំ នៅពេលដែលគាត់បានប្រយុទ្ធ ខណៈដែលគាត់បានរក្សាច្រៀមនៅដើមដំបូង។ (១សាំ ១៧:៣២-៣៧)

3. អ្វីដែលព្រះបានសង្កត់ធ្ងន់ពីអតីតកាលចំពោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែល គឺការដករូបព្រះនៃស្រុកកាណានចេញ។ (២៥-២៦) មូលហេតុដែលគាត់បានបង្គាប់ដូច្នេះ គឺសម្រាប់អ៊ីស្រាអែលគួរតែជាប្រជាជនដ៏វិសុទ្ធ ដើម្បីបម្រើតែព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ។ ដូចជាអ្នកជឿគ្រីស្ទ បរិស័ទសម័យនេះគួរស្រឡាញ់ព្រះតែមួយក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ កាលដែលយើងស្រឡាញ់អ្នក

ដទៃច្រើនជាងព្រះ នោះក៏ជាការថ្វាយបង្គំរូបព្រះដែរ។ ជាឧទាហរណ៍ ចិត្តស្រឡាញ់
រឿងច្រើនជាងព្រះគឺការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ។ សូមមើល កូល ៣:៥ ខ។

ជំពូកទី ៨ សេចក្តីអធិប្បាយ

1. អ្នកជឿក៏ដើម្បីទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ ពេលខ្លះជួបទុក្ខលំបាកដូចជាទីរហោស្ថាន។ គោលបំណងនៃព្រះក្នុងការធ្វើឲ្យពួកគេជួបនឹងទុក្ខលំបាក គឺដើម្បីចិញ្ចឹមបីបាច់ថែរក្សាបុគ្គលិកលក្ខណៈនៃជំនឿរបស់អ្នកជឿ។ (ខ២) ដោយសារបុរសនោះមិនទទួលទុក្ខលំបាក គាត់មិនបានរកឃើញភាពខ្លីនៃសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់ ហើយវាជាការលំបាកក្នុងការមានហេតុផលដើម្បីជឿលើព្រះអម្ចាស់។ ដូច្នេះ កន្លែងដែលក្រុមជំនុំត្រូវបានចិញ្ចឹមបីបាច់ត្រូវបានប្រៀបធៀបនឹងទីរហោស្ថាន។ (វិវរណៈ ១២:៦)
2. បុរសរស់នៅដោយពាក្យដែលចេញពីមាត់របស់ព្រះ។ (ខ៣ ខ) ដើម្បីឲ្យគាត់រស់នៅតាមវិធីដែលព្រះបានធ្វើឲ្យគាត់រស់នៅ (ទោះជាវាជាវិធីណាក៏ដោយ) ដូច្នេះហើយ យើងគួរតែពឹងផ្អែកលើតែព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ហើយយើងគួរតែដឹងថា វាគឺជាព្រះគុណរបស់ព្រះទោះបីជាយើងរស់នៅដោយវិធីសាស្ត្រដ៏ល្អមួយចំនួនក៏ដោយ។
3. កាលណាមនុស្សមានសេចក្តីសុខយ៉ាងពេញលេញ នោះក៏មានចិត្តក្រអឺតក្រទម ដោយចិត្តក្រអឺតក្រទមក៏ភ្លេចព្រះ។ (12-16) ដូច្នេះហើយ អ្នកជឿបានជួបនឹងការរងទុក្ខ ដែលគាត់គួរតែគិតអំពីការអរព្រះគុណ។
4. ទោះបីជាយើងកំពុងជោគជ័យលើអ្វីក៏ដោយ យើងគួរតែដឹងថាព្រះបានបង្កើតវា។ (១៧-១៨) នៅពេលដែលអ្នកជឿចាកចេញពីព្រះគ្រីស្ទ គាត់មិនអាចទ្រាំទ្រអ្វីទាំងអស់។ (យ៉ូហាន ១៥:៤)

ជំពូកទី ១ សេចក្តីអធិប្បាយ

1. អ៊ីស្រាអែលដែលព្រះជាម្ចាស់គង់ជាមួយនឹងជ័យជំនះ ដើម្បីប្រយុទ្ធជាមួយប្រជាជាតិ ខ្លាំងៗ (១-៣) ដូច្នេះ កាលមនុស្ស និងជាតិទទួលបានពរពីព្រះ នោះគេនឹងបានចម្រើនឡើងៗ ទំនុកតម្កើង 127:1 មានប្រសាសន៍ថា “ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់មិនសង់ផ្ទះទេ អស់អ្នកដែលសង់ផ្ទះនោះធ្វើការដោយឥតប្រយោជន៍។ លុះត្រាតែព្រះអម្ចាស់មិនចាំយាមក្រុងទេ អ្នកយាមនៅតែភ្ញាក់ដោយឥតប្រយោជន៍™។ អ្នកជឿជឹងថាសេចក្តីសង្ឃឹមមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលគួរមើលមកគាត់ដោយអស់ពីចិត្ត ហើយគួរតែស្តាប់បង្គាប់គាត់។
2. ការពិតដែលថាអ៊ីស្រាអែលកាន់កាប់ទឹកដីកាណានត្រូវបានសម្រេចដោយការសន្យារបស់ព្រះ។ អ៊ីស្រាអែលគ្មានសេចក្តីសុចរិតដើម្បីកាន់កាប់ស្រុកកាណានទេ។ ទោះបីជាព្រះបានសម្រេចតាមការសន្យារបស់ព្រះក៏ដោយ។ យើងគួរលះបង់ខ្លួនយើងដើម្បីជឿលើភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះអស់ពីចិត្ត។
3. អ្នកបំរើរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ម៉ូសេស្រឡាញ់រាស្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ច្រើនជាងខ្លួនគាត់។ គាត់បានឃើញអំពើបាបរបស់ពួកគេ គាត់បានប្រតិបត្តិការអធិដ្ឋានតមអាហាររយៈពេល 40 ថ្ងៃពីរដង។ (ខ១៨) ដូចដែលព្រះមានបន្ទូលថានឹងបំផ្លាញអ៊ីស្រាអែល ដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយធ្វើឱ្យកូនចៅរបស់លោកម៉ូសេក្លាយជាប្រជាជាតិដ៏អស្ចារ្យ នោះទ្រង់មិនចូលចិត្តនោះទេ ទ្រង់បានអធិដ្ឋានអភ័យទោសដល់អ៊ីស្រាអែលរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ (ខ១៤) សូមយោងទៅនិក្ខមនំ ៣២:៩-១៤។

ជំពូកទី 10 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. Decalogue សរសេរជាលើកទីពីរនៅលើថ្មបានទ្រទ្រង់នៅក្នុងហិបតាំងពីលើកដំបូង។ ដើម្បីដឹកហិបនៃសេចក្តីសញ្ញា ដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត កុលសម្ព័ន្ធលេវីបានបម្រើបេសកកម្មនេះអស់ពីចិត្ត។ (ខ៨) ។ ការពិតដែលថាវាត្រូវបានគេយកចិត្តទុកដាក់យ៉ាងតឹងរ៉ឹង (1-9) ធ្វើឱ្យយើងជឿជាក់លើចរិតលក្ខណៈនៃភាពបរិសុទ្ធ។ ដូចនឹងបញ្ញត្តិដប់ប្រការ ជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (ខ គម្ពីរសញ្ញាចាស់) ត្រូវបានយកចិត្តទុកដាក់ដោយស្មោះតាំងពីដើមដំបូងមក។ ការពិតដែលថាបទគម្ពីរដែលយើងមានត្រូវបានការពារដូច្នេះផ្តល់ឱ្យយើងនូវសេចក្តីអំណរដល់យើងដោយគ្មានភាពខុសគ្នាទៅនឹងការពិតដែលថាយើងបានទទួលឥឡូវនេះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដើម្បីនិយាយចេញពីស្ថានបរមសុខ។

2. ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់លើសមនុស្សជាតិ ព្រះអង្គជាអ្នកកោតខ្លាច។ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ កាលដែលលោកមើលថែមនុស្សមានទុក្ខក៏ពិតប្រាកដបំផុតដែរ។ (១៧-១៨) ដូច្នេះទ្រង់គឺជាព្រះសង្គ្រោះដ៏ពិត ដែលយើងអាចជឿលើទ្រង់យ៉ាងពិតប្រាកដ។ វិចារណកថារបស់ទ្រង់ធានានូវអំណាចដើម្បីសង្គ្រោះយើង ហើយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ធានានូវភាពចាំបាច់ក្នុងការថែរក្សាមនុស្សដែលមានទុក្ខ។

3. ដូចដែលខទី 20 បាននិយាយថា យើងមានទំនាក់ទំនងការប្តូរជាប្តូរអំពីព្រះ ពោលគឺការកោតខ្លាចទ្រង់ ភាពស្និទ្ធស្នាលនឹងទ្រង់ ការស្និទ្ធក្នុងព្រះនាមទ្រង់។ ហើយសរសើរគាត់។ វត្ថុទាំង៤យ៉ាងនេះគឺ ការគ្រាន់ដឹងរបស់ព្រះ (វត្ថុនៃសេចក្តីខ្លាច) សេចក្តីស្រឡាញ់

(វត្តនៃសេចក្តីស្និទ្ធស្នាល) សេចក្តីស្មោះត្រង់ (វត្តនៃសេចក្តីសច្ចា ដែលជាសេចក្តីជំនឿ)
និងសម្រស់ (វត្តនៃសេចក្តីសរសើរ)។ ដូចដែលព្រះទ្រង់គ្រប់លក្ខណ៍ ហើយក្លាយជាព្រះ
អង្គសង្គ្រោះរបស់យើង។

ជំពូកទី 11 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. នៅពេលយើងចង់ចាំព្រះគុណរបស់ទ្រង់កាលពីអតីតកាល យើងទទួលបានអំណាចនៅក្នុងជីវិតជំនឿរបស់យើង ហើយយើងក្លាយជាមនុស្សម្នាក់ដែលរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានយ៉ាងល្អ។ (២-៨) ដូច្នេះហើយ យើងអាចឃើញថាអំណាចនៃព្រះដែលយើងធ្លាប់មាននៅអតីតកាលផ្តល់ឱ្យយើងនូវប្រសិទ្ធភាពជាអចិន្ត្រៃយ៍។

2. នៅពេលដែលនៅក្នុងថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ អ៊ីស្រាអែលគោរពព្រះដោយស្មោះ នោះពរនៃបញ្ញាគឺនៅជាមួយពួកគេ។ (១៣-១៤)

ប៉ុន្តែនៅថ្ងៃនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី អ្នកដែលគោរពព្រះដោយស្មោះត្រង់ទទួលបានពរជ័យខាងវិញ្ញាណ។ (ទោះបីជាតែងតែជាពរជ័យនៃបញ្ញាគឺមិនមានករណីលើកលែង។) យើងគួរតែចង់បានទ្រព្យសម្បត្តិនៃសេចក្តីជំនឿច្រើនជាងទ្រព្យសម្បត្តិនៃវត្ថុ។ សូមមើល លូកា ១២: ២១ Jm. ២: ៥។

3. ដោយហេតុថា បុរសកាន់តាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះពរ និងបណ្តាសាគួរដោះស្រាយ។ (26-28) ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលយើងរក្សាព្រះបន្ទូលនៃព្រះ យើងគួរប្រតិបត្តិដោយរីករាយ ប៉ុន្តែយើងមិនគួរមានអារម្មណ៍ស្អប់ ដូចជាការរក្សាការគ្រប់គ្រងដោយគ្មានជីវិតនិងទ្រឹស្តីរបស់វាឡើយ។

ជំពូកទី 13 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ទោះជាហោរាក្លែងក្លាយកើតឡើងនូវអព្វុតហេតុ និងការអស្ចារ្យក៏ដោយ ក៏អ្នកជឿមិនគួរធ្វើតាមគាត់ឡើយ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមានសារៈសំខាន់ជាងអព្វុតហេតុ និងភាពអស្ចារ្យ ហើយអាចជឿលើវាបានច្រើនជាង។ ដោយសារតែវា ព្រះបានមានបន្ទូលឱ្យកាន់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ហើយមិនគួរទាក់ទាញដោយអព្វុតហេតុ និងអធ្មរិយៈឡើយ។ ពេលដែលអ្នកជឿទៅដូច្នេះ ការពិតដែលថាជំនឿរបស់ពួកគេរឹងមាំត្រូវបានបង្ហាញ។
2. យើងគួរក្រោកឈរនៅខាងព្រះក្នុងបញ្ហាសេចក្តីជំនឿ ហើយមិនគួរឆ្គងកាត់ដោយការទាក់ទាញចិត្តមនុស្សឡើយ។ សម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះពិតដើម្បីបង្កើតយើង យើងគួរតែព្រះជាម្ចាស់ច្រើនជាងទំនាក់ទំនងនៃឈាម។ (៦-៩) នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ អ្នកដែលត្រូវល្បងដោយរូបព្រះ គួរតែត្រូវបានគេសម្លាប់ ប៉ុន្តែនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី យើងមិនបានធ្វើដូច្នេះទេ។ ប៉ុន្តែ យើងគួរតែផ្ទុយទៅនឹងមនុស្សបែបនោះយ៉ាងខ្លាំងខាងវិញ្ញាណ។
3. នៅពេលដែលប្រជាជនស្តាប់ពាក្យច្បាច់ចាមអាវ៉ាមថាមនុស្សល្បងបានកើតឡើងនោះ មេដឹកនាំនៃប្រទេសអ៊ីស្រាអែលបានពិនិត្យមើលភស្តុតាងជាក់ស្តែងជាមុនសិន។ (១២-១៤) ដូចដែលយើងឃើញហើយ យើងអាចដឹងការពិតថា ក្រឹត្យវិន័យនៃសម័យកាលដែលព្រះបានបង្កើតឡើងគឺមានភាពយុត្តិធម៌។ ព្រះតែងតែសុចរិត។

ជំពូកទី 14 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ដើម្បីឲ្យសោកយ៉ាងខ្លាំងចំពោះអ្នកស្តាប់ មនុស្សម្នាក់តែងតែមិនសក្តិសមចំពោះអ្នកដែលគោរពព្រះ។ (១-២) មនុស្សដើម្បីលើកតម្កើងព្រះពិតជាមានក្តីសង្ឃឹមនៃពិភពលោកខាងមុខជានិច្ច។ សូមមើល ថៃស្យាទី១ ៤:១៣។
2. ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមិនបានបរិភោគសាច់សត្វដែលគួរស្តាប់ខ្ពើមឡើយ ហើយបានរក្សាការរាប់ជាបរិសុទ្ធខាងសាសនា។ នេះជាច្បាប់ដែលអ៊ីស្រាអែលបានបង្កើតឡើងនៅពេលនោះ មិនត្រូវលាយទំនៀមសាសន៍ដទៃ។ ដោយសារពួកគេជាកម្មសិទ្ធិរបស់ការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ នោះអ៊ីស្រាអែលត្រូវតែចាកចេញពីពួកគេ។ ដូចដែលយើងឃើញហើយ បុរសនោះតែងតែរស់នៅក្នុងលទ្ធិសាសនា។ នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី លក្ខន្តិកៈខាងក្រៅនេះមិនគួររក្សាទុកទៀតទេ។ ដោយសារព្រះបានញែកយើងជាបរិសុទ្ធដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធក្នុងផ្នែកខាងក្នុងជាងផ្នែកខាងក្រៅ។ ប៉ុន្តែគម្ពីរសញ្ញាថ្មីក៏ប្រជាជននៃព្រះគួរតែរក្សាជំនឿសាសនាជាប់លាប់ដូចជាគម្ពីរសញ្ញាចាស់ដែរ។
3. ប្រជាជននៃព្រះគួរតែថ្វាយដង្ហាយមួយភាគក្នុងដប់ដល់ព្រះ។ (ខ២២) ចំពោះប្រាក់ចំណូលរបស់ពួកគេបានមកពីព្រះ នោះពួកគេគួរតែថ្វាយអំណោយដល់ព្រះគួរដឹងគុណទ្រង់។ ពួកគេទទួលបានព្រះគុណកាន់តែខ្លាំងដោយការអរព្រះគុណ។

ជំពូកទី 15 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ច្បាប់នៃប្រជាជាតិលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យនៅអឺរ៉ុបអាមេរិកមានច្បាប់លើកលែង។ នេះមិនបង្ហាញឱ្យឃើញក្នុងច្បាប់ជាតិក្នុងពិភពលោកទេ។ ដូចព្រះទ្រង់បានបង្រៀនថា បុរសទាំងឡាយត្រូវលះបង់ខ្លួនដើម្បីថ្វាយដល់អ្នកដទៃ។ ព្រះបានមានបន្ទូលថា នៅពេលពួកគេប្រតិបត្តិ ដូច្នេះពួកគេបានទទួលពរជ័យ ។ (ខ ៥) វាគឺជាការសង្កត់ធ្ងន់ថា ការឱ្យគឺមានពរជោគជានិច្ច (កិច្ចការ 20:35)

2. ព្រះធ្វើឱ្យរាស្ត្រទ្រង់អាណិតអាសូរបុរសក្រីក្រយ៉ាងខ្លាំង (៧-១១) សុភាសិត ១៤:៣១ មានប្រសាសន៍ថា៖ បំណងដែលសង្កត់សង្កិនអ្នកក្រ នោះនឹងប្រមាថអ្នកបង្កើតខ្លួនប៉ុន្តែអ្នកណាដែលមានចិត្តទូលាយចំពោះអ្នកទុក្ខគឺនោះ តែងគោរពគាត់។ សុភាសិត 19:17 ចែងថា៖ បំណងដែលមានចិត្តសប្បុរសដល់អ្នកក្រ នោះឱ្យព្រះយេស៊ូវហ្នឹងហើយគាត់នឹងសងគាត់សម្រាប់ទង្វើរបស់គាត់។ សុភាសិត 21:13 ចែងថា៖ បំណងដែលបិទត្រចៀកចំពោះការស្រែករបស់អ្នកក្រ អ្នកនោះនឹងស្រែករកខ្លួនឯងមិនបានឆ្លើយឡើយ។ “។

3. ព្រះតែងតែមានមេត្តាចំពោះមនុស្សដែលស្ថិតនៅក្រោមការជិះជាន់ ហើយចង់ដោះលែងពួកគេ។ (12-18) ការពិតដែលគាត់បានបញ្ជូនព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមកពិភពលោកគឺថា បុរសដែលជាទាសករនៃអំពើបាបគួរតែត្រូវបានដោះលែង។ សូមមើល លូកា ៤:១៨-១៩, យេរិ ៨:៣៤-៣៦។

ជំពូកទី 18 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. កុលសម្ព័ន្ធលេវីមិនមានកេរដំណែលនៃទឹកដីទេ ប៉ុន្តែពួកគេបានទទួលមរតករបស់ព្រះជាម្ចាស់។ (១-២) នេះជាពាក្យប្រៀបធៀបមួយដែលពួកគេទទួលយកតែព្រះជាមរតករបស់ពួកគេ និងស្ថានភាពនៃអ្នកជឿគ្រីស្ទានដើម្បីមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ សូមមើលអេសាយ ១:១១, ១៤, ពេត្រូសទី១ ១:៤។

2. កូនរបស់ព្រះមិនគួរចុះសម្រុងនឹងសាសនាដទៃទេ។ (៩-១៣) ពីព្រោះសាសនាដទៃគ្រាន់តែបញ្ឆោតមនុស្ស ហើយនាំពួកគេចូលទៅក្នុងសេចក្តីវិនាស។ ដូច្នេះ កិច្ចការ 4:12 មានបន្ទូលថា ប៉ា ហើយគ្មានសេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុងអ្នកណាទៀតឡើយ ត្បិតគ្មានឈ្មោះណាទៀតនៅក្រោមស្ថានសួគ៌បានប្រទានមកក្នុងចំណោមមនុស្សដែលយើងត្រូវបានសង្គ្រោះឡើយ™។

3. ភ័ស្តុតាងនៃហោរាដ៏ស្មោះស្ម័គ្រដឹងនៅពេលពួកគេឃើញតំបន់ដែលទំនាយត្រូវបានសម្រេច។ (ខ ២២) ការព្យាករណ៍របស់ព្យាករណ៍ពិតទាំងអស់ដែលបានសរសេរនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់គួរតែសម្រេចបានដោយស្មោះត្រង់។ នៅសម័យកាលរបស់ពួកគេ ហោរាក្លែងក្លាយមិនបានទទួលសូម្បីតែភាពក្លាហានដែលពួកគេបានសរសេរពួកគេ។ ព្រោះគេដឹងថាពាក្យគេមិនពិត។

ជំពូកទី 20 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ក្នុងករណីដែលអ៊ីស្រាអែលប្រយុទ្ធជាមួយប្រទេសអរិភាព ដើម្បីស្ថិតនៅចម្ងាយឆ្ងាយ ជាមួយគ្នា គោលការណ៍ប្រមូលផ្តុំយោធាគឺពិសេស។ នោះគឺវាគឺជាការពិតដែលថាពួកគេ មានការលើកលែងកាតព្វកិច្ចយោធា។ ក្នុងចំណោមច្បាប់លើកលែង អ្នកដែលមានកំសាក ក្នុងការធ្វើសង្គ្រាមគួរតែត្រូវបានលើកលែង។ (ខ៨) ច្បាប់បែបនេះគួរគិតតាមគោល ការណ៍ដើម្បីប្រយុទ្ធនឹងសង្គ្រាម។ ព្រះគង់នៅជាមួយមនុស្សបែបនេះ។
2. នៅពេលដែលប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលបានធ្វើសង្គ្រាមជាមួយកុលសម្ព័ន្ធផ្សេងទៀតដែល មានទីតាំងនៅខាងក្រៅនៃទឹកដីកាណាន (ខទី 15) ជាដំបូងពួកគេគួរតែសុំសន្តិភាព។ (១០-១១) នេះបង្ហាញពីចិត្តល្អរបស់កូនរបស់ព្រះ។ ដំបូងគេចង់បានសន្តិភាព។ (ម៉ាថ ៥: ៩) ប៉ុន្តែ កូនរបស់ព្រះបានបោះបង់ចោលការកាន់កាប់ពិភពលោកដោយដំណឹងល្អ ប៉ុន្តែមិន ទាមទារសន្តិភាពទេ។ គាត់សម្រេចបានជ័យជម្នះនៃដំណឹងល្អជាមួយនឹងវិធីនៃសន្តិភាព។ រហូតដល់ទីបញ្ចប់។ ពាក្យនៅក្នុងអត្ថបទនោះថា “ពេលណាអ្នកចូលទៅជិតទីក្រុងមួយ ដើម្បីតទល់នឹងក្រុងនោះ ចូរផ្តល់លក្ខខណ្ឌនៃសន្តិភាពដល់ក្រុងនោះ។ “តើប្រភេទនៃការ ពិតដើម្បីកាន់កាប់ពិភពលោកជាមួយនឹងការពិតឬ?
3. អ៊ីស្រាអែលមិនបានសុំសន្តិភាពដល់តែកុលសម្ព័ន្ធភាណានទេ ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែចាប់ផ្តើម សង្គ្រាមដោយផ្ទាល់។ ដោយសារប្រជាជាតិនានានៅលើផែនដីបានជាប់នឹងដែរបស់អ៊ី ស្រាអែល។ (១៦-១៨) ការពិតដែលថាប្រជាជាតិដែលព្រះជាម្ចាស់វិនិច្ឆ័យទោសនឹងត្រូវ

បំផ្លាញ មិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់អំពើឃោរឃៅនោះទេ ប៉ុន្តែជាកម្មសិទ្ធិរបស់ការវិនិច្ឆ័យ
ដ៏សុចរិត។ ដូចដែលយើងឃើញការវិនិច្ឆ័យដែលប្រជាជាតិមួយចំនួនត្រូវបានបំផ្លាញ
យើងគួរតែអាចមានអារម្មណ៍ថាអំពើបាបដ៏ធំសម្បើមដែលពួកគេបានធ្វើនៅក្នុងផ្ទៃខាង
ក្រោយ។

ជំពូកទី 22 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. កាលដែលអ៊ីស្រាអែលជួបនឹងគោនិងចៀមដើម្បីរង្វេងផ្លូវរបស់ប្រជារាស្ត្ររបស់ខ្លួន នោះពួកគេគួរថែរក្សាវា ហើយគួរផ្ទេរវាទៅកុលសម្ព័ន្ធ។ (១-៤) នេះជាច្បាប់ដើម្បីលើក ទឹកចិត្តភាគរាពរបស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែនេះមិនមែនថាស្រឡាញ់ដូចបងប្អូនគួរមានកម្រិតនោះ ទេ។ នេះជាសេចក្តីសប្បុរសដែលបានផ្តល់ដល់សត្រូវរបស់ពួកគេ។ (និក្ខមនំ ២៣:៤- ៥) នេះជាសេចក្តីសប្បុរសដែលបានបង្ហាញនៅទីនេះ ដើម្បីធ្វើតាមសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ ដើម្បីស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងដូចរូបកាយរបស់អ្នក។ (ម៉ាថ. ២២:៣៩) មូលហេតុដែល យើងគួរស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងដូចរូបកាយរបស់ខ្ញុំគឺសម្រាប់អ្នកឯទៀតក៏ត្រូវបានបង្កើត ឡើងដោយរូបព្រះ។ យោងទៅ 1m. ៣:៩ នៅក្នុងចំណុចនៃរូបព្រះ ម្ខាងទៀត និងខ្ញុំជារូប កាយតែមួយ។

2. ស្ត្រីជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមិនគួរស្លៀកសម្លៀកបំពាក់របស់មនុស្សឡើយ បុរសក៏មិនត្រូវ ស្លៀកសម្លៀកបំពាក់របស់ស្ត្រីដែរ។ (ខ៥) គោលបំណងនៃច្បាប់នេះគឺ ១) យេនឌ័រមិនគួរ ច្រឡំឡើយ។ ភាពច្របូកច្របល់នៃភេទរបស់បុរសធ្វើឱ្យមានការភាន់ច្រឡំនៃក្រមសីល ធម៌សង្គម។ 2) វារាំងអំពើបាបដែលបានបញ្ឆោត។ ដូចស្ត្រីស្លៀកបំពាក់របស់បុរសគឺ ដើម្បីបញ្ឆោត នោះគឺជាការបោកបញ្ឆោតឱ្យឃើញស្រីជាប្រុស។

ព្រះបានបង្កើតមនុស្សប្រុស និងស្រីដោយលក្ខណៈពិសេសនីមួយៗ ពួកគេគួរតែត្រូវបានសម្គាល់។ ស្ត្រីអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ជាឋានៈរបស់ស្ត្រី ហើយបុរសត្រូវអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ជាឋានៈរបស់បុរស។ ១ កូរិនថូស ១១:១១-១២ មានប្រសាសន៍ថា ០ ១១ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក្នុងព្រះអម្ចាស់ ស្ត្រីមិនឯករាជ្យពីបុរស ឬបុរសនៃស្ត្រីឡើយ។ ១២ ព្រោះស្ត្រីកើតមកពីបុរសដូចជាមនុស្សប្រុសក៏កើតមកពីស្ត្រីដែរ។ ហើយអ្វីៗទាំងអស់គឺមកពីព្រះ។

3. ព្រះបានបង្គាប់ថាជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមិនត្រូវយកមេបក្សីទៅជាមួយកូនរបស់វាឡើយ។ (៦-៧) នេះមានន័យថា ពួកគេគេចវេរពីភាពឈោរឈៅ ហើយប្រកាន់យកចរិតដែលមានមេត្តា ហើយចិញ្ចឹមបីបាច់នូវចរិតដែលមានមេត្តា។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ព្រះមិនបានសង្គ្រោះសូម្បីតែជីវិតសត្វក៏ដោយ។ ដ្បិតជីវិតរបស់សត្វក៏ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះដើម្បីសម្លាប់ពួកវាដោយមិនចាំបាច់ គឺមិនមែនជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះឡើយ។

4. បុរសក៏គួរទទួលមេរៀនខាងវិញ្ញាណក្នុងការព្យាបាលអ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងបរិយាកាសជាក់ស្តែងរបស់គាត់។ នៅពេលដែលពួកគេប្រព្រឹត្តិខុសទាំងអស់ ចរិតរបស់ពួកគេក៏មានឥទ្ធិពលលើចរិតរបស់ពួកគេយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរផងដែរ។ នៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់ទាក់ទងជាមួយបរិស្ថានរបស់យើង និងអ្វីៗទាំងអស់ ទ្រង់ចង់ឱ្យគុណធម៌នៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើងត្រូវមានភាពចាស់ទុំ។

ជំពូកទី 26 សេចក្តីអធិប្បាយ

បន្ទាប់ពីជនជាតិអឺរ៉ុបដែលចូលទៅក្នុងស្រុកកាណាន ពួកគេបានថ្វាយដំណាំទំនិញដល់ព្រះ ហើយអរព្រះគុណ។ (ខ២) បំណងនៃការអរព្រះគុណរបស់ពួកគេ គឺចង់ចូលទៅក្នុងស្រុកកាណាន តាមការសន្យារបស់ព្រះ។ (ខ៣ ខ) ប៉ុន្តែតាមពិត ការអរព្រះគុណនេះគឺជាការទទួលស្គាល់ការសម្រេចនៃការសន្យារបស់ព្រះ។ អ្នកដែលយល់ពីការសម្រេចនៃការសន្យារបស់ព្រះ គួរមានអារម្មណ៍ពិតជាស្រឡាញ់ព្រះ។ បន្ទាប់មក គាត់ស្គាល់ព្រះជាព្រះរបស់គាត់ ហើយអរព្រះគុណដល់ទ្រង់។

1. អ៊ីស្រាអែលចាស់បានយកវានៅក្នុងទស្សនៈនៃជំនឿប្រវត្តិសាស្ត្រ។ (5-9)

ជំនឿរបស់ពួកគេមិនមែនជាប្រធានបទ និងក្នុងទស្សនៈនៃការភ្ញាក់ខាងផ្លូវចិត្តមួយភ្លែត។ ជំនឿរបស់ពួកគេបានដាក់ក្នុងលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃសកម្មភាពនៃការសង្គ្រោះរបស់ព្រះយ៉ាងជ្រាលជ្រៅដើម្បីបង្ហាញក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់អ៊ីស្រាអែលអស់រយៈពេលយូរថ្ងៃ។ ចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះបានដឹងថានៅក្នុងសហគមន៍នៃអ៊ីស្រាអែលគឺជាការលាតត្រដាងដល់វត្ថុផ្ទាល់ខ្លួន និងមានចរិតលក្ខណៈគោលបំណង។ អ៊ីស្រាអែលដឹងរឿងនេះបាននឹកចាំពីប្រវត្តិនៃការសង្គ្រោះដែលបានដឹងពីអំប្រាហាំ ជាបុព្វបុរសរបស់ពួកគេ។ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដោយស្មោះ ស្វែងរកគុណធម៌នៃសហគមន៍អ៊ីស្រាអែល ជាជាងគុណធម៌ផ្ទាល់ខ្លួនក្នុងការស្នើសុំព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅចំពោះព្រះ។ (ខ១៥) តែងតែបុគ្គលនិយមមិនមែនជាសេចក្តីពិតទេ។ បុគ្គលនិយមបានធ្វើឱ្យគាត់ចង្អៀត ហើយធ្វើឱ្យ

ខ្លួនគាត់មានទុក្ខ។ អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទគួរអធិស្ឋានជាប្រយោជន៍រួមនៃនគរព្រះ ហើយក៏
គួរឬជាដែរ។

ជំពូកទី 34 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ម៉ូសេមិនបានចូលទៅក្នុងស្រុកកាណានតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះទេ។ ប៉ុន្តែ មុនពេលគាត់ស្លាប់ គាត់បានឡើងលើភ្នំនេបូ ហើយមើលទៅស្រុកកាណាន។ នៅពេលគាត់មើលវា ហើយមានអារម្មណ៍ចាប់អារម្មណ៍លើការសម្រេចនៃសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះ (ពាក្យសច្ចា) (ខ១៤) ការពិតដែលថាអ្នកជឿលើការសន្យារបស់ព្រះគឺមានតម្លៃជាងជីវិតរបស់គាត់ទៅទៀត។
2. ម៉ូសេបានត្រូវហៅឱ្យមកព្រះយេស៊ូវបានជួបគាត់ទល់មុខគ្នា។ (ខ១០) គាត់បានយកជីវិតខាងវិញ្ញាណបែបនេះធ្វើជាហោរាពិសេស។ យោងទៅ 18:15 ។ ដូច្នេះ យើងជឿលើព្រះ ដែលលោកម៉ូសេបានឃើញ ហើយបម្រើលោកដោយអំណរ។ រ៉ូម 15:4 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំភ្លឺតម្លៃដែលត្រូវបានសរសេរនៅជំនាន់មុនគឺត្រូវបានសរសេរទុកសម្រាប់ការណែនាំរបស់យើង ដើម្បីឱ្យយើងមានសេចក្តីសង្ឃឹមដោយការស្និទ្ធិ និងតាមរយៈការលើកទឹកចិត្តពីបទគម្ពីរ។ “។

[ចប់ សេចក្តីអធិប្បាយដោយ បណ្ឌិត យុន ស៊ុន ផាក]

Soli Gloria Dei